

Cổ Quốc Ái Kinh

Contents

Cổ Quốc Ái Kinh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	17
5. Chương 5	23
6. Chương 6-1	27
7. Chương 6-2	31
8. Chương 7-1	34
9. Chương 7-2	37
10. Chương 8	42
11. Chương 9	47
12. Chương 10: Vĩ Thanh	52
13. Chương 11: Đặc Điểm	55

Cổ Quốc Ái Kinh

Giới thiệu

Thể loại: Đam Mỹ H văn; 1 x 1, đặc điểm có phản công; ngoại tình; HEVũ nhân tộc sở hữu đôi cánh thiên sứ nhưng hậu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-quoc-ai-kinh>

1. Chương 1

Loài người bỏ ra cả ngàn năm để nghiên cứu mới phát hiện có tất cả chín hành tinh lớn. Họ không hề biết rằng, trong vũ trụ còn tồn tại một tinh cầu vô cùng kỳ dị. Đó chính là Thiên Vũ tinh cầu, bề mặt được bao phủ bởi vô số những cây đại thụ có lá màu trắng bạc lóng lánh.

Mang tiếng là cây nhưng thực ra đó là một kiến cấu trúc khổng lồ gồm một cột lớn bằng kim loại, bên trên có gắn một khối vật liệu cứng tròn xoay. Những người sống trên Thiên Vũ tinh cầu, gọi là Vũ nhân, tương truyền tổ tiên của bộ tộc này được sinh ra từ kết quả tình yêu của thiên thần và thần diệu. Chính vì thế, Vũ nhân có một đôi cánh như chim trời, bất luận là trai gái, già trẻ đều xinh đẹp phi phàm, sải cánh tung bay, ngao du giữa bầu trời...

Nhưng có lẽ vì dân chúng quá thanh thoi, không màng thế sự nên xem ra Thiên Vũ tinh cầu này sắp lâm vào đại họa...

“Điện hạ, chuyện này càng lúc càng không ổn a~”

Trong cung điện được xây dựng bằng hàng vạn những phiến đá lưu ly rực rỡ, một vị trưởng lão với cặp mắt tràn đầy lo lắng, đang cung kính thưa chuyện với vị chúa tể tối cao của Thiên Vũ tinh cầu.

“Tôi hôm nay ta mới thấy trưởng lão của chúng ta hốt hoảng như vậy.”

Ngồi ngay ngắn trên đại điện là một người nam tử, mặt không rõ cảm xúc là vui hay buồn, tóc dài màu trắng muốt, thân hình thon dài thanh nhã, nhìn thoáng qua rất giống với hình ảnh miêu tả về những thiên thần trong truyền thuyết.

“Điện hạ, chuyện đã đến lúc khẩn cấp, vấn đề không phải là hạ thần hốt hoảng hay không hốt hoảng. Dân chúng trên tinh cầu của chúng ta ai nấy đều lo cho bản thân mình, chỉ ham tự tại nhàn nhã, hoàn toàn không để ý tới sự tồn vong của bộ tộc, ấy mới dẫn tới kết quả ngày hôm nay.”

“Tỷ lệ sinh sản năm nay ít như vậy sao?”

“Không phần trăm! Không phần trăm! Tức là hoàn toàn không có. Điện hạ!”

Trưởng lão Tác Đặc nhìn lại một lần nữa vào bản số liệu báo cáo, ông thật sự không dám tin vào những gì mình đọc được.

Nghe được con số không này, điện hạ Ái Nhĩ không khỏi cau mày nhăn mặt.

“Không thể nào...”

“Hoàn toàn chính xác, điện hạ. Bộ tộc chúng ta tuy không có dục vọng mãnh liệt nhưng dù sao thì mỗi năm cũng giao phối được hơn chục lần, cơ hội sinh sản rất lớn, ấy thế mà mấy chục năm trở lại đây, số trẻ con được sinh ra càng ngày càng ít, tới năm nay thì chẳng còn ai mặn mà chuyện sinh đẻ nữa. Điện hạ, nếu cứ tiếp tục thế này, bộ tộc Vũ nhân sẽ diệt vong mất...”

“Đúng là nghiêm trọng thật, nhưng những năm qua, chẳng phải chúng ta đã thực hiện rất nhiều biện pháp nhằm giải quyết tình hình rồi sao? Đấm có mà xoa cũng có, vừa đấm vừa xoa cũng có luôn. Chẳng lẽ không hề có tác dụng?”

Điện hạ Ái Nhĩ từng dùng rất nhiều cách, chẳng hạn như treo thưởng cho người nào sinh được con, nhưng đối với những người chẳng màng tới danh lợi như bộ tộc Vũ nhân, xem ra phương cách này là chưa đủ. Sau đó, y lại nghĩ ra cách dùng hình phạt, mọi người nếu không giao phối đủ số lần quy định thì sẽ bị phạt rất nặng, thời gian đầu, tình hình có cải thiện được đôi chút, nhưng sau đó, mọi người bảo nhau đóng cửa ở tịt trong nhà, không ai dám ra ngoài đường nữa, đỡ phải bị trách phạt.

Thậm chí, Thiên Vũ tinh cầu còn học tập kỹ thuật của các hành tinh khác, chẳng hạn như sinh sản vô tính, nhưng vì thể chất của người Vũ nhân rất đặc biệt nên cách này cũng không thành công.

“Tác Đặc, người nói thử xem, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Điện hạ Ái Nhĩ, người gánh trên vai sự tồn vong của Thiên Vũ tinh cầu, phiến nào nói.

“Điện hạ, thần nghĩ, cách tốt nhất là phải gia tăng ham muốn dục vọng của tộc nhân chúng ta.”

“Bổn vương tất nhiên biết là như vậy, nhưng bọn họ trời sinh đã như thế, muốn thay đổi, e là không thể một sớm một chiều.”

“Điện hạ hãy nghe thần nói trước, thần đã lân la tới một số tinh cầu xung quanh đây, hỏi chuyện làm quen, tìm kiếm thông tin, điều tra rất nhiều tư liệu, cuối cùng cũng đã tìm được một món đồ do một chủng tộc gần giống với chúng ta chế tạo, rất có thể họ chính là hy vọng duy nhất cho Thiên Vũ tinh cầu trong lúc này.”

“Thật sao? Thứ gì mà thần kỳ vậy?” Điện hạ Ái Nhĩ tò mò.

“Mời điện hạ xem qua.” Tác Đặc cung kính trình lên.

“Đây là...” Điện hạ Ái Nhĩ tiếp nhận vật trên tay, kinh ngạc thốt lên “Một quyển sách?”

Hắn còn nhớ rõ không lâu trước đây có được biết đây là loại công cụ được người trên địa cầu chế tạo nhằm lưu trữ thông tin bằng cách viết chữ lên đó. Để tạo ra thứ đồ vậy này, người ta phải xay vỏ cây, ép ra thành

bột rồi trải mỏng thành từng tấm, phơi khô. Sau khi in chữ lên, đóng lại thành từng xấp, người địa cầu gọi là “Sách.”

“Điện hạ quả thật học cao hiểu rộng. Đây chính là loại sách mà chỉ trên địa cầu mới có. Điện hạ mau mở ra xem, mẫu chốt của vấn đề của chúng ta hiện nay nằm ngay ở bên trong.”

Đã phiền não nhiều năm về chuyện sinh nở trên Thiên Vũ tinh cầu nên khi nghe Tác Đặc nói như vậy, Ái Nhĩ nhanh tay lật cuốn sách đã lổm đổm những vết ố vàng.

Vừa nhìn vào nó, đôi mắt xanh lam xinh đẹp của y trừng lớn, hai chiếc cánh màu vàng đặc trưng của hoàng tộc vung lên mạnh mẽ bay phồm phập, quét gió ào ào trên cả đại điện. Những phản ứng này chỉ xuất hiện khi hẳn thực sự xúc động mạnh mẽ mà thôi.

Trưởng lão Tác Đặc vô cùng hài lòng với chuyện vừa xảy ra, đắc ý nở nụ cười “Hắc hắc, điện hạ, người thấy thế nào?”

“Ồ... ờ thì... cũng phải công nhận là người địa cầu cũng có sáng kiến...”

Điện hạ Ái Nhĩ không dám nghĩ tới quyển sách trên tay mình lại chứa đựng nội dung như vậy. Đó là một cuốn sách vẽ lại những tư thế hoan ái của loài người. Trong đó, có một bức tranh giao phối giữa một người đàn ông và ba người phụ nữ. Một gã đàn ông ngồi trên tấm đệm hoa lệ, trong lòng ôm một người phụ nữ, tính vật cực đại ra vào trong cơ thể cô ta từ dưới lên trên, gã còn nghiêng đầu hôn một cô nàng khác, một tay sờ nắn cặp nhũ hoa to tròn của cô nàng thứ ba bên cạnh. Người đàn ông có vẻ ngoài tuấn mỹ, tản ra khí thế oai phong và sức hấp dẫn khó có thể chối từ, đám phụ nữ thì vẻ mặt thỏa mãn, tràn đầy hưng phấn.

Điện hạ Ái Nhĩ không khỏi có nghi vấn trong lòng “Làm chuyện đó thực sự thích thú tới như vậy sao?”

Người của bộ tộc Vũ nhân không có bản năng sinh dục quá mạnh, điện hạ Ái Nhĩ tuy có hai vị phi tử nhưng cũng ít khi động tình với họ. Dù vậy, thân là thành viên của hoàng thất, vì để làm gương cho dân chúng noi theo, mỗi năm, y đành phải “gặp gỡ” các nàng vài lần. Cũng vì thế mà Ái Nhĩ chưa có nhiều con lắm, trong hai người phi tử, tới giờ mới sinh được một người con, mà lại là một công chúa. Hiển nhiên là khiến cho điện hạ Ái Nhĩ nôn nóng có người nối dõi và các vị trưởng bối trong hoàng tộc thất vọng.

“Điện hạ, đây chính là quyển sách < cổ= ”” quốc= ”” ái= ”” kinh= ”” > được lưu truyền ngàn đời nay từ một quốc gia có tên là Mã Thái – đây là nơi có tần suất sinh nở cao nhất trên địa cầu. Nếu như chúng ta có thể hiểu được những điều kỳ diệu trong quyển sách này rồi ứng dụng nó vào thực tế, nhất định có thể làm tăng ham muốn sinh dục của bộ tộc, từ đó giải quyết được vấn đề sản sinh ra thế hệ sau.”

“Thần kỳ đến thế sao?” Điện hạ Ái Nhĩ tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng hai tay vẫn không rời khỏi cuốn sách, ánh mắt vẫn dán chăm chăm lên bìa ngoài của nó.

“Chuyện này vô cùng trọng đại, để bốn vương hầu hảo hảo nghiên cứu cái đã...”

.....

“Ừ...A...Ah

...”

Có âm thanh gì đó như tiếng rên phát ra liên hồi từ đằng sau tấm rèm...

Điện hạ Ái Nhĩ bị thứ thanh âm hút hồn đó mê hoặc, không kiềm chế được, bước càng lúc càng gần hơn tới nơi phát ra nó...

Thân thể duyên dáng với những đường cong mạnh mẽ trần như nhộng đang lẫn lộn ở trên giường. Da thịt màu đồng bóng loáng càng tôn thêm vẻ khỏe mạnh, quyến rũ. Đôi mắt to, lung linh như minh châu trong suốt chớp rồi lại mở, khuôn mặt tuấn tú hơi hồng hồng, tràn đầy vẻ ý loạn tình mê...

“Mau hôn ta...” Nam tử tự đưa đầu lưỡi hồng hồng liếm môi dưới của chính mình, Ái Nhĩ cảm thấy có một dòng khí nóng dồn từ toàn thân tới khu vực trung tâm cơ thể mình, bộ phận tưởng chừng không còn có phản ứng nữa bỗng dưng trở dậy mạnh mẽ. Rất kinh ngạc trước sự cương cứng bất thường của mình, y đứng như trời chổng tại chỗ, không hề có bất cứ phản ứng nào.

Có tiếng trống và tiếng nhạc dồn dập vang lên từ đâu đó...

“Mau, mau lại đây...”

Nam tử không kiên nhẫn, tiếp tục mời gọi, y xoay người, theo nhịp điệu của âm tiết, chớp hai mắt, nâng hẳn cái hông về phía Ái Nhĩ, một tay đưa lại đằng sau, đưa nhẹ vào vùng da giữa hai cánh hông.

Ái Nhĩ nhìn thấy tiểu huyết màu hồng nhạt, trông mắt xém chút nữa là rơi xuống.

“Ừ...Ân...A... Mau yêu ta...”

Nam tử dùng một ngón tay chọc vào tiểu huyết của mình, tiếng trống càng nhanh, hành động của y càng táo tợn.

“Ah... Không được....Không đủ...Ta muốn thứ lớn hơn nữa... Mau giúp ta... Mau yêu ta đi...” Nam tử vặn vẹo vòng eo, ra sức lắc lắc hai cái hông, đưa thêm một tay vạch hẳn tiểu huyết ra trước mặt Ái Nhĩ.

Ái Nhĩ nhìn tiểu huyết hồng nhạt mấp máy, khép mở liên tục, rất xinh xinh như một cái miệng đáng yêu vô tội. Hắn hưng phấn không chịu nổi, nhanh như chớp, lôi người nam tử kia ôm chặt vào lòng, đôi cánh thiên thần vung lên, hai người họ phút chốc đã ở giữa không trung.

Hai người mặt đối mặt điên cuồng hôn nhau, Ái Nhĩ cũng không quên dùng đại vật có kích thước của thân điều cắm mạnh vào tiểu huyết đối khát.

“Ah...A...a...”

Nam tử phát ra một tiếng kêu to, hai tay ôm chặt lấy cổ Ái Nhĩ, hai chân dùng sức quấn lấy vòng eo săn chắc của y, chủ động nhấp nhô cái hông lên xuống, rồi sau đó thỏa mãn tính khí của chính mình.

“A...A...Thiên thần của ta...A...A...”

Tuy rằng là chúa tể tối cao của Thiên Vũ tinh cầu nhưng chưa bao giờ biết đến tình ái, thậm chí còn chưa có một lần giao hoan thực thụ, Ái Nhĩ nào đâu có thể ngờ rằng thứ khoái cảm này lại khiến mình mê đắm như thế. Y liền ôm chặt nam tử hơn nữa, dùng hết sức lực tấn công vào chỗ đang làm cho mình phát cuồng.

“Ah ... Đúng, như vậy đó, dùng sức, mạnh thêm chút nữa...”

Tiểu huyết của nam tử co rút mãnh liệt, dốc hết bản năng, bao vây chặt chẽ thần khí của điện hạ Ái Nhĩ.

“A...A... Ừ... Ta muốn bắn...~”

Ngay tại khi Ái Nhĩ rạo rực tới cùng cực, chuẩn bị phóng thích dục vọng thì nam tử trong lòng lại tan biến như ảo ảnh bong bóng, không hề để lại một dấu vết nào.

“Không.....”

Ái Nhĩ thất vọng vô cùng, hét to một tiếng, bưng tỉnh.

“A!”

Tỉnh lại từ trong mộng, đầu đau như búa bổ.

Theo bản năng, Ái Nhĩ tìm kiếm bóng dáng của nam tử kia nhưng trên giường lớn hoàn toàn trống rỗng. Chỉ có một mình hắn cô đơn, bên cạnh là .

“Đều là do người giở trò quỷ!”

Thiên thần tối cao của Vũ nhân tộc phát mạnh đôi cánh oai vệ, hất tung cuốn sách cùng với những đồ vật xung quanh lên trời.

.....

Mấy đêm nay, những thị nữ hầu hạ bên ngoài tấm cung điện hạ Ái Nhĩ liên tục nghe thấy những âm thanh va chạm kịch liệt phát ra từ trong cánh cửa lớn này nhưng kỳ lạ là ở chỗ, điện hạ biết vậy nhưng vẫn ra lệnh cho họ dù cho có nghe thấy gì cũng không được bước vào. Lo lắng không biết làm sao cho vẹn toàn, các nàng đành phải báo cáo chuyện này cho trưởng lão Tác Đặc.

“Thật đáng giận!”

Đây đã không còn là lần đầu tiên Ái Nhĩ mơ thấy tên nam tử kia. Trên thực tế, sau khi hắn cầm quyển về đề “nghiên cứu” thì đã nghiên cứu được một vấn đề, một vấn đề cực lớn.

Nam tử trong cuốn sách hàng đêm đều đi vào cơn mộng của y, cùng y giao hoan trong hoang đại ngút ngàn nhưng mỗi lần sắp lên tới đỉnh thì hắn lại biến mất không hề thấy tăm hơi. Cả người Ái Nhĩ tràn ngập cảm giác mất mát, nhu cầu tình ái cũng không được giải quyết nên càng thêm bứt rứt khó chịu, hay nói đúng hơn là vô cùng khổ não.

“Nếu còn tiếp tục như vậy, chắc chắn bốn vương sẽ điên mất...”

Trong lòng phiền muộn, Ái Nhĩ mở cửa đi ra bên ngoài...

“Xin điện hạ dừng bước...”

Vừa đặt chân ra khỏi phòng, Ái Nhĩ phát hiện trưởng lão Tác Đặc đứng ngay cạnh cửa.

Y nhũu mày khó chịu “Sao ngươi lại ở đây?”

Tác Đặc nhìn thấy vẻ mặt thiếu thốn tới phát giận của chủ nhân thì cảm thấy vô cùng hài lòng. Xem ra, điện hạ quả thật là có “hảo hảo nghiên cứu” cuốn sách kia nha~ Ngay cả lão nhân như lão mà xem xong, mỗi đêm còn ôm mấy mỹ nữ nhập mộng xuân, hưởng hồ chi là vị điện hạ trẻ tuổi, sung mãn này.

“Ngươi cười cái gì?” Ái Nhĩ đã mất ngủ nhiều đêm vì cao kiến của tên thần tử này, trừng mắt liếc lão già kia một cái.

Tác Đặc vội vã nghiêm chỉnh trở lại “Điện hạ, thần có một chủ ý rất tốt, có thể giải quyết được nan đề của Thiên Vũ tinh cầu chúng ta.”

“Chủ ý gì?”

“Đến địa cầu ...”

“Địa cầu?”

Không chỉ có Ái Nhĩ điện hạ bất ngờ mà ngay cả các thị nữ xung quanh cũng ngạc nhiên không kém. Trong số đó, có một người cung nữ tổng quản, tên là Hi Á đứng ra can ngăn “Trưởng lão, nơi gọi là địa cầu đó bệnh dịch rất nhiều, chiến tranh liên miên, điện hạ tôn quý của chúng ta không thể tới đó được.”

“Đúng vậy, bốn vương không đi.”

“Điện hạ, so sánh nhiều mặt thì địa cầu đó không thể nào bằng tinh cầu của chúng ta nhưng về chuyện sinh nở, thì không ở đâu trong vũ trụ này thịnh vượng bằng nơi đó. Nếu điện hạ có thể vi hành tới địa cầu, đặc biệt là quốc gia Mã Thái, hảo hảo bàn luận với vị quốc vương của họ, nhất định là có thể biết thêm nhiều kinh nghiệm, sau này chắc chắn sẽ rất có ích trong việc giải quyết vấn đề tồn vong của cả bộ tộc.”

Trong đầu Ái Nhĩ hiện lên khuôn mặt mê hồn của nam tử trong tranh, tim đập với vận tốc nhanh chóng mặt, nhưng trên mặt y vẫn cố gắng giả vờ như đang rất bình tĩnh “Đối với loại người địa cầu thấp hèn đó, có chuyện gì mà bàn luận chứ?”

“Điện hạ có biết quốc vương của Mã Thái quốc có bao nhiêu con không?”

“Bao nhiêu?”

“Bẩm điện hạ, hai mươi bốn.”

“Hai mươi bốn???”

“Hơn thế nữa, tất cả đều là con trai.”

Ái Nhĩ cùng đám cung nữ nghe xong, ai nấy đều trợn mắt há mồm. Con số này, đối với người trong Vũ nhân tộc quả là không thể nào tưởng tượng được.

“Điện hạ, đề nghị của trưởng lão Tác Đặc quả thật là vô cùng hợp lý, người nhanh chóng đi lãnh giáo tuyệt chiêu của tên quốc vương kia đi!” Mọi người mới phút trước phản đối, bây giờ lại đồng loạt lên tiếng đồng tình, cổ vũ.

“Được rồi, bốn vương vì tương lai của Thiên Vũ Tinh đành phải tự mình đi một chuyến vậy.”

Tác Đặc vô cùng sung sướng “Điện hạ không hổ là người đứng đầu vĩ đại của chúng ta nha, thần lập tức đi chuẩn bị tàu vũ trụ cho người.”

“Ta chỉ tới đó chốc lát xem thế nào rồi quay lại ngay, cái nơi tối tăm u minh đó chắc chắn chẳng có gì đáng để ta hứng thú.”

“Nhưng quả thực là điện hạ không thể ở lại đó lâu được, dựa vào thể chất của Vũ nhân tộc chúng ta, không được ở trên địa cầu ô nhiễm kia quá ba mươi ngày.”

“Nếu lỡ quá ba mươi ngày thì sao?” Tổng quản thị nữ Hi Á lo lắng hỏi han.

“Vi khuẩn sẽ bắt đầu xâm nhập vào cơ thể điện hạ, thể lực hao tổn, nhịp tim đập rất yếu, lông cánh sẽ bị tróc ra, nghiêm trọng nhất là đôi cánh hoàng kim của người sẽ bị biến hình, teo mất không còn nữa.”

“Trời ơi, không thể nào như thế được.” Hi Á hoảng hốt la to. Đối với người Thiên Vũ tinh, đôi cánh còn quan trọng hơn cả tính mạng bọn họ. Hơn nữa, đôi cánh của điện hạ Ái Nhĩ là đôi cánh hoàng kim rực rỡ, tượng trưng cho thân phận hoàng tộc cao quý, khác hẳn với những đôi cánh bình thường, nếu mất đi rồi, chắc người khó giữ được vương vị, thậm chí còn nguy hiểm tới cả tính mạng.

“Quá nguy hiểm, điện hạ, hay là người không cần tới đó nữa?”

“Hi Á, người lo lắng cái gì? Tác Đặc nói nếu ở quá ba mươi ngày mới nguy hiểm, thử hỏi ở đó có cái gì mà níu chân ta được ba mươi ngày chứ? Yên tâm, bốn vương đi sớm về sớm, vài ngày là sẽ về. Tác Đặc, mau đi chuẩn bị phi thuyền vũ trụ, ta muốn xuất phát ngay bây giờ.”

.....

Trên địa cầu.

Mã Thái là một đất nước nằm trong sa mạc, cụ thể là ở giữa một sa mạc ngàn năm tuổi nhưng nơi ấy lại là một mảnh đất vô cùng giàu có và trù phú. Nhất là hoàng tộc, những gì mà bọn họ sở hữu trong tay có thể nói là không thể nào hình dung nổi.

Đêm nay, dưới ánh trăng sáng tỏ tại một ốc đảo xinh đẹp, quốc vương của Mã Thái – Á Tư Đặc đang ngồi trong một lều trại to lớn mở tiệc chiêu đãi người em họ của mình là tù trưởng Mặc Ứng đi xa mới về.

Á Tư Đặc chính là chủ nhân của mấy chục ốc đảo lớn nhỏ trên toàn sa mạc này, hẳn là chúa tể của cả vùng, một mình hùng bá một phương. Có được điều đó, không chỉ dựa vào thân phận hoàng thất của mình mà Á Tư Đặc còn cơ trí hơn người, độ lượng bao dung. Hẳn chưa bao giờ ý thế cường quốc của nước Mã Thái mà làm càn, thậm chí còn tạo ra cơ hội phát triển cho rất nhiều nước nhỏ xung quanh nên rất được lòng người.

Á Tư Đặc ngồi ngay ngắn trên một tấm nệm được tết bằng tơ tằm thượng hạng, gương mặt tuấn mỹ chiếm lấy trái tim của biết bao phụ nữ đang mỉm cười, đôi mắt đen láy nhìn vào người em họ mà hẳn đặc biệt yêu quý và coi trọng. Nâng chén rượu lên, Á Tư Đặc vui vẻ “Mặc Ứng, chào mừng người về nha. Nào, huynh kính đệ một ly.”

“Đa tạ đại ca.” Mặc Ứng uống cạn “Đại ca, đệ cũng kính lại huynh một ly, nghe nói phi tử sắp tiến cung của đại ca là đệ nhất mỹ nhân của sa mạc Đô Cát Lạp?”

“Thấy đệ có hứng thú như vậy, hay là huynh tặng cô ta cho đệ nhé?” Trong cung của Á Tư Đặc có tới vài chục phi tần, thêm hay bớt đi một người hẳn cũng không để ý. Hai huynh đệ bọn họ lớn lên với nhau từ nhỏ, những chuyện to lớn lớn cũng không ngại chia sẻ cùng nhau, huống hồ chỉ là một ả nữ nhân.

“Đệ không có ý đó, hơn nữa, bây giờ đệ cũng rất bận, không rảnh quan tâm mấy chuyện lung tung kia.” Mặc Ứng tay mân mê chén rượu, thản nhiên nói.

Tên em họ vốn rất ham của lạ này hôm nay lại đột nhiên tỏ vẻ là người lễ độ khiến cho Á Tư Đặc không khỏi phì cười trong bụng “Có phải là bạn rợn với tên ‘trợ lý’ người mới mang về không?”

“Ha ha, xem ra không có chuyện gì qua được con mặt tinh tường của hoàng huynh.” Mặc Ứng cười hào sảng.

“Chơi đùa với nam nhân thì có thể nhưng không nên nghiêm túc quá vì dẫu sao cũng không thể nhờ họ mà nối dõi tông đường được.” Á Tư Đặc biết em họ của mình thích cả nam lẫn nữ nên mới lựa lời khuyên răn. Khi còn trẻ, hắn cũng ham chơi, đã đôi ba lần cùng với Mặc Ứng vui vẻ với nam nhân, nhưng không thấy có hứng thú gì đặc biệt. Sau này lên làm vua rồi cũng chưa từng trải qua chuyện đó một thêm lần nào nữa.

“Ta biết giữ chừng mực, đại ca cứ yên tâm.”

“Thật không? Vậy sao ta lại nghe nói, lần này trở về ngươi không thêm dòm ngó gì tới thê thiếp, suốt ngày quần lấy tên kia như đĩa, khiến cho bấy đàn thê tử oán hận ngập trời?”

Đôi trông mắt tròn tròn của Mặc Ứng xoay chuyển mấy vòng “Làm gì có chuyện đó. Đúng rồi, đại ca, chuyện hợp tác với các ốc đảo khác, huynh thấy thế nào?”

“Ngươi đừng có đánh trống lảng, mau thành thật trả lời ta.”

Á Tư Đặc còn chưa dứt lời, đột nhiên trên bầu trời tối đen có một vệt sáng chói lòa xuất hiện, kéo dài trên không trung.

“Oa, trước giờ chưa từng thấy sao băng to như vậy.” Mặc Ứng nhìn thấy mà cảm thán “Đây chính là một điềm lành, điềm lành thật rồi. Chúc mừng đại vương, chúc mừng đại vương, xem ra người sắp có hỷ sự.”

“Nhảm nhí!” Á Tư Đặc trừng mắt liếc em họ mình một cái.

“Thật vậy mà, đại ca đã quên rồi sao? Mã Thái quốc chúng ta có lưu truyền một bài thơ cổ, khi sao băng xuất hiện sẽ mang tới một vận mệnh không thể ngờ làm cho quân vương hạnh phúc, khiến cho dân chúng tán thưởng, ca tụng.”

Chúa tể của sa mạc rộng lớn Á Tư Đặc mỉm cười vô tình.

“Nghe đệ nói như vậy, huynh cũng chợt nhớ ra. Được, bổn vương sẽ chờ xem, rốt cuộc là có hỷ sự gì sẽ phát sinh!”

2. Chương 2

Phi thuyền hiện đại có biểu tượng thần diệu trên khoang đầu an toàn đáp xuống một sa mạc. Cánh cửa bằng thép từ từ mở ra, điện hạ Ái Nhĩ mặc áo bào màu trắng nhanh chóng phát mạnh đôi cánh, bay xuống bề mặt địa cầu.

“Chà, cảm giác thật kỳ lạ.” Chân trần đạp lên cát thoải thoải, Ái Nhĩ cảm nhận sự kỳ diệu của bước chân đầu tiên trên hành tinh xa xôi này.

“Điện hạ, điện hạ, người quên mang hài vào rồi.” Thị vệ Lai Nhi vội vàng đuổi theo từ phía sau.

“Sao người cứ lải nhải như mẹ chăm con thế?” Ái Nhĩ bực mình, đảo cặp mắt trắng dã. Lai Nhi chính là con của tổng quản thị nữ Hi Á của y, nó mới trở về từ đợt tập huấn trong quân đội, bản lĩnh cũng hơn người nên đặc biệt được cử đi để bảo vệ sự an toàn của Ái Nhĩ điện hạ.

“Điện hạ, loài người trên địa cầu này rất hiểm ác, khó lường, người lại nhất định không chịu mang theo nhiều thị vệ, đại nhân Tác Đặc cùng với mẫu thân của thần cực kỳ lo lắng, hai người họ dặn đi dặn lại rằng, thần không được rời người nửa bước. Điện hạ, cầu xin người nghĩ tới an nguy của mình mà để hạ thần hoàn thành nhiệm vụ.” Lai Nhi nói xong lại làm mặt quỷ, cười nháy mắt mấy cái.

Nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn thay đổi trong phút chốc, Ái Nhĩ cũng vui vẻ cười ha hả.

Thấy tâm trạng của chủ nhân tốt hơn, Lai Nhi vội vàng mang hài giúp điện hạ.

“Người địa cầu dùng cái này bọc lấy chân à? Khó chịu quá đi mất!” Ái Nhĩ nhìn mắt nhìn đôi giày màu trắng quấn lấy chân mình. Người của Vũ nhân tộc, từ lúc sinh ra cho tới lúc chết, luôn để chân trần, không biết tới giày tất là gì.

“Điện hạ, xin người nhẫn nại một chút. Địa cầu là nơi trần ngập vi khuẩn, đi chân trần càng dễ trở thành mục tiêu tấn công của chúng. Hơn nữa, trưởng lão Tác Đặc cũng đã dặn, khi tới đây, chúng ta phải cụp đôi cánh vào thì mới dễ dàng hành sự. Trang phục và hành động cũng phải bắt chước họ, làm vậy sẽ tránh được phiền toái không đáng có.”

“Biết rồi, người muốn làm gì thì làm đi.”

Ái Nhĩ đứng yên để Lai Nhi chùi khăn chùi đầu của người trong sa mạc cho mình, cái khăn che đi gần hết khuôn mặt.

“Được rồi, bây giờ trông điện hạ rất giống với người địa cầu.”

“Thế thì hay quá, mau đi thôi!”

“Đi đâu ạ?”

“Vớ vẩn, tất nhiên là hậu cung rồi.” Nghĩ tới việc được gặp nam tử trong tranh, tim của Ái Nhĩ bắt đầu đập hùng hục liên hồi.

“Được, điện hạ, xin người chờ cho một lát, đại nhân Tác Đặc đã chuẩn bị cả rồi, để thần đi lấy thứ phương tiện đi lại trên sa mạc.”

Lai Nhi chui vào một lùm cây, kéo một con lạc đà ra “Điện hạ, mời người lên.”

Ái Nhĩ trừng lớn hai con mắt “Đây... đây là sinh vật gì?”

“Điện hạ, sinh vật này gọi là lạc đà, là loài vật di chuyển nhanh nhất và dễ dàng nhất trong sa mạc.”

“Ta không cần thứ sinh vật kỳ quái này. Chúng ta cứ bay vù vù bằng cánh chẳng phải vừa nhanh vừa tiện sao?”

“Điện hạ, người đã quên những lời Tác Đặc đại nhân nói sao, chúng ta phải cải trang, phải cải trang a~”

“Tác Đặc đáng chết! Lão già đó cố ý làm khó ta đây mà!” Ái Nhĩ tức giận lắc lắc ống tay áo, không cam tâm nhưng cũng đành cười lên con lạc đà to lớn.

Sau khi hai người đi được một lúc, tiếp tục có một dải ánh sáng xẹt qua bầu trời đêm, biến mất phía chân trời mặt mừng.

.....

Hai người chủ tớ đi theo “Vũ trụ đồ” – một loại bản đồ chỉ hướng đặc biệt của Thiên Vũ Tinh, đi hết một buổi tối, vất vả lắm mới đến được thủ đô của Mã Thái quốc là Qua Nhĩ Đạt.

“Điện hạ, người có mệt không?” Lai Nhi thấp giọng hỏi.

“Không được gọi ta là điện hạ, người đã quên là chúng ta đang vi hành à?”

“Vậy thần phải gọi người là gì?”

“Ừ...thì... gọi ta là thiếu gia đi. Ta nhớ trước đây khi đọc sách, hình như bọn người địa cầu hay gọi chủ nhân của mình như vậy.”

“Được, thiếu gia. Chúng ta đã tới Qua Nhĩ Đạt, người định sẽ trà trộn vào hậu cung của quốc vương Mã Thái như thế nào đây?”

“Ta vốn định chờ cho trời tối rồi chớp thời cơ mà vào, nhưng xem tình hình trước mắt thì e rằng...” Ái Nhĩ nhìn cung điện có tầng tầng lớp lớp thủ vệ phòng ngự, bất đắc dĩ lắc đầu “...không thể không kinh động tới đám người này.”

“Cũng có lý, nhưng thuộc hạ thấy thiếu gia đã mệt mỏi, chỉ bằng tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi để thuộc hạ hầu hạ người tắm rửa thay y phục thì tốt hơn.”

“Vậy cũng được.” Ái Nhĩ điện hạ gật gật đầu.

Hai người đang định qua đường thì bị một chiếc xe ô tô vọt ngang qua, chỉ chút nữa thôi là kéo luôn bọn họ lê đi một đoạn.

“A...” Lai nhi cấp tốc chạy về phía điện hạ Ái Nhĩ, đẩy y tránh qua một bên.

Chiếc xe thể thao đời mới phát ra âm thanh phanh gấp chót tai – Kétttttt –

Một người đàn ông diện mạo đẹp trai ngồi ở vị trí phụ xe, mở cửa, vội vàng bước xuống.

“Xin lỗi hai vị, tôi thực lòng xin lỗi, hai vị không sao chứ?”

Lai Nhi phẫn nộ, gào lên, chỉ vào người đàn ông, mắt lớn “Đồ đáng chết! Sao dám người địa cầu các người dám lỗ mãng như thế. Chẳng may điện hạ của ta có chuyện, nhất định chúng ta sẽ đem phi thuyền tới oanh tạc cái nơi mông muội này.”

Vương Gia Vỹ nghe xong thì sửng sốt. Trời ơi, tên thiếu niên này nói hươu nói vượn cái gì vậy? Chẳng lẽ chưa bị xe tông mà đã mất trí rồi?

“Lai Nhi, im ngay cho ta.” Ái Nhĩ đứng bên lên tiếng.

“Nhưng bọn họ...”

“Im ngay, đứng sang một bên đi.”

“Dạ, thiếu gia.” Lai Nhi không hài lòng nhưng đành bước lùi về sau.

“Vị tiên sinh này, anh không sao chứ?” Vương Gia Vỹ lễ độ xin lỗi người đàn ông trước mặt mình, tuy rằng che gần hết khuôn mặt nhưng không quá khó để nhận ra rằng anh ta là một người có khí chất cao quý.

“Tôi không sao đâu. Anh không cần phải lo lắng.”

“Anh có cần tôi đưa đi bệnh viện kiểm tra không?”

Ái Nhĩ và Lai Nhi cùng nhìn nhau, cười thầm trong bụng. Nếu để bác sĩ kiểm tra, họ không hoảng sợ tới ngất xỉu mới là lạ. Về bề ngoài giống người địa cầu nhưng thực ra bọn họ hoàn toàn khác biệt với những người ở đây.

“Không cần đâu, chúng ta không sao cả.” Ái Nhĩ cười cười, nói.

“Này, Tiểu Lạt Tiêu, người ta đã nói không sao rồi, người còn ở đó đông dài làm gì?” Mặc Ứng chính là người vừa lái chiếc xe thể thao kia, vẻ mặt không hài lòng lắm, bước xuống. Chỉ cần nhìn thấy tiểu bảo bối của mình nói chuyện với người khác thôi là hấn lại cảm thấy khó chịu, cơn ghen nổi lên ầm ầm.

“Anh giận giữ cái gì? Đã bảo là không được lái xe quá nhanh, mà không chịu nghe, anh tưởng đây là đường đua cho anh phóng bạt mạng chắc?”

“Ai bảo hôm nay em ăn mặc gợi cảm như vậy? Anh không kiềm chế được, muốn chạy thật nhanh về nhà, cùng em hảo hảo bắn một phen!” Mặc Ứng cười đậm tà nhìn cặp mông tròn tròn của tiểu bảo bối đáng yêu, đang nẩy lên do được cái quần lót xinh xinh ôm trọn.

“Bắn...Nguy hiểm, nguy hiểm quá...”

Lai Nhi nghe thấy “bắn”, nghĩ rằng hai người kia có súng, bèn chạy lại che trước Ái Nhĩ, chuẩn bị trạng thái sẵn sàng chiến đấu, hai tay đưa vào túi áo, để khi cần thiết kịp thời lấy ra chiến kiếm làm bằng ánh sáng đặc biệt.

Tuy rằng Ái Nhĩ và Lai Nhi từng tìm hiểu qua ngôn ngữ trên địa cầu nhưng vẫn có những tình huống trong thực tế, bọn họ không thể nào lý giải được.

“Đồ hư hỏng, mau cầm miệng cho tôi!” Hiểu được những lời người kia ám chỉ, Vương Gia Vỹ xấu hổ tới mức muốn độn thổ.

“Ha ha...” Mặc Ứng nhìn tiểu bảo bối của mình đỏ bừng mặt, rất vui vẻ, kéo y vào trong lòng, ôm lấy thật chặt.

“Gì vậy? Không phải muốn bắn súng sao? Súng đâu?” Lai Nhi thấy rất lạ.

“Ha ha... Súng ở đây này...” Mặc Ưng lấy tay chỉ vào đũng quần của mình, tiếng cười càng lớn hơn nữa.

“Hạ lưu!” Vương Gia Vỹ thúi cho Mặc Ưng một khuỷu tay.

Cuối cùng thì Lai Nhi cũng hiểu được “thâm ý” của Mặc Ưng, tức giận mắng “Người địa cầu các người thật là vô liêm sỉ.”

Mặc Ưng khinh thường đáp lại “Hừ, tên nhóc con nhà người, tiểu kê kê khéo còn chưa mở mắt, biết cái gì mà nói.”

“Ta không phải là kê, ta là điều.” Vũ nhân tộc bọn họ đích thị là hậu duệ của thần điều mà.

“Ha ha, vậy thì ta gọi người là tiểu điều điều?” Mặc Ưng cố tình chế giễu, nhìn xuống khu vực phía dưới của Lai Nhi.

“To gan lớn mật, người dám bỡn cợt ta. Hãy xem ta xuất chiêu đây.” Lai Nhi hiên ngang, kiêu ngạo chưa bao giờ chịu nhục nhã như vậy, chuẩn bị rút kiếm ra tấn công.

“Lai Nhi, không được gây chuyện, mau lui xuống.” Sắc mặt Ái Nhĩ tối đi.

“Dạ, thiếu gia.” Lai Nhi nhìn theo nét mặt của chủ nhân, nhanh chóng lùi lại.

Vương Gia Vỹ rời khỏi vòng tay của Mặc Ưng, đi đến trước mặt người đàn ông trầm đầu “Vị tiên sinh này, thật là ngại quá, hẳn chỉ thích nói bậy bạ vậy thôi, mong hai vị đừng để ý. Xem như cáo lỗi với hai vị, hai vị có thể để chúng ta chờ đi một đoạn có được không? Xin hỏi hai vị đang muốn đi đâu?”

Ái Nhĩ thật sự có cảm tình với người thanh niên nho nhã, biết điều này nên cũng thành thật trả lời “Chúng tôi đang muốn đi tìm một nơi để nghỉ ngơi.”

“Ôi, may quá, Mặc Ưng có một khách sạn ngay ở phía trước, nếu các vị không phiền có thể ở lại đó. Hai vị thấy thế nào?”

“Vậy cũng được.” Ái Nhĩ gật đầu.

Mặc Ưng thấy tiểu bảo bối của mình bỗng dưng lại nhiệt tình với hai gã đàn ông xa lạ, rất là bất mãn, cố ý buông lời châm chọc “Này, có lầm không? Bồn đại gia mở khách sạn 6 sao xa xỉ nhất thế giới, hai tên nhà quê này có trả nổi tiền thuê phòng không đó?”

“Ha ha... thật nực cười, chỉ cần thiếu gia ta nói một tiếng, đừng nói chỉ là một cái quán trọ nho nhỏ của người, ngay cả cái đất nước bé xù xì này cũng mua được tuốt.” Lai Nhi khinh thường, nói.

“Có nổ không đó? Bồn đại gia từng gặp rất nhiều kẻ lừa đảo nhưng chưa có tên nào dám lớn miệng như người...” Lời nói chưa dứt, không biết từ đâu có một cơn gió lớn thổi tới, làm cho mọi người nghiêng ngả tứ phương, khăn trùm đầu trên người Ái Nhĩ bị gió cuốn bay mất.

“Thiếu gia? Người không sao chứ?” Lai Nhi vội vàng nâng chủ nhân dậy.

“Ta không sao.” Ái Nhĩ lấy tay xếp lại mớ tóc bay rối trên đầu khiến cho khuôn mặt của y hiện ra hoàn toàn.

Nam tử có mái tóc dài màu bạc, dung mạo tuyệt trần không gì sánh kịp làm cho Vương Gia Vỹ và Mặc Ưng trợn mắt há mồm, mắt nhìn không chớp.

“Là tiên...đây là thiên thần trên trời giáng xuống...” Vương Gia Vỹ tự nhéo mình một cái mới biết rằng đây không phải là một giấc mơ.

“Đẹp, đúng là đẹp không thốt nên lời!” Mặc Ưng tán thưởng không ngớt.

Nhìn tên sắc quỷ sắp chảy nước miếng tới nơi, Vương Gia Vỹ bực mình, hỏi “Sao? Có phải lại muốn đem người ta vào hậu cung không?”

“Ha ha, tiểu bảo bối ghen sao?” Mặc Ưng cười nham nhở, ôm lấy thắt lưng người yêu, nhẹ nhàng dùng chổ nhô cao cọ cọ một chút.

“Ai thêm ghen chứ? Vương Gia Vỹ tôi ước gì anh cả thêm chóng chán, mau mau cho tôi về nước, để tôi được làm công việc cũ mới tốt.”

“Ha ha, anh trợ lý đẹp trai của chúng ta đúng là khẩu thị tâm phi mà. Yên tâm đi, đúng là anh muốn mang mỹ nhân kia vào hậu cung, nhưng không phải là hậu cung của anh, mà là hậu cung của anh họ anh – quốc vương Mã Thái Quốc – Á Tư Đặc.”

“Quốc vương là anh họ của người?” Hai mắt Ái Nhĩ sáng lên.

“Đúng vậy. Thế nào, tiểu mỹ nhân? Nếu được tiến cung, người sẽ được hưởng vinh hoa phú quý không hết, suốt đời sung sướng.”

“Này, anh bày trò quỷ gì thế, rõ ràng quốc vương không thích nam nhân mà.” Vương Gia Vỹ bắt mãi kéo tay áo Mặc Ứng.

“Đó là đối với bọn tầm thường, dong chi tục phấn, nhưng hiện tại... Hắc hắc, anh muốn hẳn phải mê đắm tên này để cho hẳn hết lên mặt dạy dỗ anh. Thế nào, tiểu mỹ nhân? Suy nghĩ chưa? Có muốn theo ta vào cung hay không?”

Ái Nhĩ nghe vậy, mừng thầm trong bụng. Nếu như là người địa cầu thì phải nói thế nào trong trường hợp này nhỉ? À, là “Vận may từ trên trời rơi xuống.” Y còn đang lo lắng không biết phải làm sao mới lãnh giáo được tuyệt chiêu của tên quốc vương kia mà.

“Được, ta sẽ vào cung với người.”

.....

Hậu cung của quốc vương Á Tư Đặc được mệnh danh là xa hoa nhất thế giới. Ngoài việc nó là một cung điện rất lớn chứa được hơn ngàn người, thì đây còn là nơi có kiến trúc tuyệt đẹp, mỗi phi tần ngự trong đó đều có một tòa tiểu viện với lối thiết kế riêng.

Hôm nay là ngày lành nhập cung của phi tử thứ ba mươi hai của Á Tư Đặc, là đệ nhất mỹ nhân của sa mạc Đô Cát Lạp, công chúa Á Lệ.

Sau một ngày đãi tiệc tiếp đón người chúc mừng từ khắp nơi, bây giờ đây, chính là lúc quốc vương của chúng ta gạt hái thành quả – đêm động phòng hoa chúc.

Vốn có tửu lượng tốt nhưng hôm nay Á Tư Đặc đã bị em họ của mình, tù trưởng Mặc Ứng chuốc cho say men một tí. Tên tiểu tử kia trước đây cũng chỉ như hẳn, nhưng do đi ra ngoài giao du nhiều, cộng thêm được rèn rũa trong môi trường quân đội nên vài năm nay tửu lượng của nó đã trội hơn Á Tư Đặc.

“Hừ, tiểu tử chết tiệt... Lần sau, nhất định ta sẽ trả đũa người một phen mới hả được cơn giận này...” Á Tư Đặc nửa tỉnh nửa mê được dìu vào phòng, nằm dạng ngang người trên một cái ghế.

Ánh đèn mập mờ.

Xuyên qua màn sương mờ ảo, Á Tư Đặc nhìn thấy trên giường có một người mặc áo trắng sở hữu những đường cong vô cùng gợi tình. Thân dưới của hẳn lập tức cương cứng, không thể xiu xuống được nữa.

“Lại đây.” Chúa tể của sa mạc dùng giọng nói khêu gợi ra lệnh cho phi tử mới thu nạp của mình.

“Không lại...”

“Người nói cái gì?” Á Tư Đặc có phần ngạc nhiên.

“Người lại đây đi, ta có cái này rất hay cho người xem.”

Trên giường phát ra một âm thanh, tuy hơi nhỏ nhưng rất êm tai, khiến cả người Á Tư Đặc rạo rực. Dù chưa từng bị ai từ chối, nhưng khi nghe những lời này, Á Tư Đặc không giận, ngược lại là rất hưng phấn, quả thật đặc biệt hơn nhiều so với đám phi tử suốt ngày cứ khúm núm lấy lòng hẳn ngoài kia.

Được, bốn vương muốn xem tiểu hoa yêu nhà người muốn chơi trò gì?

Đạp tung tấm rèm ngăn cách, Á Tư Đặc loạng choạng đi tới bên giường “Được rồi... Bốn vương đã tới đây, người muốn cho bốn vương xem thứ gì?”

“Đón lấy này!”

Công chúa kia không quay lại, chỉ tung một thứ gì đó về phía hắn.

Á Tư Đặc tiếp được đồ vật kia, lập tức nét mặt cười xấu xa.

“Ha ha, tiểu bại hoại người cũng biết Mã Thái quốc chúng ta có một quyền ái kinh nổi tiếng sao, đúng là khiến cho bốn vương hài lòng a...”

“Người bảo ai là tiểu bại hoại?” Công chúa vốn nằm trên giường đột ngột ngồi phốc dậy, quay mặt lại –

Hai bên, bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều chịu chấn động mạnh.

Á Tư Đặc như mê muội trước đôi mắt của tiểu mỹ nhân. Mái tóc màu bạc trải dài như thác nước, dáng dấp đẹp tới mức không từ ngữ nào có thể miêu tả được, chắc có lẽ chỉ có thiên thần hạ phàm mới có được vẻ đẹp như vậy. Vì quá ngây ngất nên hắn không hề để ý tới bộ ngực bằng phẳng của “nàng”.

Trí óc của chủ nhân Thiên Vũ tinh cầu tối thượng cũng không biết chạy đi đằng nào. Lần đầu tiên nhìn thấy tận mặt nam tử trong tranh, Ái Nhĩ như ngừng thở mà ngấm ngấm nhìn.

Đôi mắt màu đen thâm thúy kia, khuôn mặt nam tính và cương nghị, làn da màu đồng bóng lên đó... không biết y đã mơ tưởng bao nhiêu lần trong xuân mộng hàng đêm.

Hai người si ngốc nhìn nhau, không ai dám có hành động nào vì cả hai đều sợ, chỉ cần một cử động rất nhỏ nào đó thôi, tất cả những thứ trước mắt sẽ tan biến.

Thời gian chậm chạp trôi qua, tưởng như đếm được từng giây.

Cơ thể nóng lên, miệng lưỡi khô khốc, Ái Nhĩ không nhịn được nữa, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi.

Hành động nhỏ, tác dụng lớn, chuyện này không khác gì tháo nước cho thác nguồn xả lũ, dẫn tới việc bùng nổ dục vọng của hai vị đế vương cao cao tại thượng.

Á Tư Đặc nhanh chóng bổ mạnh tới, đưa người làm cho khát vọng của hắn mạnh mẽ chưa từng có đặt ở dưới thân, điên cuồng hôn lên đôi môi mọng đỏ.

Ái Nhĩ diện hạ bị hôn như si, như cuồng, thần hồn điên đảo.

Người tộc Vũ nhân vốn không đam mê sắc dục nên lại càng chẳng mặn mà tới chuyện hôn nhau, họ cho rằng hành động đó chỉ làm lãng phí thời gian; giao phối chỉ nhằm mục đích sinh con nối dõi tông đường, vì thế chẳng cần phải âu yếm hay hôn môi làm gì cho phiền phức.

Nhưng nay... Trời ơi...

Cuối cùng thì y cũng biết được vì sao người trên địa cầu nhiệt tình yêu đương như vậy, chắc hẳn là nhờ có hôn môi rồi.

Đây đúng là chuyện hào hứng và tuyệt diệu nhất thế gian.

Hai người gắt gao ôm lấy nhau, quay cuồng liên tục trên giường, hai đôi môi dường như không lìa xa nhau được nữa.

“Hừ... Ân... Ta muốn ăn người...” Á Tư Đặc chưa bao giờ có dục vọng chiếm hữu mãnh liệt tới vậy, thậm chí chỉ muốn “yêu” ngay con người kia tới chết mới thôi.

Bờ môi nóng rực của hắn lần mò theo đường cong xinh đẹp xuống cái cổ thon dài, rồi tiếp tục mơn trớn tới...

“Hả?” Á Tư Đặc khó hiểu sờ soạng một vòng.

Tuy rằng hắn đang say, nhưng chẳng lẽ lại say tới độ không nhớ rõ bộ ngực của phụ nữ ở vị trí.

Chẳng lẽ.....?

Á Tư Đặc thoáng rùng mình.

Hắn vội vàng mò xuống bên dưới.

Lập tức chạm phải một thứ hung khí cuộn cuộn, nóng như lửa và giống y như của hắn.

Trời ơi!!! Người này là nam! Á Tư Đặc kinh hãi.

Chết tiệt! Kẻ nào dám to gan đánh tráo công chúa, đưa người còn đẹp hơn cả thiên tiên này lên giường của bốn vương. Á Tư Đặc tức giận buông củ khoai lang nóng bỏng tay kia ra, ngay lập tức nghe thấy tiếng rên rỉ chết người...

“A.....Không được đi... Sờ ta... Mau sờ ta...”

Rõ ràng không phải đàn bà, vậy nhưng tiếng rên còn quyến rũ hơn rất nhiều.

Á Tư Đặc rửa thầm trong đầu. Chết tiệt! Hôm nay bốn vương không thèm quan tâm người là nam hay nữ, nhất định ta phải hung hăng chinh phục người bằng được, bắt người phải ở bên ta cả đời, nhất định không được xa một phút!

Á Tư Đặc cười tà, lấy tính khí của người kia ra, giúp y thủ dâm.

“A...Ah~...A....a...” Ái Nhĩ thống khoái lên từng hồi.

Người thật, việc thật, còn kích thích và khoái cảm gấp trăm lần trong mộng, y không thể không chế mà rên rỉ...

“A...thích quá... sướng chết mất...”

“Ha ha, có thể thôi mà đã sướng rồi à? Chờ chút nữa, bốn vương dùng tuyệt chiêu bên trong ái kinh, đảm bảo sẽ khiến người đạt tới đỉnh điểm cực khoái, hồn vía bay lên chín tầng mây”. Quốc vương Á Tư Đặc cười dâm dăng lấy quyển sách kia tới trước mặt.

Trong bức tranh xuân tình được lật ra, bên trái là một nữ tử hai chân giơ lên cao, phía trên là một nam nhân đè xuống, dùng nam căn cực đại ra vào vô cùng hung tợn. Bên phải của bức tranh là một người nữ, dùng đầu lưỡi liếm mê say dương vật của một nam nhân khác.

Ái Nhĩ bị lửa dục thiêu đốt, chỉ vào trang sách bên phải “Ta cũng muốn như vậy.”

“Ha ha, hảo, bốn vương sẽ cho người mãn nguyện.” Á Tư Đặc lấy nam căn trướng đại, đưa tới trước mặt Ái Nhĩ “Mau liếm a~”

Ái Nhĩ điện hạ trừng lớn hai mắt, lắc đầu ngoay ngoáy “Không phải, ta muốn người liếm cho ta giống như người trong sách.”

Á Tư Đặc nhảy dựng lên “Ta không phải phụ nữ.”

“Ta cũng không.”

“Cho tới bây giờ chỉ có chuyện người khác hầu hạ ta, chưa từng có chuyện bốn vương hầu hạ người khác.”

“Ta cũng thế, cho tới nay, chỉ có người khác phục dịch ta, người có thấy ta lấy lòng ai bao giờ chưa?” Ái Nhĩ không cam tâm, phản kích.

Hai người thế lực ngang nhau, hung hăng nhìn chằm chằm đối phương, không ai chịu nhường ai.

Đột nhiên trong đầu Ái Nhĩ lóe lên một ý tưởng, nhớ tới một bức tranh trong quyển “ái kinh” kia—

“Ha ha, ta nghĩ ra rồi, để cho công bằng, chúng ta hãy làm theo cách này đi...”

3. Chương 3

Tim của Á Tư Đặc đập mạnh một chút khi nhìn thấy Ái Nhĩ chỉ vào bức tranh có hình hai người ở tư thế 69.

“Nhanh lên, mau liếm cho tôi.” Ái Nhĩ lấy ra tính khí của mình để ngay trước mặt Á Tư Đặc.

“Không được, anh liếm trước!”

“Sao lại là tôi? Cậu liêm trước mới đúng.”

“Anh trước.”

“Cậu trước.”

Hai người lại giằng co thêm một hồi, vẫn chưa biết ai sẽ thắng cuộc.

Á Tư Đặc chỉ vào tính khí của Ái Nhĩ điện hạ, giọng điệu trêu tức “Tiểu kê kê của anh nhỏ hơn của tôi, đương nhiên là anh phải liêm cho tôi trước rồi!”

Tên đàn ông thấp kém dưới địa cầu này dám nhục mạ bốn vương. Ái Nhĩ chưa bao giờ bị giễu cợt, phần nộ “Kê kê? Của cậu mới là kê kê, của tôi là thần điêu!”

“Thần điêu??? Ha ha ha ... buồn cười chết mất!”

“Cười cái gì? Không tin thử một lần rồi biết.”

Hai vị đế vương cao quý, tôn nghiêm đang giống như hai đứa trẻ độ nhau xem kê kê của ai lớn hơn. Nếu chuyện này đồn ra ngoài, người khác không cười tới rụng răng mới lạ.

“Nhìn cho kỹ đi? Của tôi có lớn khủng khiếp không?” Á Tư Đặc từng trải “bách chiến bách thắng”, vô cùng tin tưởng vào “vũ khí” của mình.

“Rõ ràng là của tôi lớn hơn!”

Nói đùa, bọn họ là người của tộc Vũ nhân, dù không ham sắc dục nhưng điều đó không có nghĩa là “vũ khí” của họ nhỏ hơn so với đám người dưới địa cầu này. Huống chi, y là đại vương của Thiên Vũ tinh cầu, chắc chắn nếu so sánh trong đám nam giới ở đó, thứ kia của Ái Nhĩ y chính là lớn nhất.

Hai người mèo khen mèo dài đuôi mãi không thôi. Đến cuối cùng, chỉ còn cách là đem tiểu kê kê đánh sát vào nhau, đo kích thước thật để phân cao thấp.

Kết quả như dự đoán, giống nhau như sinh đôi, không sai chút nào.

Tức thật, bốn vương sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy?

“Hừ, tiểu kê kê của anh nhìn qua giống con gà bị vặt lông, trắng nhẽ nhạt, nhìn thôi đã biết là ít khi sử dụng.” Kích thích không phân được cao thấp, Á Tư Đặc đành chuyển hướng công kích sang màu sắc.

Bị nói trúng điểm yếu, Ái Nhĩ điện hạ đỏ mặt, vội vàng đáp trả “Của cậu thì sao? Thoáng nhìn đen thui như con gà tần, chắc chắn là sử dụng quá độ, e là sắp thối tới nơi rồi.”

“Anh thì biết cái gì? Đen, chứng tỏ kinh nghiệm phong phú, chiến công chói lọi.”

“Cậu là đồ đầu heo. Trắng, tượng trưng cho thân thể trong sạch, địa vị cao quý.”

“Chết tiệt!” Nói nửa ngày vẫn chưa ngã ngũ, Á Tư Đặc đành phải đưa ra “tuyệt chiêu cuối” “Được, trong ái kính của bọn tôi có ghi lại rằng khẩu dâm là hình thức quan hệ mang lại nhiều khoái cảm nhất, chúng ta thì xem ai có thể chịu được kích thích lâu mà không bắn tinh, thế nào?”

“Được, không vấn đề.”

“Để cho công bằng, chúng ta cùng làm một lượt.”

“Lại đây... Ai sợ ai?”

Hai người học theo chỉ dẫn trong sách, nằm ngược đầu, quay người về phía đối phương, chuẩn bị khẩu dâm cho người đối diện.

Tuy hùng hổ tuyên bố nhưng thực ra cả hai đều chưa từng có kinh nghiệm làm chuyện này cho một người đàn ông khác, chỉ có thể nhìn vào nam căn to lớn và nóng tới mức phun ra khí nóng mà than thầm, không biết nó có làm rách miệng mình không đây?

Dẫu vậy, kinh nghiệm tình trường của Á Tư Đặc chắc chắn hơn hẳn Ái Nhĩ, hẳn thừa biết phải làm thế nào thì dương vật của đàn ông sẽ nhanh lên đỉnh nhất.

Á Tư Đặc vươn một tay cầm lấy khối thịt bóng loáng xinh đẹp, vươn đầu lưỡi ra liếm láp.

“A.....” Ái Nhĩ như bị điện giật, toàn thân tê rần rần.

Hắc hắc, mới thế thôi mà đã không chịu nổi? Xem ra tiểu mỹ nhân này cực kỳ mẫn cảm nha~ Được, hôm nay, bốn vương nhất định sẽ phải khiến ngươi tâm phục khẩu phục, vĩnh viễn quỳ xuống phục tùng cự căn của ta.

Với ý nghĩ đó, Á Tư Đặc càng ra sức liếm, mút.

“Uhm...U...á...a... Thiên thần hiển linh...A...a...Thích chết mất...” Ái Nhĩ điện hạ lần đầu liên bị khẩu giao, không chịu nổi kích tình quá lớn.

Tính khí bị đầu lưỡi liếm từ đỉnh xuống hai quả trứng tròn tròn, rồi từ hai quả trứng liếm ngược lên đầu khác, khoái cảm như sóng triều dâng lên từng đợt mạnh mẽ khiến y không kịp chống đỡ, hoàn toàn quên mất mình phải thủ dâm cho “đối thủ nặng ký” kia.

Hừ, thắng lợi đã trong tầm tay của bốn vương, lần này nhất định phải cho ngươi bản tinh tới mệt nghỉ.

Á Tư Đặc sử dụng tuyệt chiêu, để tay vào hai quả trứng nho nhỏ, vừa sờ vừa nắn, phối kết hợp với khẩu dâm bằng miệng cho “tiểu thần diệu”.

“A...a...” Ái Nhĩ có cảm giác như máu trong người mình phun hết xuống chỗ ấy. Nguyên nhân xuất phát từ việc người tộc Vũ nhân ít khi quan hệ tình dục nên dương cụ của nam nhân trong tộc phát triển thêm một chức năng đặc biệt, trước khi xuất tinh, nó sẽ to ra gấp đôi để khóa lấp hoàn toàn cửa khẩu nhỏ hẹp của tử cung; từ đây, đảm bảo rằng khi xuất tinh thì 100% tinh trùng sẽ đi vào cơ thể người nữ, không chảy ngược ra ngoài, gia tăng tỷ lệ thụ thai.

Cảm thấy sắp chạm vào đỉnh cao, theo bản năng, Ái Nhĩ bắt người bên cạnh đè xuống dưới thân, dùng sức vạch chân của hắn ra, hai tay cuồng loạn tìm đường vào huyết khẩu như y từng thấy.

“A...Anh làm cái quái gì vậy, mau rút ngay cho bốn vương.” Á Tư Đặc giãy giụa.

“Không được, tôi muốn bản.”

“Đồ cất đản! Muốn bản thì cứ bản, việc gì phải sờ mông tôi?” Á Tư Đặc hỗn hển chửi rủa ầm ĩ.

“Không được, tinh tử của tôi là của hoàng thất, vô cùng quý giá. Mau, mau nói cho tôi biết cửa động của cậu ở đâu, tôi muốn đi vào.”

Á Tư Đặc nghe xong xem chút ngất xỉu “Có điên mới nói cho anh biết nó ở chỗ nào. Muốn bản thì đem cái thứ tinh trùng cao quý của nhà anh phóng vào bồn cầu đi.”

Đường đường là quốc vương của Mã Thái quốc được người người nịnh nọt, bợ đỡ, không dưng lại biến thành cái lọ chứa tinh trùng cho tên khốn này sao? Nhất định ta phải đem ngươi giam vào đại lao, dùng đủ mọi loại hình cụ để giày vò, tra tấn mới hả được cơn giận.

Ngay khi Á Tư Đặc đang tưởng tượng ra “Mã Thái thập đại khổ hình” thì mông của hắn đã bị người ta banh ra với tốc độ còn nhanh hơn cả tia chớp.

“A! Tìm được rồi.”

Á Tư Đặc lạnh run cả người, ngay sau đó, bờ mông cảm thấy nóng rực, khi hắn chưa kịp phản kháng gì thì một cây cự côn nóng hầm hập hung bạo tiến vào.

“A.....”

Tiếng la thống khổ vút lên trong bầu trời đêm sa mạc, chúa tể sa mạc tối cao đang chịu đựng đau đớn vì bị khai bao.

.....

“Oa... thật là kịch liệt quá mức tưởng tượng...” Mặc Ứng đứng ngoài nghe trộm, rụt đầu thè lưỡi.

“Anh xem, chuyện tốt anh làm đó, chẳng phải là dụ dỗ con nhà lành vào con đường bất hạnh sao?”

“Em nói gì vậy? Em không thấy tên thiếu gia Ái Nhĩ kia rất vui vẻ chấp nhận đề nghị của anh sao? Anh thấy hẳn còn nóng lòng muốn gặp quốc vương hơn cả suy tính của anh.”

“Ừ, càng nghĩ càng thấy lạ. Thoạt nhìn thì vị thiếu gia kia đâu phải loại người ham thích hay cần có vinh hoa phú quý, tại sao y lại nôn nóng muốn vào cung như vậy?”

“Ai mà biết? Có lẽ hẳn say đắm anh họ đã lâu, em cũng biết, anh họ anh là vương tử đẹp trai nhất vùng sa mạc này, lại nhiều tiền lắm của, nam nữ già trẻ ai mà không thích.”

“Đúng vậy. Chỉ tội nghiệp cho mỗi anh, không có ai thèm đếm xỉa tới.”

“Em nói sao? Mặc Ưng anh không có người yêu? Chắc, chắc, không biết là ai mỗi đêm lắc lắc cái mông, ôm anh cứng ngắc, cầu xin anh hảo hảo yêu thương mình a?”

“Ai?... Không được nói lung tung.” Vương Gia Vỹ then quá hóa giận, đánh cho Mặc Ưng một cái.

“Hắc hắc, còn không chịu thừa nhận sao? Được, anh sẽ nhờ mọi người trong hoàng cung phân xử giúp chúng ta.”

Mặc Ưng áp tiểu bảo bối của mình vào lan can trên ban công, tụt ngay cái quần của y xuống.

“A... Không được...Tên đại sắc ma coi trời bằng vung này, không được làm thế... người khác nhìn thấy bây giờ.” Vương Gia Vỹ kích động kêu lớn.

“Anh cố tình muốn cho người khác xem đó, xem rồi thì còn làm chứng, cho Tiểu Lạt Tiêu của anh biết mình dâm dăng thế nào khi cầu xin anh hung hăng tiến vào.”

“A...a... cứu với...không được.”

.....

Địa vị quan trọng được người người trên sa mạc ngưỡng vọng, quốc vương của Thái Mã quốc hiện đang bị nam nhân đè lên trên chính long sàng của mình, hung tợn đoạt lấy trinh tiết cái mông của hắn.

“A...đồ cô hồn cắt đản, bốn vương muốn giết người...A..a...đau quá....Ra ngoài...Mau rút ra đi!” Hai cánh mông của xử nam bị dương cụ cực đại bạo ngược xuyên xỏ qua, chà sát tới chảy cả máu tươi, rất là đáng sợ.

Trái lại, chúa tể Thiên Vũ tinh cầu – điện hạ Ái Nhĩ – người vốn tự nhận mình là đạ mạc với chuyện ái ân lại thích thú tới ngây ngô, không ngừng phát ra tiếng rên say mê.

“A..ơ..nhanh quá...tiểu mông đáng yêu của bảo bối làm anh thích chết mất.”

“Anh đi chết đi” Á Tư Đặc chửi ầm lên “Không được gọi tôi là bảo bối.”

“Hừ... A, bảo bối, bảo bối của ta... Anh suy nghĩ hồi lâu mới thấy cái tên này là thích hợp nhất...” Ái Nhĩ mê muội, hôn lấy hôn để khuôn mặt đẹp rạng ngời bên dưới.

“Ừ...A...a... đồ chết dẫm! Ta giết người, giết chết người, mau rút ngay. Ai cho phép người hôn bốn vương....A a...Ừ...”

Đôi môi bị mút và cắn rất mạnh, đầu lưỡi linh động đi vào cuộn tròn, quấn lấy mọi thứ trong khoang miệng Á Tư Đặc, nhờ đó mà đau đớn chỗ bên dưới giảm bớt đi đôi chút.

Cảm nhận được thân thể bảo bối đã thả lỏng, không còn gồng chặt lên nữa, Ái Nhĩ điện hạ vui sướng học theo chỉ dẫn trong ái kinh, bắt đầu áp dụng chiêu “3 nông 1 sâu”, tấn công ào ạt.

“A...a...” Hậu đình của Á Tư Đặc cảm nhận được thứ gì đó rất mạnh mẽ và say đắm, mím chặt miệng rồi mà vẫn không khống chế được tiếng rên.

“Bắt đầu thích rồi sao, bảo bối? Vù vù vù... Anh muốn tăng tốc tới tới đi!” Ái Nhĩ thở hổn hển, triển khai toàn bộ “điều lực” tập trung công kích mục tiêu.

“Thần diệu” cực đại tận tình xuyên thấu cơ hậu huyết mềm mại, lạc thú như chớp nháng giữa trời quang, vừa đau, vừa thích.

Tiểu huyết mới rồi còn có máu tươi nay lại chảy ra đầm thủy, từ từ lan xuống bắp đùi nâu nâu của Á Tư Đặc, không thực sự nổi bật nhưng phải nói là cực kỳ dâm loạn.

“A...a...nhẹ chút...đau quá...A a... Không được sâu như vậy....Ồ” Nội tạng sắp rớt ra ngoài làm cho Á Tư Đặc rất đau đớn nhưng kèm với đó là một loại nhục cảm theo bản năng không thể chối bỏ được.

“Uhm...thích quá... sướng quá đi mất...cái mông nho nhỏ thực mềm mại, bốn vương chết mất...” Ái Nhĩ điện hạ kích tình đung đưa vòng eo chắc nịch của mình, gây thật cuồng loạn cọ sát, mỗi một lần ra vào đều cọ thật mạnh lên vách tường ẩm áp.

“A A ... Đau chết ta rồi...” Quốc vương Á Tư Đặc lần đầu tiên bị nam nhân hưởng thụ, khoái cảm không chịu nổi khiến hắn bất chợt bắn tinh.

“A a, bắn ... sắp bắn rồi...ta sắp chết a...” Á Tư Đặc run rẩy, một lượng lớn tinh khí trắng đục mạnh mẽ ào ra ngoài.

Tiểu huyết co rút chặt chẽ thành linh, miết chặt lấy dương cụ, Ái Nhĩ sướng tới la to.

“A... ta muốn bắn, bảo bối, mau mau đón nhận tinh dịch quý giá của bốn vương, hãy sinh cho bốn vương một quả trứng thật đáng yêu nha ~”

Một tiếng gầm mạnh, dương vật của Ái Nhĩ to lên gấp đôi, hung tợn thúc vào chỗ sâu nhất trong động khẩu, khiến cho nó tưởng chừng như bị phá rách.

Á Tư Đặc hoảng sợ “Không được, tuyệt đối không được bắn ở bên trong.”

Nhưng đã không kịp nữa rồi.

Dòng tinh khí nóng hổi ào ra, tiểu huyết co rút hút vào thật sâu từng giọt, từng giọt men tình quý giá.

“A...nóng quá...bỗng cháy ta mất...”

Á Tư Đặc run lấy bầy, có cảm giác như cơ thể mình vừa tan chảy, hòa cùng với một thứ gì đó mà hắn không biết khiến hắn thấy sợ hãi.

“A...A... Bảo bối quá tuyệt vời...” Sau khi phát tiết giọt tinh dịch cuối cùng, Ái Nhĩ sướng tới quên đi hết thấy, đôi cánh hoàng kim bung ra mạnh mẽ theo phản xạ tự nhiên.

Chẳng biết ngô khoai ra sao, lại bị “lạm dụng” suốt buổi tối, thể xác và tinh thần đều chấn động, quốc vương Á Tư Đặc không thể cố chịu đựng thêm được, ngắt xiú tại chỗ.

4. Chương 4

Nắng nhẹ sáng sớm từ từ vào phòng.

Quốc vương Á Tư Đặc chậm chậm mở mắt.

Thật lạ... tại sao toàn thân lại cảm thấy đau nhức?

Chắc là do say rượu, nhưng say rượu thì làm sao mà đau thắt lưng được?

Đầu óc Á Tư Đặc bây giờ rất mông lung, không nhớ được chuyện gì đã xảy ra. Chỉ biết nhìn đăm đăm ra cửa sổ.

Nắng vàng bên ngoài chiếu lên mặt hắn, như một tia sét vang lên giữa trời quang, trong đầu Á Tư Đặc hiện ra một đôi cánh màu hoàng kim.

“Aaaaaa.....”

Quốc vương Á Tư Đặc bật dậy.

“Ai...ui...đau quá!...” Động tác quá nhanh làm cho cặp mông của hắn lập tức bị ê ẩm.

Tất cả ký ức bị vũ nhục tối qua đã rõ mồn một.

“Đồ chết giẫm! Ta mặc kệ ngươi là yêu quái phương nào, nhất định phải đem con chim chết tiệt nhà ngươi băm vằm ra thành ngàn mảnh.”

Á Tư Đặc nổi trận lôi đình, chạy nhanh đi lấy bảo đao, hắn đang muốn giết người.

“Em gọi ai là con chim chết tiệt?” Ái Nhĩ vùng cánh, nở nụ cười quyến rũ, hạ xuống từ trên trần nhà.

“A...a...” Nhìn đến đôi cánh kia, Á Tư Đặc lại hoảng sợ, vội vàng vùng bảo đao ra “Ngươi...Rốt cuộc ngươi là yêu quái phương nào?”

“Yêu quái? Sao lại ăn nói khó nghe như vậy?” Tâm trạng của Ái Nhĩ điện hạ rất tốt nên không tức giận, ngược lại còn ân cần hỏi thăm “Mông có còn đau không?”

Lời quan tâm, nhưng vào tai Á Tư Đặc thì chẳng khác nào là cố ý khiêu khích. “Ngươi có chết trăm vạn lần cũng không đền hết tội! Đừng có ở đó mà giả vờ nhân nghĩa! Bốn vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi...” Á Tư Đặc tung đao, xuất chiêu hướng về phía Ái Nhĩ.

Ái Nhĩ tung cánh, né sang một bên nhưng vẫn không quên dặn dò “Cẩn thận, kéo lại làm bản thân bị thương!”

“Đừng có dông dài, bốn vương không cần ngươi quan tâm, ngươi lo cái thân mình trước đi. Nhất định ta sẽ chém đứt thứ nghiệt căn kia của ngươi, đem cho chó ăn mới hả được mối giận trong lòng ta.”

“A, sao lại không ngoan như vậy? Uống công anh dậy sớm đi hái hoa tặng em nha.” Ái Nhĩ lấy một bó hoa ra, chân thành và thâm tình nói “Nào, bà xã đáng yêu, đây là quà ông xã tặng em.”

“Bà xã nào ở đây? Câm ngay cho bốn vương...” Á Tư Đặc nghe xong quả là phát điên.

“Trong bụng em đang mang quả trứng là con của anh, thế chẳng phải em là bà xã của anh sao?” Ái Nhĩ biểu hiện lắc đầu không hiểu, rõ ràng theo sách vở thì phải là như vậy mới đúng.

Thằng điên này đang nói cái quỷ gì thế? Á Tư Đặc nghĩ chắc mình phải xúi quẩy tám đời nên mới bị tên biến thái lại còn thần kinh này làm nhục. Nếu như để hắn biết được ai là kẻ đã đánh tráo cô dâu, nhất định hắn sẽ băm tên thủ phạm đó ra làm nhân thịt bánh bao cho chó ăn.

“Ngươi định giả thần giả quỷ cái gì? Tưởng hôm nay là Halloween chắc? Lấy đôi cánh giả gắn vào là hù được bốn vương sao? Ta sẽ vạch trần trò tiểu xảo của ngươi.” Á Tư Đặc giơ đao, chém vào đôi cánh của Ái Nhĩ.

“Bà xã, đừng vận động mạnh, ảnh hưởng tới thai nhi!” Ái Nhĩ điện hạ chỉ lo cho sức khỏe của người yêu, hoàn toàn không đề phòng một đao kia, lưỡi đao sắc lẹm lướt qua một bên cánh, máu tươi phun ra ngay tức khắc.

“A!” Á Tư Đặc thấy vậy thì hết hồn “Đây... đây là cánh thật sao? Ngươi không lấy cà chua gạt ta đó chứ?”

Ái Nhĩ nhìn vết thương của mình, nhăn mày lắc đầu. Không xong rồi, có vết thương, chắc chắn vi khuẩn trên địa cầu sẽ thừa cơ mà tấn công vào đó, mọi thứ được liệu mang theo lại để ở chỗ của Lai Nhi rồi.

Nhưng nếu để Lai Nhi biết y xảy ra chuyện, nhất là liên quan tới đôi cánh tôn quý này, chiếu theo luật pháp của Thiên Vũ tinh cầu, ăn miếng trả miếng, phải chém lại một đao mới có thể cho qua được. Nhưng không thể nào, sao y lại có thể để cho bà xã của mình chịu thương tổn được, xem ra phải tự mình tìm cách cầm máu vậy.

Thấy nam tử kia nhăn nhó đau đớn, không hiểu sao Á Tư Đặc lại có chút đau lòng, dù vậy, ngoài miệng vẫn quyết không chịu yếu thế “Ngươi... cho chết...đáng đời lắm. Giờ đã thấy bốn vương lợi hại chưa?”

“Đúng, bà xã của anh rất lợi hại, chém anh một đao rồi, tâm tình có khá hơn chút nào chưa?”

Á Tư Đặc hoàn toàn không ngờ rằng người kia không hề trách cứ mình, lại còn để ý xem tâm trạng của hắn vui hay buồn.

“Đúng, ta có vui được một chút. Nếu chém thêm mấy đao nữa, chắc chắn ta sẽ rất sung sướng.”

“Vậy chém đi!” Ái Nhĩ mỉm cười.

Á Tư Đặc cảm thấy áy náy khi nhìn vào nụ cười khoan dung của tên kia.

Nhưng sau đó hắn tự mắng mình một tiếng.

Con mẹ nó! Người áy náy làm quái gì?

Hôm qua hắn dùng thứ hung khí hỗn trướng kia làm cho móng của bốn vương nở hoa, hiện tại ta chém hắn một nhát, thế là đã nhẹ tay rồi.

Hơn nữa, đôi cánh kia, chắc gì là thật.

“Hừ, xem như ngươi may mắn, gặp được người tâm địa lương thiện như ta. Bốn vương mệt rồi, không thêm dây dưa với ngươi nữa.”

“Được, vậy khi nào bà xã khỏe lại, muốn chém anh thế nào anh sẽ cho chém thế ấy. Bây giờ để anh ôm em đi tắm trước có được không?” Hai tay của Ái Nhĩ nhẹ nhàng ôm lấy người yêu.

Bị đôi mắt xanh lam như hải dương sâu thẳm nhìn say đắm, Á Tư Đặc gật đầu không hề suy tính.

Ái Nhĩ diện hạ vui vẻ ôm lấy hắn, đi vào một phòng tắm rất lớn.

Á Tư Đặc há hốc mồm khi thấy trong phòng tắm trải đầy hoa, trong hồ nước, ở giữa cũng có rất nhiều cánh hoa đủ loại.

“Thích không? Anh nghe nói người địa cầu rất thích tắm với hoa nên sáng sớm vào sơn cốc hái một ít.”

Nghe xong, Á Tư Đặc cảm động nhưng vẫn cố chấp “Điên hả? Tôi là đàn ông, lại không ẻo lả, ai mà thích mấy thứ này...”

“Ừ?” Ái Nhĩ thất vọng nhìn vợ yêu “Xin lỗi bà xã, anh khiến em bực mình rồi.”

Không đành lòng nhìn đôi mắt màu lam kia mất đi ánh sáng rực rỡ, Á Tư Đặc đành phải tiếp lời “Thật ra thì lâu lâu tẩy rửa bằng hoa cỏ linh tinh cũng tốt cho cơ thể!”

“A, bà xã muôn năm ~” Ái Nhĩ hôn lên má người yêu một nụ hôn thật ngọt ngào, cổ áo khoác của hai người ra, bước xuống hồ nước.

Ngâm mình trong làn nước ấm áp, hai người đều cảm thấy thoải mái.

“Bà xã, lại đây cho anh xem vết thương của em thế nào.”

Á Tư Đặc cú một cái vào đầu Ái Nhĩ “Tôi đã bảo là không được gọi tôi là bà xã.”

“Ai ui!” Ái Nhĩ day day cái trán “Anh không quan tâm, anh muốn gọi em là bà xã. Sau này, anh sẽ mang em về Thiên Vũ tinh cầu, chúng ta sẽ sống với nhau tới bách niên giai lão, sinh thật nhiều trứng tiên.”

Ái Nhĩ hoàn toàn nói ra những lời thật lòng. Nếu như có thể sống với bà xã, mỗi ngày hai người họ sẽ làm tình cùng nhau từ sáng sớm tới chiều tối, chắc chắn là sẽ sinh được rất nhiều trứng tiên.

“Nếu em sinh được cho anh một thằng con trai, nó sẽ là người kế thừa vương vị của Thiên Vũ tinh cầu, anh sẽ phong em là vương hậu.”

“Điên hả? Bản thân tôi là quốc vương của một nước, ai thêm cái chức vương hậu khỉ gió gì đó của anh?” Á Tư Đặc trừng mắt liếc Ái Nhĩ “Còn nữa, bốn vương thấy anh cũng tuần tú lịch sự, sao đầu óc lại chậm phát triển như thế? Suốt ngày lải nhải mấy câu trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng. Thôi thế này, ngày mai bốn vương sẽ bảo ngự y tới khám bệnh miễn phí cho anh vậy.”

“Vũ nhân tộc trời sinh thông minh, cả vũ trụ đều nể phục, ông xã của em đây lại là người có trí tuệ uyên thâm nhất trong số đó. Sao có thể nói đầu óc của anh chậm phát triển được?”

Á Tư Đặc lắc đầu “Nếu anh nghe kĩ lại những gì mình mới nói, chắc chính anh cũng chả hiểu mình vừa nói gì đâu nhỉ?”

Ái Nhĩ diện hạ nhất thời thấy mình dở khóc dở cười.

Thôi thì người địa cầu chắc chắn khó mà hình dung ra chuyện này được, cứ từ từ giải thích sau cũng không sao, trước mắt không nên làm cho bà xã của mình hoảng sợ. Nghĩ tới việc trong bụng vợ yêu có thể đang hình thành trứng tiên của mình, Ái Nhĩ điện hạ tràn ngập vui mừng.

“Lại đây nào! Ngoan! Nằm sấp xuống cho anh xem vết thương của em thế nào?”

“Không được, mau rút ngay cho ta!” Chỗ đó, chính bốn vương cũng chưa từng thấy, sao có thể cho người nhìn được?

“Ngoan nào...” Sợ vết thương của người yêu bị nhiễm trùng, Ái Nhĩ cẩn thận và dịu dàng.

“A...Không được...Người lại sờ ta sao?”

Cố gắng giãy dụa nhưng cuối cùng Á Tư Đặc vẫn bị quay người lại, mông bị mở ra. Con mẹ nó, tên khốn này thoảng nhìn yếu đuối như công tử bột ấy vậy mà sao lại khỏe thế không biết.

“Không được nhìn...”

“Không nhìn thì sao anh trị liệu giúp em được? A, đúng là nghiêm trọng thật...” Nhìn thấy vết tích do mình gây ra, Ái Nhĩ cảm thấy áy náy, đưa lưỡi vào, liếm liếm.

“A...Anh muốn làm cái gì? Bẩn lắm, không được...Không được liếm...” Á Tư Đặc sợ tới xanh mặt.

“Bảo bối, ngoan nào, anh trị thương cho em một chút sẽ tốt ngay!”

Nước bọt của người Vũ nhân tuy không thể trị được thương tích cho chính mình nhưng đối với người địa cầu sẽ có những công dụng nhất định, thậm chí còn có thể coi đó là một loại dược liệu quý, đem so sánh với công dụng của nhân sâm, tổ yến chắc chắn chỉ có hơn chứ không kém; đặc biệt là có hiệu quả đối với những vết thương ngoài da.

Quả nhiên là vậy, mới liếm trong chốc lát, tiểu huyết bị thương đã khép lại, hồng hào đáng yêu như trước.

Nơi khó nói vốn dĩ rất đau nay tự dưng không còn cảm thấy gì nữa, Á Tư Đặc đưa tay về phía sau sờ sờ, thật lạ, không thấy gì cả.

“Không thể nào hiểu nổi, rốt cuộc người là ai?”

“Em cứ coi như anh là...À, theo như cách gọi của người địa cầu thì là pháp sư...”

Ái Nhĩ nhìn thấy lối nhỏ hơi run run, giống như mời y vào khám phá, cảm giác say mê tối qua vẫn chưa tan biến, “thần diệu” bên dưới cương lên hùng dũng...

“Một pháp sư có thể khiến cho em đi tới cao trào và điên cuồng...”

Thần diệu cực đại để ngay ngắn trước tiểu huyết của quốc vương, đâm lên một cách mạnh mẽ.

“A... Đồ khốn, người lại lợi dụng ta...Mau đi ra...”

.....

“A a... Sâu quá... sâu quá... chết mất...”

Đau và thích – hai cảm giác hòa quyện với nhau, tiếng thở dốc liên tục vang lên trong phòng tắm xa lộ...

.....

Quốc vương sủng ái tân phi ba ngày ba đêm không ra khỏi phòng – mọi người trong hoàng cung đang truyền tai nhau thứ tin tức nóng hổi này.

Mặc Ứng vừa nghe thấy vậy, cười sảng khoái sung sướng, lập tức đi vào cung tìm anh họ để lĩnh thưởng. Hẳn nào có ngờ...mình đang đi vào chỗ chết...

Chờ một lúc mới tiếp kiến được quốc vương, Mặc Ứng cười hề hề bước vào “Chúc mừng đại ca, chúc mừng đại ca...”

“Có cái gì hay mà chúc mừng?” Á Tư Đặc tức giận, trừng mắt.

Mấy hôm rồi, hắn bị tên điều nhân tình lực dư thừa đó “lợi dụng” tới mức sắp banh cả cái mông, không kể là ngày hay đêm, lúc nào cũng có thể bị xâm phạm. Cả một bụng đầy cơn tức, chúc mừng cái nỗi gì?

“Ha ha, đại ca, anh đừng có giấu nha. Người khác có lẽ không biết được vị tân phi kia thực ra là ai, nhưng em đây biết rõ đầu đuôi ngọn ngành nha~”

“Cậu biết chuyện gì?” Không thể nào, Á Tư Đặc hắn đã hạ lệnh không cho ai vào tắm cung một bước, chắc chắn không có chuyện Mặc Ứng từng gặp tên người chim kia.

Chẳng lẽ.....?

“Giỏi lắm, em họ tốt của anh, mau nói thật cho bốn vương biết, có phải cậu đã tráo công chúa Á Lệ, đưa người kia lên long sà của bốn vương?”

“Đúng, không sai, chính là em. Thế nào? Đại ca, tiểu mỹ nhân kia rất xinh đẹp có đúng không? Em vừa nhìn thấy là biết ngay rằng anh sẽ thích.”

“Thích, con mẹ nó, thích đến sắp banh chành cái mông ra rồi!”

“Oa, anh họ quả là dũng mãnh, làm cho chỗ đó của mỹ nhân sắp nở hoa luôn! Em đây báỉ phục sát đất!”

Ồ..... Ta đang nói mông của ta mà! Mặc Ứng đáng chết, rảnh rồi nên sinh nông nổi à? Dám làm mất trinh tiết cái mông của bốn vương.

Xem ta báo thù người thế nào!

Ôm nỗi khổ nói không nên lời, Á Tư Đặc nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tên đầu sỏ gây ra mọi chuyện.

“Này, đại ca sao lại nhìn em nghiêm túc như vậy? Em mang đến cho anh đệ nhất đại mỹ nhân trong thiên hạ, có phải anh đang suy nghĩ nên thưởng cho em thứ gì đúng không?”

“Thưởng? Đúng, bốn vương sẽ cho cậu một phần thưởng vô cùng to lớn!” Á Tư Đặc cười lạnh lùng.

“Thưởng cái gì? Thưởng cái gì? Em đang rất nóng lòng đó...” Mặc Ứng chết tới nơi rồi mà vẫn còn hí hửng.

“Bốn vương quyết định ban Á Lệ công chúa cho cậu.”

“Hả???” Mặc Ứng nghe xong, miệng há ra hình chữ O.

“Sao? Phần thưởng này tuyệt quá đúng không? Á Lệ công chúa là đệ nhất mỹ nhân trong vùng sa mạc này, cậu đem cô ta về hảo hảo mà hưởng thụ đi!”

“Không, không được, tuyệt đối không được.”

Mẹ ơi, Tiểu Lạt Tiêu của hắn một khi ghen lên còn đáng sợ hơn cả sư tử Hà Đông, giờ này đem một cô công chúa về, cậu ta không vật lông hắn mới là lạ.

“To gan! Cậu dám từ chối phần thưởng của bốn vương?”

“Không, không phải, thần đệ nào có dám cự tuyệt ý tốt của quốc vương bệ hạ. Chỉ là công chúa cao quý như vậy, đệ đây làm sao xứng với nàng được? Tốt nhất là bệ hạ giữ nàng bên cạnh mà tận hưởng mới phải đạo. Hô hô ~”

“Không! Chẳng phải em họ yêu quý đây đã tặng anh một mỹ nhân rồi sao? Anh tặng lại em một người đẹp, có qua có lại mới toại lòng nhau chứ, em mau đưa công chúa về đi. Ý bốn vương đã quyết, không bàn cãi thêm nữa.”

Á Tư Đặc nói xong, bước đi không quay đầu nhìn lại.

“Không, đại ca, đại ca, anh không được đi!”

.....

“Hừ, tên Mặc Ứng đáng chết, ta muốn xem tên trợ lý bảo bối của người kia sẽ phạt người như thế nào?”

Á Tư Đặc cười nham nhở đi về tắm cung. Mới bước vào phòng đã thấy người kia vẫn còn nằm ở trên giường.

“Này, con chim lười, mấy giờ rồi mà còn chưa dậy? Bồn vương mệt rồi, mau mát xa cho ta, mau lên!”

“Bồn vương bảo người dậy, người có nghe không?”

“Này, đang giả vờ câm điếc hả?”

Á Tư Đặc thấy Á Nhĩ không có phản ứng gì, đành phải đi qua bên đó.

Nhìn kỹ lại, mặt y đỏ ửng, đầu đầy mồ hôi.

“Này, con chim chết, người làm sao vậy?” Á Tư Đặc lay lay cánh tay của Á Nhĩ điện hạ.

“Em có thể không gọi anh như thế được không?” Á Nhĩ mở hai mắt, dáng vẻ rất mệt mỏi, nở một nụ cười bất đắc dĩ. Đường đường là hậu duệ của thần điều, lại còn thuộc dòng dõi vương thất, nay bị người khác gọi là “con chim chết”, nếu người ngoài nghe thấy, y còn đâu là oai nghiêm nữa.

“Hừ, đáng đời. Ai bảo người gắn thêm cái cánh, muốn giả làm gà chác?” Á Tư Đặc khinh thường bĩu môi.

“Được, được rồi, tùy em thôi...A...” Tuy đã dẫu đôi cánh đi nhưng vết thương trên đó vẫn chưa được chữa trị nên Á Nhĩ không thể không cảm thấy đau đớn.

“Này, người làm sao vậy?” Á Tư Đặc có phần hoảng sợ, vội sờ sờ cái trán đầy mồ hôi của Á Nhĩ “A, nóng quá, người phát sốt rồi!”

“Anh không sao, em đừng lo lắng.”

“Ai lo lắng cho người a? Bồn vương chỉ không muốn người chết trên giường của ta như vậy, rất là xui xẻo. Ta sẽ đi gọi ngự y đến.”

“Không cần, anh chỉ cần một ít thảo dược là đủ. Em đi hỏi xem ở đây có Tử Hàng Thảo không?”

“Tử Hàng Thảo? Là cái quái gì vậy?”

“Tử Hàng Thảo là một loại thảo dược chỉ có trên Thiên Vũ tinh cầu, chuyên dùng để điều trị vết thương cho người của tộc Vũ nhân bọn anh. Nhiều năm trước, trong một chuyến du hành tới địa cầu, tổ tiên của anh có để lại một ít hạt giống, hy vọng sau này sẽ có lúc hữu dụng... Không biết nó có sinh tồn ở địa cầu được không?”

“Chắc, chắc, chắc, lại nói nhăng nói cuội nữa rồi, người có bị thiếu năng trí tuệ không?” Á Tư Đặc lắc đầu cảm thán.

“Đầu óc của anh hoàn toàn bình thường, nếu không tin cứ đem một cái máy tính lại đây cho anh!”

“Được, bồn vương sẽ coi người lại giở trò gì?”

Á Nhĩ điện hạ nhận máy tính, gõ bàn phím lốc cốc để truy cập vào kho dữ liệu khổng lồ của Thiên Vũ tinh cầu. Chỉ vài giây sau, rất nhiều hình ảnh cùng với bản đồ chỉ đường cụ thể xuất hiện. Á Tư Đặc há hốc mồm ngạc nhiên.

“Oa... Không ngờ con chim thối nhà người lại là thiên tài máy tính nha ~”

Á Nhĩ nghe xong, dở khóc dở cười.

“Anh nói lần nữa, anh là người Vũ nhân, không phải con chim thối.”

“Ta không quản tên người là quái gì? Cái cây này chính là Tử Hàng Thảo sao?” Á Tư Đặc tò mò nhìn vào hình ảnh hiện lên trên máy tính.

“Đúng, còn có cả bản đồ chỉ đường bên cạnh, chút nữa anh sẽ đi tìm.”

“Chỗ này ta biết, là một ngọn núi ở sa mạc Đa Cấp Lạp, đường đi rất khó khăn, còn dễ bị lạc đường nữa.”

“Yên tâm, anh có vũ trụ nghi, không lạc đâu mà sợ!”

“Đừng có mà lên cơn? Người tưởng đang đóng phim khoa học viễn tưởng sao? Vũ trụ nghi cái quái gì? Ta sẽ tốt bụng dẫn người đi vậy, nếu mà lạc trong sa mạc, chỉ có chết mất xác chứ chẳng đùa!” Á Tư Đặc hơi tức giận một chút.

“Bà xã của anh đúng là tốt với anh nhất!” Ái Nhĩ điện hạ cười, hôn Á Tư Đặc một cái.

“Đừng có mà dẻo mồm dẻo miệng” Quốc vương Mã Thái xấu hổ “Người mau chuẩn bị đi, trời tối chúng ta sẽ xuất phát.”

5. Chương 5

Vì không muốn cho người khác phát hiện ra mình giấu một người đàn ông trong tầm cung, quốc vương Á Tư Đặc bắt “con chim thối” cải trang như phụ nữ Hồi giáo, từ đầu đến chân chỉ hở ra hai con mắt. Đôi phu thê bọn họ, lén la lén lút đi ra chỗ chiếc xe thể thao siêu hạng ngoài cửa hoàng cung.

“Hô, cuối cùng cũng ra khỏi cung...” Chiếc xe băng băng trên con đường giữa sa mạc, Á Tư Đặc thở phào nhẹ nhõm.

“Ừ, nếu còn ở đó, chắc anh buồn tới chết mất...” Ái Nhĩ điện hạ tháo khăn trùm đầu ra, thoải mái hít thở không khí trong lành.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào qua cửa xe, mái tóc dài màu bạc lóng lánh như kim cương đang phản chiếu vẻ đẹp hoàn mỹ tới không một tỳ vết của chủ nhân của nó. Nhịp tim Á Tư Đặc tăng tốc, hai mắt hoa lên, quên cả trời đất, bánh lái loạn quạng, chiếc xe thể thao sang trọng suýt đâm vào bụi sương rồng bên vệ đường.

“Cẩn thận!” Ái Nhĩ hét lên.

“A!” Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, Á Tư Đặc cuối cùng cũng hoàn hồn, đánh tay lái sang bên kia.

“Bà xã, em không sao chứ?” Ái Nhĩ quan tâm hỏi thăm.

“Đừng có lảm lời, tất cả đều do anh mà ra!”

“Anh?” Ái Nhĩ điện hạ ngẩn người “Anh có làm gì đâu?”

“Những chuyện xấu anh làm không thể nào kể hết được!” Á Tư Đặc vừa lái xe vừa mắng “Anh nói thật cho bốn vương biết, rốt cuộc là vì sao mà anh muốn vào cung? Tại sao lại muốn tiếp cận bốn vương? Anh đang che giấu âm mưu gì?”

Bà xã yêu dấu đã hỏi, tất nhiên Ái Nhĩ điện hạ của chúng ta sẽ thành thật trả lời “Người Vũ nhân bọn anh không ham muốn tình dục, thậm chí cũng không muốn quan hệ để duy trì nòi giống, dân số trên Thiên Vũ tinh càng lúc càng suy giảm. Lần này anh tới địa cầu là để tìm em, học tập bí quyết trong cuốn ái kinh kia, thậm chí mong có thể biết được phương cách bí truyền, nâng cao ham muốn của người trong tộc. Nếu có thể nhân cơ hội đó mà sinh được vài trứng tiên để có người thừa kế vương vị của anh thì càng tốt!”

Vũ nhân? Thiên Vũ tinh cầu? Trứng tiên? Người thừa kế vương vị?

Á Tư Đặc nghe xong, hai mắt trợn lên trắng dã.

Xong rồi, xem ra bệnh tình của con chim thối này cũng không nhẹ! Không biết Tử Hàng thảo kia có trị bệnh thần kinh được không?

Xe chạy suốt một giờ mới tới được chân núi.

“Đến nơi rồi, đây chính là ngọn núi trên bản đồ.”

“Được, em chờ ở đây, anh sẽ lên trên đó.”

“Lên trên đó? Anh điên rồi? Núi hoang hiểm trở lại không có đường đi, lên thế nào được mà lên?”

Ái Nhĩ điện hạ muốn dùng cánh để bay nhưng ngại làm cho bà xã của mình hoảng sợ nên đành phải giả vờ, cười cười “Anh sẽ đi từ từ, cứ ở đây chờ anh nhé!”

“Thôi để tôi gọi trực thăng tới cho lệ!”

“Không được, không được cho nhiều người tới đây. Tử Hàng Thảo là loại cây có linh khí của vũ trụ, nếu có quá nhiều hơi thở của loài người, nó sẽ héo rũ ngay lập tức.”

“Thôi, thôi, được rồi, không cần phải dài dòng như vậy đâu!” Á Tư Đặc không kiên nhẫn.

“Ngoan, cứ chờ anh ở đây, anh sẽ về sớm thôi!”

“Hừ, biết vậy là tốt. Bồn vương cũng không rồi hơi đâu mà chờ anh, nếu trong vòng một tiếng mà anh không quay lại, bồn vương sẽ đi về hoàng cung, lúc ấy đừng có bảo bồn vương không nói trước.”

“Được, anh sẽ đi nhanh về nhanh.” Ái Nhĩ điện hạ dịu dàng hôn lên môi Á Tư Đặc một nụ hôn làm cho khuôn mặt của hắn ửng đỏ lên trông thấy. Cũng may là trời tối nên khó nhìn thấy, Á Tư Đặc vội lấp liếm “Còn chưa mau rút đi?”

Ái Nhĩ điện hạ mỉm cười, hăng hái vạch từng lùm cây bước lên đỉnh núi.

Có lẽ người thông minh tài trí như chúa tể tối cao của Thiên Vũ tinh cầu cũng không thể nào thoát khỏi mị lực của tình yêu. Vì thế, dù biết mình có thể bay, nhưng Ái Nhĩ lại cảm thấy việc lợi bộ lên núi cũng rất thú vị.

.....

“Lạ thật, sao hắn đi lâu như thế mà chưa về nhỉ?”

Người kia đã mất dạng sau những tán cây um tùm, Á Tư Đặc chờ được một giờ thì bắt đầu thấy không an tâm.

Không thể nào? Chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện?

Không còn cách nào khác, chờ đợi như vậy cũng không giải quyết được vấn đề gì, tốt nhất là bồn vương tự mình đi kiểm tra vậy.

Tuy sống anh nhân sung sướng, nhưng Á Tư Đặc vẫn thường xuyên cưỡi ngựa, luyện võ nên thân thủ thoăn thoắt, cơ thể dẻo dai, leo núi, xem ra chỉ là một thử thách nho nhỏ đối với hắn mà thôi.

Nhưng được một đoạn đường, do quá nóng vội, dưới chân đạp trượt một cái, thành linh cả người Á Tư Đặc rơi xuống.

“A a” Á Tư Đặc kinh hãi hét lên, ngay khi hắn đang nhắm mắt, tưởng tưởng tới cảnh mình thịt nát xương tan thì...

“Bà xã, đừng sợ, anh đến đây!”

Á Tư Đặc thấy cơ thể mình được nhẹ nhàng ôm trọn.

“A!” Hắn mở to hai mắt, kinh ngạc.

Cánh!

Đôi cánh màu vàng kim vừa nhìn đã khó quên kia lại xuất hiện.

“Anh... cánh của anh là thật ư?”

“Đúng... là thật mà!”

“Chúng ta đang... đang bay”

“Đúng, anh và em đang bay.”

Ái Nhĩ điện hạ mỉm cười, nhẹ nhàng tung cánh, ôm bà xã yêu dấu bay cao hơn nữa.

Gió gào bên tai, Á Tư Đặc ôm chặt lấy Ái Nhĩ. “Aiz, anh biết thế nào ôm em bay lên thế này thì em sẽ chủ động ôm anh ngay mà!” Ái Nhĩ ghé vào lỗ tai hắn treu ghẹo.

“Đừng nói nữa, chuyên tâm vào, ngã xuống bây giờ!” Á Tư Đặc khẩn trương.

“A... Ngã rồi.....”

Ái Nhĩ cố tình buông lơ đôi cánh để cho hai người rơi xuống theo hướng thẳng đứng với vận tốc chóng mặt.

“A...a....” Á Tư Đặc sợ hãi, tứ chi quẩn lấy Ái Nhĩ như vói bạch tuộc.

“Ha ha...” Ái Nhĩ cười sảng khoái, lại phát cánh, hai người lại lơ lửng giữa không trung.

“Hỗn đản! Dám giỡn mặt với bốn vương!” Đôi mắt màu đen hừng hừng lửa giận như chớp lửa đêm đông, Ái Nhĩ si mê đắm chìm.

“Ngẩn người ra gì vậy? Ngốc nha~” nhìn thấy người kia ngây ngô ngẩn mình, mặt Á Tư Đặc hơi đỏ lên, cơn tức lúc nãy không hiểu vì sao đã không còn nữa.

“Bà xã lúc giận lên thiệt đáng yêu.”

“Muốn chết hả? Dám nói bốn vương đáng yêu?”

“Rõ ràng là em rất đáng yêu? Sao lại không thể nói vậy?”

“Anh có thể nói bốn vương đẹp trai tuần tú, thông minh dũng mãnh, nhưng tuyệt đối không thể nói là đáng yêu được.”

“Bốn vương muốn nói bà xã của mình đẹp trai tuần tú, thông minh dũng mãnh lại còn vô cùng đáng yêu nữa! Thế nào?”

“Không được gọi tôi là bà xã! Không được bảo là tôi đáng yêu! Anh là người ngoài hành tinh hả? Không hiểu tôi đang nói gì sao?”

“Anh vốn là người ngoài hành tinh mà, nhưng anh hiểu tất cả những gì em nói, hiểu rất rõ.”

“Anh...” Á Tư Đặc đột nhiên phát hiện ra một chuyện quan trọng “Anh là người ngoài hành tinh thật sao?”

“Anh đã nói cả trăm lần rồi đấy thôi, bà xã, sao em lại có thể không biết hoàn cảnh xuất thân của ông xã mình như thế được? Anh tên là Ái Nhĩ, đến từ Thiên Vũ tinh cầu, là đại vương của Vũ nhân tộc, mọi người gọi anh là Ái Nhĩ điện hạ.”

“Bốn vương cứ ngỡ anh mắc bệnh thần kinh. Ai biết đâu là anh nói thật?”

“Những gì anh nói hoàn toàn là sự thật đó bảo bối...”

Xem ra tất cả đều là thật rồi...

Á Tư Đặc không biết nên cười hay nên khóc?

Cười vì chẳng biết may rủi thế nào mà mình được gặp người ngoài hành tinh.

Khóc vì không những thế, hắn còn bị người ngoài hành tinh... “lợi dụng”.

“Hình dạng thật của anh chỉ khác là có thêm đôi cánh này thôi có đúng không?” Á Tư Đặc có một nỗi lo lắng khó tả.

Ái Nhĩ điện hạ phì cười “Đúng rồi, những gì em đang thấy chính là hình dáng thật của anh.”

“Vậy hả? Hô... vậy thì tốt...”

Có cánh cũng được, vạn nhất y lại lòi ra cái mỏ chim nữa thì... như vậy, lúc hôn nhau, mổ chết mình thì sao?

Em hèm... Mình làm sao vậy? Bây giờ không phải lúc nghĩ tới những chuyện này. Mình phải quan tâm tới những chuyện quan trọng hơn mới đúng.

“Nói mau, người ngoài hành tinh các anh tới địa cầu làm gì? Có phải muốn xâm chiếm lãnh thổ của chúng tôi không?”

Ái Nhĩ nháy mắt “Nếu anh nói đúng thế thì sao?”

“Cái gì?” Á Tư Đặc như nhìn thấy kẻ thù trước mặt “Không được, anh không thể làm như thế.”

“Nhưng nếu anh quyết tâm làm thế?”

“Vậy thì bốn vương sẽ không đội trời chung với anh, chiến đấu tới phút cuối cùng.”

“Oa, không cần phải nghiêm trọng thế đâu...” Ái Nhĩ thè lưỡi “Em có thể học theo cái cô gì đó bên Trung Quốc, tên gì nhỉ? A, là Vương Chiêu Quân. Đúng, em có thể học theo cô ta được đó.”

“Ai là Vương Chiêu Quân?” Á Tư Đặc không biết gì về lịch sử Trung Quốc, tròng mắt khó hiểu.

“Vương Chiêu Quân là một trong tứ đại mỹ nhân nổi tiếng, đứng trước nạn ngoại xâm, nàng tình nguyện gả sang ngoại bang, đổi lấy hòa bình cho dân tộc, người Trung Quốc gọi đó là ‘Hòa phiên’”.

“Hòa...hòa cái đầu anh ấy! Anh dám bảo bốn vương gả cho người ngoài hành tinh? Có làm hay không?” Á Tư Đặc chỉ muốn đem nướng cái con chim thối này lên chấm mắm ruốc.

Ả Vương Chiêu Quân gì đó chắc chắn là bị ép buộc, với lại có ai điên mà tình nguyện lấy cái tên ngoài hành tinh này chứ?

Mà hẳn, là quốc vương của một nước, hậu cung có hàng nghìn cung tần xinh đẹp, có Hòa Phiên thì cũng chẳng đến lượt mình.

“Chẳng lẽ em không muốn đóng góp một chút công sức cho hòa bình nhân loại?” Ái Nhĩ điện hạ cười dịu dàng, ôm lấy bà xã, vút lên đỉnh núi.

Đặt người yêu lên bãi cỏ ở lưng chừng núi, hai tay Ái Nhĩ bắt đầu không an phận, sờ sờ bờ mông chắc nịch mà mình yêu thích.

“Này... Anh làm gì thế... A...a... mau nói rõ ràng cho bốn vương...”

Bàn tay đàn ông to lớn, dầy dẩy vào khe nhỏ giữa hai cánh mông, tiến lui ra vào mép ngoài huyết nhỏ, làm cho Á Tư Đặc mụ mị nhắc mông lên xuống theo bản năng, dương cụ cũng tự động cương cứng.

“Aiz, bà xã của anh mãi cảm quá nha ~”

“Mãi...mãi cảm?... Không được nói bậy.”

“Người địa cầu khẩu thị tâm phi!” Ái Nhĩ điện hạ cười đều, một ngón tay thẳng tiến, tấn công vào sào huyết người địa cầu.

“A.... đừng mà...”

Ngón tay dài và cứng ma sát liên tục vào lớp da mỏng nhạy cảm khiến cho Á Tư Đặc thích thú tuôn ra dâm thủy...

“Uhm...A... Dừng...Không được...”

“Thật sự muốn ông xã của em dừng lại sao?”

Ái Nhĩ cười tà tà, vận dụng theo bí kíp của ái kinh, dùng nhất dương chỉ điều khiển, chọc xoáy, đâm sâu, chà xát, xoay vòng vòng... nhất quốc chi quân vùng sa mạc rên rỉ dâm đẳng, nước lỏng nhọt nhọt chảy ra liên tục...

“A... A.. Thích quá...Sướng quá... Đừng có ngừng... A... a... Chọc mạnh lên, chọc mạnh nữa lên!”

Ái Nhĩ điện hạ nhìn thấy trạng thái mụ mẫn dâm ô của bà xã cũng cực kỳ hưng phấn, nhét thêm hai ngón tay vào cùng một lúc.

“A... To quá... Đâm chết bốn vương rồi...”

“Ô ô.. thích... thích....nữa đi, sâu nữa đi!”

“Ai nha, chịu không nổi sao? Anh muốn làm chết em, tiểu dâm phụ!”

Ái Nhĩ nhanh chóng rút tay ra, đem dương vật bông cháy đâm mạnh một cái, sốc thẳng tới tận nơi sâu nhất trong huyết động.

“A a a...” Á Tư Đặc thích thú hét lên, ôm chặt lấy đối phương.

Trong đầu Ái Nhĩ chợt lóe lên một ý tưởng, chính là một dòng chữ y từng đọc được trong ái kinh. Ôm lấy hai chân của bà xã, giữ nguyên tư thế, Ái Nhĩ đưa Á Tư Đặc ra sát vách núi dựng đứng.

“A... Anh muốn làm gì?” Dù biết sẽ không ngã, nhưng vẫn sợ độ cao, Á Tư Đặc đành bám vai quần chân lên người Ái Nhĩ.

“Hắc hắc, trong ái kinh có nói, sợ hãi chính là thứ xuân được tốt nhất trên đời.”

Nam nhân tiếp tục nẩy dương cụ to lớn từ dưới lên trên, điên cuồng đâm chọc.

“A... Đờng... ngã... ngã chết bây giờ...”

Rõ ràng là rất sợ nhưng tiểu huyết của Á Tư Đặc vẫn tiết ra dịch lỏng, chỗ hai người giao hòa, phát ra tiếp nhóp nháp âm mỹ vô cùng.

“Chặc! Chặc! Ái kinh quả là ái kinh, bảo bối của anh sợ tới nỗi âm huyết cắn chặt lại... A... A... Sướng chết mất...”

Ái Nhĩ chơi xấu, ngả hẳn người Á Tư Đặc ra phía không trung.

“A...a... không được... cái đó to quá... mạnh quá... bốn vương muốn bay...” Dâm thủy của Á Tư Đặc chảy ròng ròng, mới chút xíu đã chực bắn tinh.

Dương vật của Ái Nhĩ điện hạ bắn đầu phình lớn “Uh...Uh...bảo bối, thích quá... hai chúng ta cùng lên thiên đường thôi...”

Ái Nhĩ ôm lấy Á Tư Đặc, hai người bỏ nhào xuống vực thăm.

“A...a...” Sợ hãi tới đỉnh làm cho Á Tư Đặc thét chói tai, phóng ra tinh dịch.

“A... bảo bối, anh cho em ngay đây...” Thấy bảo bối lên đỉnh, Ái Nhĩ điện hạ tung cánh, trút đầy yêu thương vào động nhỏ khao khát.

6. Chương 6-1

Từ khi biết Ái Nhĩ là diểu nhân, à không, là Vũ nhân, Á Tư Đặc liền quyết định tận lực sử dụng tốt người này

“ A, quả dưa kia nhìn qua rất ngon a...”

“ Không thành vấn đề, anh lập tứ lấy cho em, bà xã”

“ Đột nhiên ta muốn ăn chút mật ong”

“Không thành vấn đề, cứ để anh lo, bà xã”

Hai người đi dã ngoại ngao du thế nhưng lại thấy một kẻ luôn đứng trên muôn người, là chúa tể tối cao của Thiên Vũ tinh cầu nghiêm nhiên trở thành người hầu miễn phí, mặc cho người ta sai khiến đi qua đi lại lúc lấy trái dưa lúc chọc tổ ong.

“Em thấy ngon miệng chứ bà xã”

“ Ừm, ngon”

Quốc vương Á Tư Đặc đang ăn ngon miệng, đột nhiên nhìn thấy một con chim lớn có lớp lông vũ màu lam lóe sáng và cái đuôi thật dài đang bay qua rừng cây.

“A, là Lam Phượng Hoàng!”

Quốc vương Á Tư Đặc kêu lên đầy hưng phấn

“ Ngươi mau theo dõi nó bay đi đâu xem có thể tìm được trứng của nó hay không, lấy về đây cho bốn vương!”

“ Em muốn trứng chim làm gì?”

“Lam Phượng Hoàng là một loài chim rất hiếm, cả đời chỉ sinh một quả trứng, rất khó lấy được, truyền thuyết nói rằng ai có thể có được trứng Lam Phượng Hoàng thì nguyện vọng của kẻ đó rất có thể sẽ thành hiện thực!”

“Em cái gì cũng có, còn muốn thực hiện nguyện vọng gì chứ?”

“Sao ngươi nhiều chuyện quá vậy, ngươi chỉ cần lấy về đây cho bốn vương là được!”

“Không được, anh không thể đi lấy về cho em được!”

“Người dám không lấy về cho ta?”

Luôn luôn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa như Quốc vương Á Tư Đặc nghe vậy thì giận tím mặt

“ Chính em cũng đã nói, Lam Phượng Hoàng cả đời chỉ sinh một quả trứng, nếu em đoạt mất hài tử của nó, nó không phải sẽ rất thương tâm sao?”

Á Tư Đặc nghe vậy sửng sốt, từ trước đến giờ hắn chưa từng nghĩ tới điều đó. Ngay từ nhỏ, hắn muốn cái gì là có cái đó, chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, kỳ trân dị bảo đều tự động được đưa tới trước mặt. Hắn chưa bao giờ tự hỏi là thứ đó được đem đến như thế nào, phía sau nó có bao nhiêu kẻ phải đổ máu rơi lệ xót xa.

Nhìn đến bảo bối mình yêu thương trầm mặc không nói gì, Ái Nhĩ điện hạ chạy nhanh tới ôm hắn ôn tồn nói:

“ Trứng của Lam Phượng Hoàng quả thực hiếm có nhưng trứng của Thiên Vũ hoàng thất ta lại là hi thế trân bảo. Bà xã tốt, anh thấy hay là chúng mình sinh một quả đi.”

“Bệnh thần kinh! Muốn sinh người trở về điều tinh cầu của người tìm một con chim cái mà sinh! Bỏn vương đường đường là vua một nước, nam tử hán đại trượng phu mà người bảo ta đẻ trứng? Người nằm mơ đi!”

“ Không kịp nữa rồi, em chắc đã có rồi...”

Ái Nhĩ điện hạ nhỏ giọng lầm bầm trong miệng

“ Người nói cái gì?”

“ Không có gì, không có gì, anh chưa nói gì hết!”

“Người không phải là có chuyện gì lừa dối bỏn vương đấy chứ?”

“ Không có, anh đâu có chuyện gì lừa dối em.”

“ Hừ, thách người cũng không dám. Lại đây, nên thay thuốc rồi.”

Á Tư Đặc quốc vương đem Tử hắng Thảo đã nghiền thành nước đổ ở miệng vết thương trên cánh của Ái Nhĩ

“ A, đau quá!” Ái Nhĩ điện hạ cổ ỷ run lên, đôi cánh rũ xuống.

“ Người đau sao?” Á Tư Đặc quốc vương khẩn trương nói. “ Được rồi, ta sẽ làm nhẹ nhàng hơn, còn đau không?”

“ Ừm, không đau nữa, bà xã đối với anh thật tốt!”

Ái Nhĩ điện hạ ở trong lòng hắn cọ cọ làm nũng.

“ Thật không chịu nổi người. Con chim nhà người, đã lớn như vậy mà còn có thể làm nũng hơn chó con nữa!”

Á Tư Đặc cười cười sờ sờ bộ lông vũ xinh đẹp của Ái Nhĩ

“ Tốt rồi, không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi!”

“ Đi đâu vậy?”

“ Tới nhà của Mặc Ứng. Từ khi bỏn vương đem công chúa ban cho hắn, không thấy có tin tức gì. Chúng ta tới nhà hắn nhân thử, xem hắn rốt cuộc có bị cây ốt nhỏ kia hành chết hay không, ha ha ha...”

“ Oa, Cây ốt ở Địa cầu lợi hại vậy sao? Còn có thể hành chết người?” Ái Nhĩ điện hạ vẻ mặt ngạc nhiên hỏi.

“Ha ha ha... người này con chim thôi...” Á Tư Đặc cười nghiêng ngả.

Quốc vương bệ hạ mang theo một vị mỹ nhân xinh đẹp tựa tiên nữ giáng trần đi tới khiến cho cả phủ đệ của Mặc Ứng tù trưởng lập tức trwo nên rối loạn.

“ Cng nghênh quốc vương bệ hạ!”

Mọi người đều quỳ phục xuống nhưng lại không nhìn được khoe mắt nhếch lên nhìn trộm vị đại mỹ nhân mà họ cả đời khó thấy được kia.

“ Đứng lên đi, chúa nhân của các ngươi đâu?”

“Chủ nhân ở phía sau viện, đã có người tới thông tri, xin quốc vương chờ cho một lát.”

Một lát sau đã thấy Mặc Ứng vội vàng chạy tới.

“ Đại ca, sao ngươi lại tới đây?”

“ Đến xem gần đây ngươi thế nào a. Ừm, khí sắc vẫn rất tốt.

Á Tư Đặc quốc vương căn bản là nói dối không chớp mắt. Tiểu đệ của hắn quả thực mặt còn đen hơn đáy nồi.

“ Đại ca đừng có ở đó vui sướng khi nhìn người khác gặp họa!”

Mặc Ứng trừng mắt nhìn hắn

“ Nhờ phúc của ngươi, ta đã bị Cây ớt nhỏ nhà ta chinh tới vài ngày không thấy được giấc ngủ ngon rồi.”

“ Ai da, thậm chí vậy sao?”

Quốc vương Á Tư Đặc lắc đầu ra vẻ oán giận nói

“ Vị thư ký kia của ngươi cũng thực quá phận! Dù có thế nào thì ngươi cũng là tù trưởng của Mã Thái cổ quốc ta, có thể nói dưới một người mà trên vạn người, hắn sao có thể làm vậy với ngươi? Không được, bổn vương phải hảo hảo trừng phạt hắn.”

“ Không được.” Mặc Ứng nghe vậy lập tức bị dọa tới mức mồ hôi lạnh toát ra đầy người.

“ Đại ca hiểu lầm rồi. Kỳ thật là vì ta cùng thư ký nhỏ của ta ân ái, mỗi ngày đều làm tới hừng đông mới nghỉ nên mới không thể ngủ ngon thôi.”

“ Ồ, vậy giống với chúng ta rồi.” Á Nhĩ điện hạ thành linh chen vào một câu.

“ Nói bậy!” Á Tư Đặc quốc vương nhất thời xấu hổ quát.

Á Nhĩ điện hạ thì lại mang vẻ mặt vô tội”

“Ta có nói bậy đâu? Rõ ràng là thật mà!”

“ Đừng có dông dài! Không phải ngươi nói muốn tìm thuộc hạ của ngươi sao? Còn không mau đi gặp hắn? Sợ hắn lại nghĩ tới “Ái kinh”, Á Tư Đặc quốc vương vội vàng lảng tránh.

“ Đúng, ta phải tìm Lại Nhi, hắn hiện tại đang ở đâu?”

“ Hắn đang ở sau viện!” Mặc Ứng nói.

“ Tốt, ta đi tìm hắn! Bà xã, ta đi rất nhanh sẽ trở lại, không cần tưởng nhớ ta nga.”

Á Nhĩ điện hạ nói xong vỗ vỗ hông bước đi để lại quốc vương Á Tư Đặc trên mặt đầy hắc tuyến.

“ Bà xã?” Đôi mắt Mặc Ứng sáng ngời, hề hề cười nói

“ Hắc hắc, đại ca, không phải là ngươi bị hắn áp đấy chứ?”

“ Mặt ngươi mù sao? Bổn vương thoát nhìn giống như người sẽ bị áp?” Quốc vương Á Tư Đặc mạnh miệng nói

“ Nếu ngươi còn bịa chuyện nói năng linh tinh, bổn vương liền không ngại đưa thêm vài mỹ nữ nữa tới đây!”

“ A a a! Không cần, xin đại ca giơ cao đánh khẽ!”

Ồ... Ta Mặc Ứng mắt làm sao bị mù được chứ, đại ca gần đây thật sự là thoát nhìn thân hình mượt mà, khoe mắt ngập tràn xuân ý, rất giống là bị áp a....

“Điện hạ! Ngài rốt cục cũng xuất hiện!” Lai Nhi vừa thấy điện hạ Ái Nhĩ mà hân ngày đêm mong nhớ đi tới lập tức về mặt kinh hãi chạy ra đón.

“Lai Nhi, người gần đây vẫn ổn chứ?” Ái Nhĩ điện hạ cười cười hỏi.

“Thần làm sao mà tốt được? Điện hạ vừa đi liền đi nhiều ngày như vậy, ngay cả mặt mũi cũng không thấy, làm thần lo lắng muốn chết.” Lai Nhi thầm oán nhìn hân

“Lo lắng cái gì? Ta hiện tại không phải rất tốt đây sao?”

“Àn, nhìn qua thì quả thật điện hạ vẫn rất tốt. Thực tế thì cho tới bây giờ Lai Nhi cũng chưa từng nhìn thấy điện hạ vui vẻ như vậy. Xem ra quyết định tới địa cầu học tập cổ quốc Ái kinh là lựa chọn chính xác a.” Lai Nhi vui vẻ nói. Điện hạ khẳng định là ở hậu cung tìm được rất nhiều mỹ nữ.

“Đúng vậy, đó là quyết định hoàn mỹ nhất cuộc đời ta!”

Ánh mắt của Ái Nhĩ điện hạ đột nhiên trở nên vô cùng nhu hòa.

“Nói như vậy thì điện hạ, người đã đem tinh hoa trong Ái Kinh học được hết rồi?”

“Không sai, bốn vương đầy nhanh tốc độ luyện tập ngày đêm, chăm chỉ ọc tập, đã đem 108 tư thế trong Ái Kinh luyện tập hết một lần.” Ái Nhĩ điện hạ thập phần đắc ý nói.

“Điện hạ, nếu người đã học tập hết tinh túy của cổ quốc Ái kinh vậy thì chúng ta nên nhanh nhanh rời khỏi Địa cầu thôi. Nơi này không khí thật sự là quá bẩn, ta rất nhanh sẽ không thể thở được a.” Lai Nhi oán hận nói.

“Không được, bây giờ đúng là lúc quan trọng nhất, bốn vương không thể rời đi lúc này được.”

“Cái gì quan trọng nhất?”

“Đẻ trứng a!”

“Đẻ trứng? Ai muốn đẻ trứng?”

“Đương nhiên là lão bà của ta, vương hậu của người rồi!”

“Bà xã? Vương hậu?” Lai Nhi thật sự không hiểu đang xảy ra chuyện gì

“Điện hạ, hai vị phi tử của ngài đều ở Thiên Vũ tinh, hơn nữa ngài tới giờ xung chưa phong Vương hậu. Thần thật sự không biết điện hạ đang nói đến ai?”

“Vương hậu của ta chính là quốc vương Á Tư Đặc đó.”

“Cái gì?” Lai Nhi suýt nữa thì té xỉu trước lời tuyên bố hùng hồn của hân.

“Điện hạ. Chuyện này tuyệt đối không được đâu. Không nói đến chuyện hân là một nhân loại thấp hèn thì hân chính là một nam nhân! Làm sao có thể trở thành Vương hậu?”

“Ai nói không được? Vương hậu của bốn vương, đương nhiên là do bốn vương đích thân tuyển chọn. Huống hồ Vương hậu ta yêu thương đã mang thai bảo bảo của ta, không tới vài ngày sẽ đẻ trứng!” Ái Nhĩ điện hạ kiêu ngạo nói.

“Cái gì? Đẻ trứng? Thật sao điện hạ?” Tin này khiến cho người đang không ngừng phản đối là Lai Nhi đều phải mừng rỡ như điên.

Cũng không thể trách hân sao lại kích động tới vậy, Thiên Vũ hoàng thất thật sự rất hiếm người. Điện hạ cưới hai vị phi tử nhiều năm nhưng tới bây giờ mới chỉ sinh hạ một cái trứng, nhưng lại nở ra một vị công chúa, thật sự khiến cho người người đều lo lắng.

Thật không nghĩ tới rằng điện hạ tới Địa cầu mới mấy ngày đã có thể có thêm một trái trứng nữa.

Xem ra cổ quốc Ái kinh thật sự có tác dụng thật to lớn.

“Thật tốt quá, chúc mừng điện hạ, chúc mừng điện hạ!”

Lai Nhi vui vẻ bắt đầu thăm hỏi

“ Điện hạ, không biết trứng trong bụng Vương Hậu dự tính ngày nào sẽ sinh ra?”

“ Xem ra chắc chỉ vài ngày nữa thôi sẽ sinh ra!”

“ Thần xin nhắc nhở điện hạ điều này, chúng ta chỉ có thể ở lại Địa cầu 30 ngày, hiện giờ chỉ còn mười ngày mà thôi. Hay là chúng ta mang Vương hậu trở lại Thiên Vũ tinh để đẻ trứng?”

“ Không được, hần giờ đang ở thời kỳ mấu chốt của thai kỳ, không thích hợp du hành vũ trụ. Vẫn nên để tới khi hần đẻ trứng xong, chúng ta liền cùng nhau rời đi.”

“ Vậy được, thần lập tức tiến cung để bảo vệ Vương hậu cùng bảo bảo...”

“ Bỏn vương cũng đang có ý này. Người lập tức theo ta tiến cung đi.”

7. Chương 6-2

“ A a a...”

Trong phòng thay quần áo của Á Tư Đặc quốc vương ngập tràn tiếng rên rỉ khoái hoạt, không gian to lớn tràn đầy mùi vị dâm mỹ cùng tiếng va chạm thân thể không ngừng vang lên.

“ Nga nga... thích... thích quá đi.... Nộn huyết của bà xã làm ta thích muốn chết...”

Dương vật to lớn như “ thần điêu” ở trong cốc huyết đang tràn trề dâm thủy mà điên cuồng ra vào...

“ a a... Không được... Yến hội sắp bắt đầu... Người... hại ta đến muộn mất...”

“ Người vội vã muốn đi gặp đám phi tần của người? Hừ, bỏn vương muốn làm người đi muộn!”

Điện hạ Ái Nhĩ vốn luôn ôn nhu sẵn sốc, một khi cơn ghen nổi lên lại phi thường phi thường đáng sợ...

Ái Nhĩ đem nam nhân phong lưu ép xuống mặt đất đầy quần áo, mân mê cặp mông vênh cao rắn chắc, dương cụ thô to bị hần đẩy thật sâu vào dâm huyết mê người của Á Tư Đặc, liên tục dâm chọc...

“ a a ... thật sâu a... thao chết ta rồi!” Đế vương tôn quý dũng mãnh của sa mạc giờ đây bị nam nhân thao tới dâm ngữ không thể khống chế liên tiếp tuôn trào, sướng tới chết đi sống lại.

“ Ta muốn thao chết người đồ tiểu dâm phụ, xem người còn dám động dục bữa bãi. Nói, sau này người còn dám ôm nữ nhân khác nữa không?”

“ a a... không dám... không dám nữa...”

“ Người về sau có phải chỉ cho ông xã thao người hay không? Nói?”

“ a a... Đúng... sau này chỉ cho ông xã thao... chỉ cho đại thần điêu của ông xã thao ta...”

“ Tốt, bỏn vương sau này cũng chỉ thao tiểu huyết dâm dâng của bà xã... nga nga... thực sâu... thực nhanh...”

“a a... Thích quá... thích chết ta rồi! Ông xã dùng sức thao ta!”

“ Nga nga... bảo bối... người chặt quá a... ta yêu chết tiểu huyết dâm dâng của người...”

“ a a ... thích quá... ông xã... tiểu huyết dâm dâng cũng bị thần điêu to lớn thao bắn... a a... bắn...”

Á Tư Đặc quốc vương trần mình, thét lên chói tai phi thường mãnh liệt bắn ra luồng tinh dịch trắng bong...

“ nga nga... hút ra rồi... đại thần điêu bị cái mông dâm dâng hút ra...a a ...bắn...”

“ a a a Cho ta... cho ta...”

Á Tư Đặc quốc vương say mê cong mông lên, cố gắng ép khô từng giọt tinh hoa của nam nhân...

Đêm nay là yến tiệc hàng tháng của Mã Thái hoàng cung. Các phi tần cùng các hoàng tử của quốc vương đều đã tụ tập đông đủ. Sảnh đường tổ chức yến tiệc đã đông nghìn nghịt người.

Tính toán cẩn thận lại thì Á Tư Đặc quốc vương có hai mươi một phi tử, vì hần sinh ra tổng cộng hai mươi bốn hài tử. Mà hai mươi bốn hài tử này toàn bộ đều là nam hài, nói cách khác Á Tư Đặc quốc vương có hai

mười bốn vị tiểu vương tử mà không có lấy một vị công chúa. Tình hình này cùng với Ái Nhĩ điện hạ là hoàn toàn trái ngược.

“Quốc vương bệ hạ giá lâm!”

“Tham kiến bệ hạ!”

“Tham kiến phụ vương!”

Toàn thể phi tử mang theo các vuvownbg tử cung kính thi hành đại lễ.

“Đứng lên đi.” Quốc vương Á Tư Đặc vừa bị hung hăng yêu thương đến nỗi xương sống, thắt lưng đến chân đều nhũn cả ra, miễn cưỡng mỉm cười nói.

“Bà xã, em còn đi được không? Có muốn anh ôm em không?” Ái Nhĩ điện hạ hảo tâm nói.

“Cút cho ta” Quốc vương Á Tư Đặc hung hăng trừng mắt liếc nhìn hẩn một cái.

Đồ đại sắc điều chết tiệt. Rõ ràng biết ta buổi tối có yến tiệc, còn cố ý nói phải giúp ta chọn quần áo. Kết quả liền chọn tới bờ ra sàn luôn.

Cũng không đếm được hai người làm trên mặt đất mấy lần, hại thắt lưng hẩn thiếu chút nữa không đứng dậy được.

Thật vất vả duy trì tư thế bình thường ngồi xuống thăm. Á Tư Đặc quốc vương trên mặt đã đầy mồ hôi.

“Bà xã đáng thương, anh giúp em lau mồ hôi!”

“Không cần người giả vờ tốt bụng!”

“Ngoan nào, đừng lộn xộn!”

“Hừ, muốn lau thì lau, sờ cái gì a.”

“Mặt bà xã non mềm thật đáng yêu.”

“Người ngoài hành tinh chết tiệt, cấm người nói nam nhân ở Địa cầu đáng yêu bao lần, người nghe không hiểu sao?”

Hai người liếc mắt đưa tình, hành động thân mật, lập tức trở thành tiêu điểm của mọi ánh nhìn.

Một vài phi tần có quan hệ tốt với nhau bắt đầu khe khẽ bàn luận.

“Oa, người kia đẹp quá, rốt cuộc là nam hay nữ vậy?”

“Chắc là nữ, làm gì có nam nhân nào xinh đẹp như vậy chứ?”

“Không, ta đoán là nam, người đó căn bản không có ngực.”

“Nhưng quốc vương không ưa nam sắc a, làm sao lại có thể cùng một nam nhân thân thiết như thế chứ?”

“Cái này cũng khó nói, người kia xinh đẹp như vậy, nói không chừng quốc vương lại đổi tính”

“Rất có khả năng, ta tiến cung nhiều năm như vậy nhưng tới bây giờ vẫn chưa thấy quốc vương sòng vai ngồi cùng ai, lại còn thân mật như vậy...”

“Đúng vậy, quốc vương dạo này vài tuần rồi chưa bước vào hậu cung nửa bước, chỉ chuyên sủng nam nhân đó thôi...”

“Hazzz, xem ra chúng ta sau này lại càng khó nhìn thấy quốc vương rồi.”

Hậu cung chính là lạnh lung tịch mịch, nếu có con còn tốt một chút, nếu không có con thì so với chết càng khó chịu hơn.

“bà xã, qua vài ngày em liền giải tán hậu cung đi.” Ái Nhĩ điện hạ đột nhiên nói.

“Người nói cái gì? Phát điên rồi sao?”

“ Anh không điên. Phi tử của em đều còn trẻ, về sau em theo anh về Thiên Vũ tinh thì các nàng phải làm sao? Cho nên em phải đem các nàng ai trí thỏa đáng. Có con thì ở lại chăm sóc, nếu không có con thì cho các nàng chút tiền, một lần nữa đi lấy chồng.”

“ Bệnh thần kinh! Bổng vương ở Địa cầu làm quốc vương có bao nhiêu điều tốt, ai muốn cùng người về cái điều tinh cầu đó chứ?”

Á Tư Đặc quốc vương khinh thường nói.

“ Nếu trong bụng em mang thai cục cưng của chúng ta, em cũng không theo ta về sao?” Ái Nhĩ khổ sở hỏi.

“ Bệnh thần kinh! Ta là nam nhân, làm sao có khả năng mang thai?”

“ Vạn nhất...”

“ Không có vạn nhất!”

Ngay lúc hai người đang tranh cãi, một tiểu nam hài chừng bảy tám tuổi, dung mạo thập phần đáng yêu chạy tới.

“ Phụ vương!” Tiểu nam hài thân thiết gọi

“ Người là ai?” Á Tư Đặc nghi hoặc liếc mắt nhìn

“ Phụ vương không nhận ra ta?” Tiểu nam hài khổ sở hỏi.

“ Không nhận ra!”

Ái Nhĩ ở một bên thiếu chút nữa thì ngã nhào.

“ Em có lầm không? Đến nhi tử của mình mà cũng không nhận ra?”

“ Nhi tử của bổng vương nhiều như vậy, ta làm sao nhớ kỹ từng đứa được?”

Á Tư Đặc đồng dạng nói, không có lấy một chút áy náy nào.

“Chỉ cần mẫu thân của chúng nhớ kỹ chúng là được, bổng vương không cần lãng phí thời gian!”

“ Em không hiểu thế nào là quý trọng! Từng cái hài tử sinh ra đều là lễ vật của thiên thần, là vô cùng độc đáo trân quý. Em phải hảo hảo quý trọng mới đúng!”

Thiên Vũ tinh tỷ lệ sinh nở cực thấp nên đối với từng sinh mệnh được sinh ra đều là vạn phần cảm kích, hưởng vô hạn yêu thương trân trọng. Ái Nhĩ điện hạ thật sự không thể đồng ý thái độ lạnh lùng mà hấn dùng để đối đãi hài tử được.

“ Nói xong chưa? Bổng vương không cần người thuyết giáo! Mã Thái vương thất chúng ta, tiểu hài tử từ nhỏ đều được mẫu thân nuôi dạy, rất ít gặp phụ vương. Chúng ta không phải vẫn sống tốt hay sao? Các người điều nhân dùng có tới Địa cầu xen vào việc của người khác.” Á Tư Đặc quốc vương lạnh lùng trừng mắt liếc Ái Nhĩ.

“ Chuyện của người khác trên Địa cầu này ta có thể mặc kệ nhưng nếu là chuyện của em ta nhất định phải quản tới cùng bởi vì ta không muốn tương lai sau này em có bất cứ sự tiếc nuối nào.”

“ Người...”

“ Xin chào cả nhà...” (câu này nghe thật chuối nhưng thật sự không biết dịch “đại gia hảo” là cái gì.)

Ái Nhĩ điện hạ đột nhiên đứng dậy mỉm cười với mọi người.

Mỹ nhân này cười lên đúng là khuyên quốc khuyên thành. Các phi tần ai nấy đều tim đập chân run, mặt mũi đỏ bừng. Các vương tử thì vẻ mặt si mê không rời.

“ Đêm nay đại gia đình tề tụ tại đây thật vui vẻ, Á Tư Đặc quốc vương đặc biệt nói muốn ta có thể nhìn hấn yêu thương cùng quan tâm các tiểu vương tử như thế nào. Cho nên ta muốn thỉnh các vị tiểu vương tử bỏ chút thời gian tới phía trước tự giới thiệu về mình có được hay không?”

“ Ta! Ta trước!”

“ Ta trước”

Các tiểu vương tử chen nhau đòi lên trước hòng ở trước mặt phụ vương và mỹ nhân mà mình ngưỡng mộ có được biểu hiện tốt.

“ Mọi người không cần gấp, theo trình tự sinh ra mà tiến lên giới thiệu một chút, chúng ta bắt đầu từ người nhỏ nhất đi.” Ái Nhĩ điện hạ nhìn mọi người như thế hào hứng thì thập phần vui vẻ.

“ Hi, ta! Ta nhỏ nhất!” Từ trong đám vương tử bước ra một tiểu nam hài, tươi cười đầy mặt chạy tới, dùng tiếng nói non nớt của mình nói

“ ta gọi là A Lô Đạt, năm nay được ba tuổi. Ta thích nhất là ăn kẹo và dưa hấu! Lớn lên ta muốn được giống như phụ vương, làm một người cưỡi ngựa thật giỏi!”

“ Ngoan lắm!” Ái Nhĩ điện hạ mỉm cười, liếc mắt nhìn người bên cạnh một cách lạnh lùng.

“ Chuyện gì?” Á Tư Đặc quốc vương hỏi đầy khó hiểu.

“ Cho hắn kẹo a!”

“ Nga.” Á Tư Đặc quốc vương lúc này mới bình tĩnh đại ngộ, vội vàng phát tay gọi tiểu vương tử

“ Tới đây, A lô đạt, kẹo này cho ngươi.”

“ Tạ ơn phụ vương!” Tiểu nam hài bình thường chỉ có thể nhìn phụ vương từ xa nay được phép tới gần thì nhảy nhót không thôi, chạy lên ôm lấy hắn ở trên mặt hắn dùng sức hôn hôn.

Quốc vương Á Tư Đặc bị nước miếng dính lên mặt, trong lòng cũng không rõ thứ cảm xúc này là gì, chỉ có thể ra vẻ không kiên nhẫn mà ngăn tiểu nam hài lại.

“ Tốt lắm, tốt lắm, mau trở về bên mẫu thân ngươi. Nhớ kỹ sau khi ăn kẹo phải đánh răng đó.”

“ Vâng! Tạ ơn phụ vương!” A Lô Đạt giống như ôm giải thưởng lớn, cẩn thận cầm kẹo phụ vương ban cho trở về chỗ ngồi.

Các tiểu vương tử nhìn thấy có thể cùng phụ vương mà mình ngưỡng mộ thân cận như vậy thì mừng rỡ như điên.

“ Đến lượt ta! Ta tên là...”

Ái Nhĩ điện hạ ngồi một bên, mỉm cười nhìn tiểu vương tử từng người từng người đi lên tự giới thiệu, không một ngoại lệ hài tử nào cũng chạy tới hôn phụ vương. Hắn âm thầm ra một quyết định trọng yếu.

Sau này dù hắn có mang bà xã yêu thương về Thiên Vũ tinh thì cũng sẽ thường xuyên dẫn Á Tư Đặc về địa cầu thăm bọn nhỏ. Hắn không thể ích kỷ mà hoàn toàn chiếm lấy phụ vương của bọn nhỏ này được. Chính là không biết khi Á Tư Đặc là mẫu thân, vậy hắn sẽ có bộ dạng gì?

Ái Nhĩ điện hạ bất giác cười gian...

8. Chương 7-1

Mấy ngày nay quốc vương Á Tư Đặc thực sự cảm thấy mệt mỏi, dường như ngủ bao nhiêu cũng không thấy đủ.

“ Mệt mỏi quá... Vì sao mỗi ngày đều cảm thấy mệt mỏi như vậy...”

Biết rằng đây là phản ứng trong thời kỳ mang thai, trước khi đẻ trứng phải có. Ái Nhĩ điện hạ cẩn thận ôm hắn vào lòng nói

“Nhấn nại thêm một chút, qua vài ngày nữa sẽ ổn thôi.”

“ Làm sao ngươi biết qua vài ngày sẽ ổn chứ?” Á Tư Đặc quốc vương nhìn hắn đầy nghi hoặc.

“ Ách, là trực giác, trực giác thôi.”

“Cái gì mà trực giác của chim, bầy bạ. Mau giúp ta mát xa một chút.”

Á Tư Đặc quốc vương lười biếng nằm trên một chiếc ghế thật lớn ra lệnh không chút khách khí

“Được rồi, bà xã đại nhân”

Ái Nhĩ điện hạ thập phần vui vẻ vì bà xã thân yêu mà phục vụ nhưng Lai Nhi đứng bên cạnh lại không thích điều đó chút nào

Có làm không vậy?

Dám đối với điện hạ cao quý của chúng ta mà vênh mặt hất hàm ra lệnh, người Địa cầu này thật không biết điều.

“Hay để ta giúp Quốc vương mát xa đi.” Lai Nhi xưng phong nhận việc nói.

“Không cần, không cần, bổn vương tự mình làm là tốt rồi!” Ái Nhĩ điện hạ vội vàng từ chối. Nói giỡn hay sao, bà xã bảo bối của hần sao có thể để kẻ khác sờ mó chứ?

“Àn... Ta muốn ăn quả mơ...”

“Được, anh đi lấy.”

“Ta muốn uống nước mật ong.”

“Được, anh đi rót.”

“Ta muốn đi vệ sinh”

“Được, anh ôm em đi!”

Nghe đến đó, Lai Nhi thật sự muốn hôn mê! Đến đi vệ sinh mà cũng cần điện hạ ôm đi, người địa cầu này thực sự là khinh người quá đáng mà.

Không được, thân là Thiên Vũ tinh hoàng gia thị vệ, ta phải duy trì hoàng thất tôn nghiêm.

Vì thế Lai Nhi thừa dịp Ái Nhĩ điện hạ đi lấy thứ gì đó liền phi thường nghiêm túc nói với Á Tư Đặc quốc vương

“Quốc vương đại nhân, về sau người có gì muốn sai bảo vẫn nên để ta đi làm đi.”

Á Tư Đặc quốc vương liếc mắt nhìn hần lười biếng nói

“Bổn vương muốn gọi ai làm không cần người phải quản.”

“Nhưng Ái Nhĩ điện hạ thân phận tôn quý, người không nên sai hần làm nhiều việc vặt vãnh như vậy a.”

“Thân phận tôn quý? Ở nơi này bổn vương thân phận tôn quý nhất! Hừ, ta là cố tình gọi hần làm đó. Huống hồ, ta thấy hần làm cũng thật vui vẻ đấy chứ.”

Lai Nhi nghe vậy thì quả thực tức không nhìn nổi liền không suy nghĩ mà phun ra

“Không phải. Ái Nhĩ điện hạ nếu không phải vì người đang mang trứng thì đã mặc kệ người rồi!”

“Người nói cái gì?”

Á Tư Đặc quốc vương lập tức nhảy dựng lên!

Biết cái miệng mình gây ra họa lớn rồi, Lai Nhi lập tức lắc đầu

“Không có! Ta cái gì cũng chưa nói!”

“Điều dân to gan!” Á Tư Đặc quốc vương giận tím mặt, chỉ vào mũi hần mắng to

“Rõ ràng người có nói! Người mau nói lại lần nữa cho bổn vương!”

Lai Nhi thấy hần tức tới nỗi trợn lồi đình vội vàng nói

“Vương hậu bớt giận, cẩn thận động thai khí...”

“ Không được gọi ta là Vương hậu! Người, người nói cái gì thai khí, cái gì mang trứng? Người mau nói rõ ràng cho bốn vương!”

Trong lòng Á Tư Đặc quốc vương đột nhiên xuất hiện dự cảm về điềm xấu thật mãnh liệt.

Thân thể hần quả thật có nảy sinh biến hóa, thường cảm thấy mệt mỏi buồn ngủ, lại còn thường xuyên đói bụng, kể cả nửa đêm cũng muốn ăn thứ gì đó.”

Đây... không phải giống như dấu hiệu mang thai hay sao?

“ Không... không cần! Ta không cần!”

Á Tư Đặc quốc vương khó có thể chấp nhận sự thật này, đột nhiên nổi điên đánh mạnh lên bụng mình.

“ Ta không cần. Ta không cần!”

Lai Nhi nhìn hần như thế thì sợ tới mức hồn vía lên mây, vội chạy lên ngăn cản.

“ Vương hậu mau dừng tay!”

“ Có chuyện gì xảy ra?” Ái Nhĩ điện hạ vừa vào cửa liền thấy một trận hỗn loạn, sợ tới lông gáy dựng đứng, vội vàng ôm Vương hậu vào lòng!

“ Bà xã, em làm sao vậy?”

“ Vương bát đản! Người đã làm gì với ta?”

Á Tư Đặc quốc vương kêu to, vừa giãy ra khỏi sự ôm ấp của hần liền hung hăng thưởng cho hần một cái bạt tai.

Ba –

Tiếng kêu vang dội khiến cho toàn trường hỗn loạn lập tức đông cứng! Ước chừng ba giây chết lặng, Lai Nhi lập tức che trước mặt Ái Nhĩ điện hạ, rút súng nhắm tới Á Tư Đặc quốc vương.

“ Không được vô lễ với điện hạ! Giơ cao tay lên!”

“ ha ha ha...” Á Tư Đặc quốc vương cười ha hả đầy thê lương

“ Thế nào hả? Muốn giết người diệt khẩu? Có gan thì người mau nổ súng đi!”

“ Lai Nhi, lui ra cho bốn vương!” Ái Nhĩ điện hạ quát một tiếng chói tai.

“ Nhưng thưa điện hạ, thần sợ người địa cầu này sẽ khiến ngài bị thương!”

“ Thu hồi súng lại! Hần sẽ không thương tổn tới ta, là ta làm hần bị thương...” Ái Nhĩ điện hạ áy náy vươn hai tay, vô hạn ôn nhu ngó nhìn người hần yêu thương.

“Bảo bối, đều là anh không tốt, em muốn hết giận cứ tát anh thêm vài cái, đừng đánh bụng của mình được không?”

Á Tư Đặc quốc vương lạnh lùng cười

“ Không cần giả vờ yêu thương! Thứ duy nhất người quan tâm chính là cái trứng trong bụng ta đúng không? Bốn vương nói cho người biết, ta dù chết cũng sẽ không để người lợi dụng trở thành công cụ đẻ trứng cho người!”

Á Tư Đặc quốc vương nói xong đột nhiên không suy nghĩ thêm liền nhắm phía góc bàn lao đến.

“ Không...”

Ái Nhĩ điện hạ không kịp ngăn cản, trơ mắt nhìn máu tươi nhuộm đỏ áo bào trắng toát của nam nhân.

Bụng dưới truyền đến đau đớn như cắt da cắt thịt, Á Tư Đặc quốc vương thống khổ ngã vào lòng nam nhân.

“ Không... không cần a! ... Bảo bối, bảo bối của ta!” Ái Nhĩ điện hạ ôm nam nhân sắc mặt đã trắng bệch, đau lòng muốn chết mà kêu khóc.

“Đừng, đừng đụng vào ta...” Á Tư Đặc quốc vương tuôn mồ hôi lạnh ròng ròng, thống khổ thở phì phò

“A a ... đau quá... đau quá...”

“Rất đau sao? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Nhìn bà xã yêu thương bộ dáng vạn phần thống khổ Ái Nhĩ bình thường luôn bình tĩnh thông minh cũng phải kinh hoàng rối lên.

“Điện hạ, mau lên, trên người ta có linh dược cầm máu, mau cho vương hậu nuốt vào!” Lai Nhi vội vàng chạy tới lấy dược ra

“Cút... bổn vương không uống... a a a ...”

Cảm giác trong thân thể từng trận co rút, Á Tư Đặc quốc vương thống khổ kêu to, máu từ bụng dưới chảy ra càng lúc càng nhiều hơn...

“Ô... bảo bối, anh xin em, mau nuốt thuốc vào đi nếu không em sẽ mất máu quá nhiều...” Ái Nhĩ điện hạ tan nát cõi lòng, lo lắng tới không ngừng rơi lệ.

“Bổn vương cho dù chết đi cũng sẽ không để người thực hiện được... a a ... đau quá...”

Đột nhiên một cơn đau nhức đánh úp lại khiến cho Á Tư Đặc quốc vương cũng không thể chịu nổi, đau tới hôn mê bất tỉnh.

“Không... bảo bối. Em mau tỉnh lại, tỉnh lại đi!” Ái Nhĩ điện hạ điên cuồng khóc kêu,

“Điện hạ, mau, không thể chậm trễ việc này được, người mau giúp Vương hậu uống thuốc!” Lai Nhi vội vàng đưa bình thuốc cho Ái Nhĩ.

Ái Nhĩ gạt mình thanh tỉnh, vội vàng đem dược thủy cho hân uống.

“Lai Nhi, trong cung tai vách mạch rừng, chúng ta hiện tại lập tứ rời khỏi hoàng cung đi tới căn cứ bí mật của chúng ta. Vương hậu cảm xúc bất ổn, cần người giúp đỡ, người mau đi thông báo cho Mặc Ứng từ trưởng lập tức đi tới!”

9. Chương 7-2

“Hừ ừ... Vương bát đản... cút ngay... Ai cho người sờ mó của ta...”

“Ngoan nào cây ớt nhỏ của ta... Bản tù trưởng mấy tới rồi không có đụng người a...”

“Người cút đi! Cút đi tìm công chúa bộ ngực lớn kia đi, còn tìm một nam nhân ngực bằng phẳng như ta làm gì?”

“Mặc kệ, bổn tù trưởng cứ thích ăn cây ớt nhỏ nhà người...”

“a a... đau chết ta... đại sắc ma! Người mau rút ra cho ta!”

“Cáp a... Thực thích chết ta... Mấy ngày không làm cho côn thỉt của ta thỏa mãn, ta thao chết tiểu huyết dâm đàng...”

“Hừ ừ... Rửa sạch cái miệng thối của người cho ta... a a ... không cần a...”

“Nga nga... miệng nói không cần sao cái mông cần chặt vậy a...”

“Không có... không có... a a ... sâu quá a...”

“Sâu mới thao người tới thích được ... vù vù... thích muốn chết... Vả là thao cây ớt nhỏ của ta thích nhất...”

“A a... không cần... từ bỏ...”

“Còn nói không cần, dâm thủy chảy khắp giường rồi... tiểu dâm phụ khẩu thị tâm phi! Xem hôm nay bản tù trưởng trừng phạt người thế nào!”

“Nga nga... thao thật nhanh... thích quá... thích chết ta...”

“Hừ hừ... hút nhanh như vậy, có phải muốn bắn hay không?”

“ A... muốn bắn! Ta muốn bắn!”

“ Tốt, bảo bối, chúng ta cùng nhau...”

Ngay tại lúc hai người sắp tới cao trào...

“ Tù trưởng!”

Lai Nhi đột nhiên dùng cánh phá cửa xông vào khiến cho Mặc Ứng cùng Vương Gia Vĩ đang gắt gao cuốn lấy nhau phải há hốc mồm ngạc nhiên.

Sau vài giây sửng sốt, Mặc ứng mở miệng hỏi

“ Lai Nhi, ngươi đang làm cái gì thế? Biểu diễn người bay trên không trung sao?”

Lai Nhi làm gì có thời gian cùng hắn đùa giỡn, nhanh chóng lôi hắn dậy

“ Mau đi cùng ta!”

“ A!” Vương Gia Vĩ toàn thân trần trụi xấu hổ kêu lên.

“ Lai Nhi, ngươi làm cái quỷ gì vậy?” Mặc Ứng tù trưởng hỗn hển ôm cây ớt nhỏ của hắn vào lòng, không cho hắn lộ ra ngoài ánh sáng.

“ A, thật sự xin lỗi!” Vẫn là một đồng tử điều (con chim tơ?) Lai Nhi đỏ mặt vội nhìn tránh đi chỗ khác.

“ Tù trưởng, mời các người mau mặc quần áo đi, chuyện rất khẩn cấp, vương hậu cần sự giúp đỡ của người!”

“ Vương hậu cái gì? Ngươi đang nói cái gì thế? Á Tư Đặc quốc vương còn chưa có lập hậu. Không được nói bậy, mau ra ngoài, ta còn muốn cùng cây ớt nhỏ của ta đại chiến ba trăm hiệp.” Mặc Ứng không kiên nhẫn lên tiếng đuổi hắn đi.

“ Ta nói Vương hậu chính là Á Tư Đặc quốc vương đấy!” Lai Nhi cuống tới mức kêu to

“ Hiện tại hắn đang nguy hiểm tới tính mạng, các người mau lên đi, ta sẽ nói tình hình cụ thể trên đường đi!”

“ Tính mạng đại ca gặp nguy hiểm?” Cuối cùng cũng khiến Mặc Ứng phải chú tâm

“ Được, chúng ta đi.”

Mặc Ứng điều khiển chiếc xe thể thao tân tiến nhất, dùng tốc độ nhanh nhất chạy như bay trên quốc lộ, không lâu sau thì tới nơi Lai Nhi nói là “ bí mật căn cứ”

“ Đến rồi! Chính là ở đây!” Lai Nhi chỉ vào cồn cát nhỏ trước mặt.

“ Ngươi điên rồi à? Làm gì có cái gì ở đây?” Vừa nãy ở trên xe nghe Lai Nhi nói một hồi, Mặc Ứng ngoại trừ không tin vẫn là không dám tin.

“ Ngươi dẫn chúng ta tới đây có phải là có mục đích khác hay không?”

“ Này, chúng ta không phải bị kẻ điên này bắt cóc đấy chứ?” Vương Gia Vĩ cũng hoài nghi hỏi.

Dù sao những điều Lai Nhi nói thật sự thái quá tới mức không thể tin nổi.

Lai Nhi cũng không muốn cùng những người địa cầu này giải thích thêm, trực tiếp ấn xuống vật khổng lồ chế trên cổ tay.

Cồn cát nhỏ đột nhiên giống như bị phù phép, nháy mắt liền biến thành một cỗ máy toát ra ngân quang long lánh.

Mặc Ứng cùng Vương Gia Vĩ trợn mắt há hốc mồm nhìn sự việc xảy ra, cuối cùng cũng tin những gì Lai Nhi nói.

“ Trời ạ... chúng ta thật sự gặp được người ngoài hành tinh!” Mặc Ứng kêu to.

“ Thật sự là chuyện không thể tin nổi!” Vương Gia Vĩ cũng sợ hãi than thở liên tục.

“ Các người còn chờ gì nữa, Vương hậu đang bị nguy hiểm tính mạng a! Mau vào đi, điện hạ đang chờ chúng ta!” Lai Nhi đứng trước cỗ máy, một con dấu có khắc thần hiệu hiện hữu, cửa ra vào lập tức mở ra.

Mặc ứng cùng Vương Gia Vĩ vội vàng theo Lai Nhi đi vào. Cửa lập tức khép lại, máy móc màu bạc lập tức giống như thanh máy, ở giữa sa mạc rơi thẳng xuống...

“ Tới rồi!”

Cửa vừa mở ra, một thế giới màu bạc như ở trong mộng hiện ra trước mắt, phẳng phất như ở giữa ngân hà, không gian kim loại màu bạc nơi nơi đều là những điểm tinh quang xinh đẹp...

“ Đi theo ta!”

Lai Nhi mở ra đôi cánh bị che giấu, khấn cấp bay ra ngoài.

Vì quốc vương bệnh tình, Mặc Ứng và Vương Gia Vĩ cũng không kịp nhìn kỹ cảnh đẹp hiếm thấy này, vội chạy theo Lai Nhi ra phía sau.

Liên tục chạy qua vô số phòng ốc, dụng cụ, cuối cùng cũng tới tấm cung bí mật trên Địa cầu của người thống trị cao nhất tại Thiên Vũ tinh.

“ Điện hạ! Ta mang tù trưởng tới rồi!” Lai Nhi vội vàng đi tới trước giường

“ Tình hình vương hậu ra sao rồi ạ?”

Mặc Ứng nhìn thấy quốc vương Á Tư Đặc hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch nằm trên giường thì lo lắng tiến lên “ Đại ca!”

“ Đừng kinh động tới hần!” Ái Nhĩ điện hạ lập tức ngăn cản.

“ Ái Nhĩ! Ta tin người như vậy thế mà người lại lợi dụng ta để tới gần quốc vương, còn khiến cho đại ca ta trở nên thảm hại như vậy!”

Mặc Ứng tức giận chỉ thẳng vào mặt Ái Nhĩ mắng to.

“ Thật sự xin lỗi, Mặc ứng... Người hãy tin ta, ta cũng không biết sự việc sẽ diễn biến tới tình trạng hôm nay...” Ái Nhĩ điện hạ đau lòng cầm tay ái nhân nghẹn ngào nói.

“ Người hãy bớt nói nhảm đi! Rốt cuộc thì đại ca ta hiện giờ ra sao?”

“Hần uống thuốc, hiện tại máu đã ngừng chảy. Nhưng... nhưng có dấu hiệu sinh non...”

“ Sinh non?” Tuy rằng khi ở trên xe Mặc Ứng cũng đã nghe qua chuyện đại ca hần mang thai từ miệng Lai Nhi nói, nhưng giờ chính tai nghe được vẫn cảm thấy rất khó tin. Chỉ có thể hoang mang lo sợ hỏi

“ Vậy... vậy bây giờ phải làm thế nào?”

“ Ta đoán đêm nay hần sẽ đẻ trứng, tuy rằng không tới mức nguy hiểm tới tính mạng nhưng ta lo đại ca người sau khi tỉnh lại, cảm xúc bất ổn sẽ lại làm ra những việc tổn thương chính mình cho nên mới tìm người tới, hy vọng người có thể trấn an tinh thần hần!”

“ Ta hiểu rồi, ta sẽ cố gắng hết sức!” Mặc Ứng trầm trọng gật đầu.

“ Vậy sau khi đẻ trứng thì sao?” Vương Gia Vĩ đột nhiên ở bên cạnh đưa ra nghi vấn

“ Không phải các người sẽ giống như trong phim khoan học viễn tưởng, đem trứng mang đi bỏ lại người rồi lên phi thuyền vô mong trở về tinh cầu của các người đấy chứ?”

“ Không!” Ái Nhĩ điện hạ nhìn chăm chú vào người yêu đang hôn mê bằng ánh mắt thâm tình

“ Bốn vương dù chết cũng không bỏ hần lại. Hần và bảo bảo, ta đều phải mang đi!”

“ Có làm hay không vậy?” Mặc Ứng tức giận nhảy dựng lên!

“ Đại ca ta đường đường là vua một nước, không phải là nữ nhân mà người gọi thì lập tức tới, đuổi thì phải rút đi! Hần tuyệt đối không thể đi theo người!”

“ Hấn nói rất đúng!”

Trên giường đột nhiên truyền tới tiếng nói yếu ớt, mọi người liền nhìn về phía Á Tư Đặc quốc vương.

“ Bảo bối, em tỉnh rồi!” Ái Nhĩ mừng như điên nói.

“ Đại ca, người thế nào rồi?” Mặc Ứng khẩn trương hỏi.

“ Bồn vương rất tốt!” Á Tư Đặc quốc vương sau khi tỉnh lại trên mặt không có bất cứ cảm xúc gì, có vẻ phi thường bình tĩnh.

Nhưng sự bình tĩnh bất thường như thế lại làm cho Ái Nhĩ điện hạ mơ hồ cảm thấy sợ hãi bất an

“ Bảo bối, em thật sự không sao chứ?”

Á Tư Đặc quốc vương tới nhìn cũng không thèm nhìn hấn cái nào, chỉ hướng tới Mặc Ứng hỏi

“ Người đã biết hết mọi việc rồi?”

“ Đại khái là đã biết hết!” Mặc Ứng gật gật đầu nói, lại thấy đại ca sắc mặt thập phần khó coi. Hấn là như thế cao cao tại thượng, mạnh mẽ kiêu ngạo, là vua của một nước, nay lại bị ép mang “trứng” cho một cái người ngoài hành tinh. Thật không dám nghĩ nội tâm hấn có bao nhiêu dày vò.

Mặc Ứng trong lòng vô cùng đau khổ

“ ô ô... đại ca, thực sự xin lỗi huynh, tất cả là tại ta! Nếu biết tên hỗn đản này là người ngoài hành tinh thì dù có bị đánh chết ta cũng sẽ không đem hấn đưa tới trên giường của người! Ô... thực xin lỗi...”

Nhìn tới người em khóc tới nước mắt nước mũi tèm lem hết cả, Á Tư Đặc quốc vương cũng không có phản ứng gì. Trái tim hấn đã vỡ ta thành ngàn mảnh, không còn cảm giác nữa rồi.

Á Tư Đặc quốc vương thản nhiên nói

“ Không sao đâu. Ác mộng này sẽ trôi qua rất nhanh. Các người nghe ta nói đây!”

Dù nằm ở trên giường nhưng toàn thân Á Tư Đặc vẫn tản mát ra một loại khí phách vương giả.

“ Hôm nay sự việc đi tới mức này, ta cũng đành chấp nhận! Nhưng ta muốn Vũ nhân tộc các người đáp ứng, sau khi lấy được thứ các người muốn phải lập tức rời đi, không bao giờ trở lại!”

“ Không...” Ái Nhĩ điện hạ hoảng hốt kết to.

“ Không! Ta không đáp ứng! Bảo bối, em đừng như vậy! Ta biết em giận ta, nhưng ta thực sự không phải có ý định lừa dối em, ta thật sự yêu em, ta...”

“ Câm miệng!” Á Tư Đặc quốc vương quát lạnh.

“ Bồn vương đối với lời yêu thương của người không chút hứng thú, nếu người tiếp tục dây dưa không dứt, ta sẽ lập tức chết trước mặt người!”

Ái Nhĩ điện hạ lòng đau muốn vỡ nát, rốt cuộc không thể nhịn nổi mà rơi nước mắt... Hấn biết vì sự lừa gạt của mình đã khiến cho trái tim người yêu tổn thương rất sâu.

Rốt cuộc hấn phải làm gì mới có thể đền bù lại vết thương hấn đã gây ra?

Đêm khuya, rốt cuộc cũng tới thời khắc máu chốt. Biết nam nhân thập phần kiêu ngạo sẽ không muốn có ai thấy được nên căn phòng lớn như vậy chỉ có Ái Nhĩ điện hạ ở bên cạnh hấn lúc sinh.

Á Tư Đặc quốc vương hơi thở hỗn hển, mồ hôi tuôn như mưa.

“ A a... a a a...” Cảm giác như bụng dưới bị xé rách vô cùng đau đớn, Á Tư Đặc quốc vương cố gắng không kêu lớn nhưng vẫn không thể khắc chế bản thân phát ra những tiếng rên rỉ đầy thống khổ...

“ Bảo bối, nếu đau thì cứ kêu ra đi, đừng cố chịu đựng, có ta ở bên em... ta sẽ luôn ở đây cùng với em...” Gắt gao nắm tay hấn, Ái Nhĩ điện hạ hốc mắt đỏ bừng, không biết làm sao cho phải.

“ a a... tâ hận ngươi! Đau quá... thật sự đau quá...” Từ trước tới giờ Á Tư Đặc quốc vương chưa bao giờ trải qua thông khổ loại này khiến không khỏi hận thấu xương nam nhân đã lừa gạt hắn.

“ Tại ta không tốt, đều tại ta không tốt!” Ái Nhĩ diện hạ nhìn người yêu chịu đau đớn như vậy, trong lòng tự trách không thôi.

“ A a ... có cái gì đó muốn đi ra...” Á Tư Đặc quốc vương cảm giác có thứ gì đó muốn từ bụng dưới hắn chui ra không khỏi sợ hãi hô to.

“ Đừng sợ, bảo bối, hít sâu vào, đúng, chính là như vậy...”

“ A a...” Á Tư Đặc quốc vương sau một trận đè ép cuối cùng sinh hạ một quả “trứng”

“Trời ơi, bảo bối, em làm được rồi! Em xem, bảo bối của chúng ta sinh ra rồi!”

Á Tư Đặc quốc vương cảm thấy thân thể thoải mái hơn nhưng trong lòng lại khó chịu không nói nên lời.

Thân thể hư thoát, hắn nhắm hai mắt lại đến liếc cũng không nguyện ý nhìn một cái. Ái Nhĩ diện hạ trong lòng chua xót nhìn hắn

“ Bảo bối, vất vả cho em rồi, em nghỉ ngơi một lát đi, ta mang bảo bối ra ngoài.”

Ở bên ngoài chờ đợi đã lâu khiến bọn người Mặc Ứng thấy Ái Nhĩ đi ra thì lập tức ủa tới bên cạnh.

“ Trời ơi! Là trứng màu vàng! Chúc mừng diện hạ! Chúc mừng diện hạ! Vương vị của Thiên Vũ tinh chúng ta đã có người thừa kế!” Lai Nhi kích động tới hai mắt đầm lệ.

“Làm sao người biết bên trong cái trứng này nở ra là nam hay nữ?” Mặc Ứng tò mò hỏi. Lai Nhi vui vẻ giải thích

“ Vũ nhân bình thường sinh ra đều là trứng màu trắng, chỉ có trứng của người thừa kế vương vị sau này nở ra nam hài mới có màu vàng!”

“Ồ, thì ra là thế! Vậy thật muốn chúc mừng các ngươi, cuối cùng cũng lấy được thứ mình ước nguyện.” Mặc Ứng lạnh lùng cười.

Trên mặt Ái Nhĩ diện hạ cũng không tỏ ra sự vui mừng quá mức, hắn chỉ dùng tay sờ trứng của mình một chút rồi giao nó cho Lai Nhi.

“ Ngươi mang bảo bối ra ngoài chăm sóc cho tốt, ta muốn ở trong này bồi vương hậu.”

“ Diện hạ, đây thật là một tin quá tốt. Chúng ta phải nhanh nhanh trở về Thiên Vũ tinh, các tộc nhân nhất định sẽ mừng rỡ như điên!”

“ Ta hiện tại không có tâm trạng. Ngươi ra ngoài trước đi. Nhớ rõ chuẩn bị chút đồ dinh dưỡng cho Vương hậu, hắn cần bồi bổ thể lực.” Ái Nhĩ diện hạ cẩn thận dặn dò.

“ Vâng, thần đã hiểu.” Lai Nhi ôm trứng bảo bối thật cẩn thận lui xuống.

“ Không cần phiền toái như vậy, ta sẽ tự mình chiêu cố đại ca. Ngươi đã đạt được mục đích của mình rồi, chúng ta muốn lập tức đưa đại ca ta trở về.” Mặc Ứng nói xong liền chuẩn bị xông vào cướp người.

“ Không! Hắn không thể đi được!” Ái Nhĩ diện hạ sắc mặt đại biến.

“ Này! Ngươi muốn đổi ý? Ngươi đã quên mình từng đáp ứng đại ca ta những gì?”

“ Ta không quên... nhưng...”

“Không có nhưng là gì hết! Đại ca ta bị tra tấn như vậy còn chưa đủ hay sao? Ngươi muốn ép hắn phải chết hay sao?” Mặc Ứng tức giận quát vào mặt Ái Nhĩ.

Vương Gia Vĩ vội vàng đứng ra nói

“ Ái Nhĩ diện hạ, hiện giờ tâm trạng quốc vương đang thập phần bất ổn, ta thấy hay là trước tiên ngươi cứ tránh đi một thời gian, có chuyện gì đợi quốc vương bình tĩnh rồi nói sau.”

“ Có chuyện gì để nói với cái loại người ngoài hành tinh chỉ vì lợi ích cá nhân máu lạnh vô tình này chứ? Lãng phí thời gian!” Mặc Ưng tức giận nói.

“ Người câm miệng!” Vương Gia Vĩ hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái.

Tên ngu ngốc này, không lẽ người không thấy hai người này là thật lòng yêu nhau hay sao? Còn ở đó mà thêm dầu vào lửa. Đây không phải người định chia rẽ một nhà ba người bọn họ hay sao?

“Ái Nhĩ điện hạ, chúng ta phải mang quốc vương hồi cung, người tùy lúc có thể tới thăm hắt một chút.” Vương Gia Vĩ mỉm cười cổ vũ Ái Nhĩ.

“ Cảm ơn người!” Ái Nhĩ điện hạ thấp phần cảm kích nói.

“ Cây Ổt nhỏ! Không phải là người có ý gì với tên ngoài hành tinh này đấy chứ? Sao lại cười với hắt?” Mặc Ưng máu ghen nổi lên trừng mắt hỏi.

Wương Gia Vĩ mặc kệ hắt, chỉ đối với Ái Nhĩ cười càng thêm sáng lạn.

“ Ái Nhĩ điện hạ, người phải tin chính mình. Tin tưởng quốc vương rất nhanh sẽ đã thông tư tưởng, sự việc sẽ có chuyển biến rất nhanh thôi!”

“ Cảm ơn, Hy vọng ta có thể đợi được tới ngày đó...”

“A, người nói thế là sao?”

“ Không sao, vậy phiền các người thay ta chăm sóc quốc vương!”

Ái Nhĩ điện hạ mỉm cười thê lương...

10. Chương 8

Sau khi Á Tư Đặc quốc vương đi mất, Ái Nhĩ điện hạ như thể đã mất đi linh hồn. Thậm chí cả quả trứng của người thừa kế vương vị vừa mới được sinh ra cũng không thể mang lại cho hắt chút an ủi nào. Đau thương cùng cô đơn trầm trọng làm người ta thực không dám nhìn.

Đến ngày thứ ba, cuối cùng Lai Nhi cũng không chịu nổi.

“ Điện hạ, ngài cứ không ăn không uống, không ngủ không nghỉ, làm sao thân thể chịu nổi?”

“ Người không cần lo cho ta. Phi thuyền vũ trụ đã chuẩn bị xong chưa?” Ái Nhĩ điện hạ đứng ở trước lồng giữ ấm, lẳng lặng nhìn trái trứng mới sinh không lâu.

“ Điều chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ điện hạ lên phi thuyền nữa thôi.”

“Không cần chờ ta. Người mang theo tiểu vương tử trở về trước đi.”

“ Cái gì?” Lai Nhi kinh hãi thốt lên

“ Điện hạ, việc này không thể được! Thời gian chúng ta có thể ở lại Địa cầu không còn lại mấy ngày, nếu người không quay về sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng!”

“ Người đừng lo, bốn vương sẽ trở về trước kỳ hạn. Ở đây ta còn vài việc cần làm, các người cứ về trước đi.”

“ Không! Không được, thần rất lo cho người, thần muốn ở đây bảo vệ điện hạ!”

“ Lai Nhi, trứng bảo bảo vừa mới sinh còn rất yếu ớt, ở địa cầu ô nhiễm môi trường nghiêm trọng, ta muốn người lập tức đưa nó trở về. Trách nhiệm của người rất nặng nề, không thể để xảy ra bất cứ sai sót nào!”

“ Nhưng thưa điện hạ...” Lai Nhi vẫn không an tâm.

“ Người dám cãi lệnh ta?”

“ Thần không dám!”

“ Tốt lắm, thời gian không còn sớm, các người đi đi!”

Ái Nhĩ cuối cùng lưu luyến nhìn lại hài tử của mình một cái rồi chuyển mình dời đi.

Á Tư Đặc quốc vương đến làm cho Paris nổi lên một trận sóng gió.

Các quan chức cao cấp, các đại nhân vật của Paris không phải ai cũng để vào trong mắt nhưng Á Tư Đặc quốc vương kia vương giả khí tức, tuấn mỹ phi phàm, phong thái cao quý đã hoàn toàn chinh phục được bọn họ.

Hôm nay tại Paris vì Á Tư Đặc quốc vương mà đặc biệt mở một buổi đón tiếp long trọng.

Hầu như tất cả người đẹp nước Pháp đều tới đây. Các nàng đều phục sức lộng lẫy, vây quanh Á Tư Đặc quốc vương hi vọng có thể cùng hắn có được một đoạn dị quốc tình duyên lãng mạn.

Á Tư Đặc quốc vương cũng không phụ sự nhiệt tình của các nàng, một lần lại một lần mời các nàng cùng nhảy.

Âm nhạc lãng mạn, hơn nữa lại có vị quốc vương dị quốc tràn ngập phong tình mỉm cười nhìn mình, các mỹ nữ Paris ai nấy đều sớm thần trí mê mẩn.

Mặc Ứng cầm chén rượu đứng một bên nói với thư ký bảo bối của hắn

“Trải qua mấy ngày điều dưỡng, dường như đại ca ta đã khôi phục hoàn toàn!”

“Ngươi thật sự nghĩ vậy?” Vương Gia Vĩ nhíu mày.

“Đương nhiên! Đại ca ta nếu không khôi phục nam tính hùng phong thì làm sao lại chạy tới Paris chứ? Ngươi nhìn đi, hiện giờ có nhiều mỹ nữ ở bên cạnh, đại ca lại bắt đầu nở nụ cười rồi.”

“Ngu ngốc! Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra đó là ngoài cười trong không cười sao?”

“A, không thể nào. Ta thấy đại ca bây giờ thật vui vẻ, chắc là đã sớm quên đi cơn ác mộng kia rồi.”

“Ngươi làm sao biết đó là ác mộng? Nói không chừng đó là giấc mộng đẹp nhất đời hắn...” Vương Gia Vĩ đột nhiên thở dài cảm thán.

“Chắc chắn, cây ớt nhỏ. Không nghĩ tới ngươi trên giường thật dâm dăng mà cũng có một mặt thâm ý như vậy nha.” Mặc ứng về mặt kỳ lạ nhìn Vương Gia Vĩ.

Wương Gia Vĩ nghe vậy suýt nữa tức giận đến mức gõ mạnh lên đầu hắn

“Đúng là miệng chó không phun được ngà voi!”

“Cây ớt nhỏ thích ngà voi? Ở nhà ta còn nhiều mà, ngươi muốn lấy mấy cái thì lấy! Không phải... Ta ở đây cũng có một cái ngà voi nha, hắc hắc...” Mặc Ứng cười dâm dăng.

“Tức chết ta mà! Ta không thèm cùng cái loại người lưu manh, hạ lưu như ngươi nói chuyện nữa!” Vương Gia Vĩ thở phì phì chạy vào vườn hoa.

“Đáng giận! Bồn thiếu gia chắc thiếu nợ tám đời mới gặp phải cái loại không biết nói chuyện tình cảm, đại sắc ma chỉ biết dùng nửa thân dưới suy nghĩ như ngươi!” Vương Gia Vĩ vừa mắng vừa ngoái đầu nhìn lại.

Kì lạ, sao tên kia không đuổi theo? Hừ, chắc là lại bị mỹ nữ nào mê hoặc rồi, đúng là chó không thể nhịn ăn phân. Trong lòng không hiểu sao thấy buồn bã, Vương Gia Vĩ khổ sở ngồi xuống ghế ở hoa viên.

“Ngươi làm sao vậy?”

Đột nhiên một âm thanh quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu, Vương Gia Vĩ vừa ngẩng đầu nhìn thì thấy một người vốn tưởng đã đi rồi ngồi trên nhánh cây.

“Ái Nhĩ điện hạ!” Vương Gia Vĩ kinh ngạc hô lên

“Ngươi không đi sao?”

“Phải, ta không đi!” Ái Nhĩ điện hạ huy động cánh bay xuống dưới.

“Nhưng mà rõ ràng ta nghe Lai Nhi nói Vũ nhân tộc các người không thể ở lại Địa cầu quá lâu, nếu không sẽ sinh bệnh, không phải sao?”

“ Ta không sao!”

“ Người... bộ dạng hình như không giống như là không sao đâu!” Vương Gia Vĩ cảm thấy Ái Nhĩ điện hạ nhìn qua có chút thâm trầm.

Ái Nhĩ điện hạ mỉm cười

“ Ta có làm sao cũng không vấn đề gì, ta chỉ muốn ở bên cạnh hần.”

Ồ... thật là một kẻ si tình.

“ Không lẽ mấy ngày nay người vẫn đi theo chúng ta?”

“ Phải.”

“ Vậy sao người không nói chuyện với quốc vương? Có lẽ hần cũng rất nhớ người!”

“ Người cảm thấy biểu hiện của hần như vậy sao?” Ái Nhĩ điện hạ cười khở.

Mấy ngày nay, hần vẫn đi theo bọn họ tham gia các yến hội lớn, nhìn thấy quốc vương trái ôm phải ấp, mỗi ngày đều vui vẻ, tùy tiện.

“ Mọi chuyện đều không thể chỉ nhìn bề ngoài được, có lẽ chỉ khi người lột trần được mặt nạ của hần mới có thể thấy được trái tim hần.” Vương Gia Vĩ cho rằng quốc vương chỉ đang lừa dối chính mình mà thôi.

“ Ta đã làm trái tim hần bị thương...” Ái Nhĩ điện hạ ảm đạm đi

“ Hiện giờ ta chỉ muốn thấy hần được vui vẻ là tốt rồi. Tốt nhất là hần có thể quên ta đi, sống một cuộc sống mới.”

“ Chẳng lẽ người không muốn nhìn hần?”

“ Với ta cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là hần được hạnh phúc. Chỉ cần hần được hạnh phúc, muốn ta hy sinh thứ gì cũng được.”

“ Không nghĩ tới người ngoài hành tinh cũng si tình như vậy.” Vương Gia Vĩ cảm thán nói.

“ A, bọn họ tới đây rồi, người nhất định không được tiết lộ hành tung của ta đấy.” Ái Nhĩ điện hạ lập tức huy động đôi cánh bay lên trên tàng cây.

Chỉ một lát sau, Mặt Ưng hừng chí bùng bùng chạy tới

“ Cây ớt nhỏ, cuối cùng cũng tìm thấy người.”

“ Người tìm ta làm gì, mỹ nữ nước Pháp rất lãng mạn a, người nên đi tìm các nàng mới đúng.”

“ Gia Vĩ, người hiểu lầm Mặc ứng rồi!” Á Tư Đặc quốc vương chậm rãi đi tới nơi.

“ Quốc vương bề hạ, sao người lại tới đây?” lại còn vừa vịn đứng dưới tàng cây mà Ái Nhĩ điện hạ ản nấp nữa chứ.

“ Không khí trong đó thật nhàm chán, bốn vương ra ngoài hít thở một chút.”

“ Ha ha, có phải là những mỹ nữ đó quá nóng bỏng, đại ca muốn ra ngoài hạ nhiệt một chút hay không? Đại ca người nói thật ra đi, có phải đêm nay người tính mang vài cô về hay không? Hắc hắc...” Mặc Ưng cười cười, vẻ mặt đầy thâm trầm.

Đúng là vũ trụ vô địch siêu cấp đại sắc ma. Thực sự là không thể nào đưa ra chủ ý gì tốt đẹp! Vương Gia Vĩ lo lắng liếc nhìn tàng cây.

“ Bốn vương đã chọn được ba nàng, chuẩn bị hảo hảo hưởng thụ mỹ thực nước Pháp a!” Á Tư Đặc quốc vương cố ý ngả ngón nói.

“ Ha ha... Thế mới đúng chứ! Vậy mới giống đại ca mà ta biết! Đời người không được bao lâu, phải tận hưởng lạc thú trước mắt, làm việc tùy tiện một chút, đừng quá nghiêm túc làm gì.” Mặc Ưng tiêu sái nói.

“ Phải, quá nghiêm túc cũng sẽ chẳng có cái kết cục gì tốt.” Á Tư Đặc quốc vương cất giấu đau thương không nói nên lời.

Ái Nhĩ điện hạ nghe hắn nói thì trở nên trống rỗng, hắn biết hắn đã làm nam nhân kiều ngạo này tổn thương sâu sắc, kiếp này cũng không mong được hắn tha thứ.

Nhưng... hắn thật sự muốn được yêu thương nam nhân này...

Thiên thần vũ trụ, bốn vương lấy danh nghĩa vua của Thiên Vũ tinh thỉnh cầu người, trước khi ta chết có thể cho ta ôm bảo bối yêu thương của ta một lần nữa hay không...

Ái Nhĩ điện hạ biết thời điểm mình phải chết đã tới, hắn đã vượt quá thời gian mà vũ nhân có thể ở lại địa cầu. Trái tim hắn đang suy nhược dần, thể lực xói mòn, thân thể yếu dần, cánh cũng bắt đầu héo úa, lông vũ cũng sẽ dần dần rơi ra...

Nhưng, hắn không hối hận. Cho dù có phải chết, hắn cũng muốn chết ở bên Vương hậu hắn yêu thương. Tuyet đối sẽ không bỏ lại hắn mà một mình rời đi.

Đáng tiếc thay bảo bối của ta. Rốt cuộc kiếp này bốn vương cũng không thể nhận được sự tha thứ của người...

Cuối cùng nước mắt tuyệt vọng cũng không nhìn được mà chảy xuống từ hốc mắt Ái Nhĩ điện hạ...

“ Ừa?” Á Tư Đặc quốc vương chợt cảm thấy một giọt nước âm ẩm rơi trên trán mình, trong lòng lóe lên. Hắn vội ngẩng đầu nhìn nhưng cành cây lá dày san sát, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Ngủ gật! Người mau tỉnh lại đi Á Tư Đặc!

Người còn nghĩ rằng nam nhân kia sẽ tới nhìn người? Hắn đã đạt được mục đích, vô vọng đi rồi người còn ở đây hi vọng xa vời gì chứ? Huống hồ hắn không phải là không muốn sống nữa, còn ở lại địa cầu hắn sẽ chết.

Ngay khi Á Tư Đặc đang hung hăng tự mắng chính mình tự mình đa tình thì một cái lông vũ màu vàng từ trên trời rơi xuống.

Đón lấy cái thứ hai... cái thứ ba...

Đột nhiên một dự cảm không lành mãnh liệt trở dậy trong lòng Á Tư Đặc quốc vương. Ngay lúc đó, hắn chưa kịp có phản ứng gì thì một thân thể đã từ trên cây rơi xuống.

“ Ái Nhĩ điện hạ!” Vương Gia Vĩ kinh hoảng kêu to.

Á Tư Đặc quốc vương nghe vậy thất kinh vội nhảy về phía trước, một tay đem Ái Nhĩ ôm vào lòng. Thân thể quen thuộc lại một lần nữa rơi vào lòng hắn.

Á Tư Đặc quốc vương run giọng hỏi

“ Người... người không đi sao?”

“ Ta không đi!” Ái Nhĩ điện hạ cố gắng mở đôi mắt mệt mỏi, si mê ngắm nhìn người hắn yêu.

“ Ta đã nói rồi, không có bã xã của ta, ta dù có ra sao cũng sẽ không đi...”

“ Ngủ gật, người thật ngủ gật! Nếu thế người sẽ chết...” Á Tư Đặc quốc vương không nhìn được mà thất thanh khóc rống lên.

“ Đừng khóc... bảo bối... trước khi chết có thể được người ôm, ta đã thấy thỏa mãn, rất thỏa mãn rồi... mặc kệ người có tin hay không nhưng ta yêu người... thực sự rất yêu người...”

Ái Nhĩ nhìn hắn cười xinh đẹp tới cực điểm sau đó... chậm rãi nhắm lại hai mắt...

“ Không! Không! Bốn vương không cho người chết! Tên hỗn đản nhà người, mau tỉnh lại cho ta! Tỉnh lại!” Quốc vương Á Tư Đặc không ngừng lay động hắn, cõi lòng tan nát khóc kêu.

“ Đại ca! Người bình tĩnh một chút!” Từ trước tới giờ Mặc Ứng chưa bao giờ thấy hắn thương tâm tới vậy lập tức lo lắng đỡ lấy hắn.

“ Đúng vậy quốc vương bệ hạ. Người nhất định phải bình tĩnh. Nhất định là còn có cách cứu sống Ái Nhĩ điện hạ, chúng ta mau đưa hần về căn cứ bí mật!” Vương Gia Vĩ nhắc nhở.

Á Tư Đặc quốc vương lập tức thanh tỉnh.

“ Đúng vậy, người trong tộc của hần nhất định không thể mặc kệ hần ở Địa cầu như vậy. Chúng ta lập tức tới căn cứ bí mật của họ!”

Á Tư Đặc quốc vương dùng phi cơ nhanh nhất dùng tốc độ tối đa đem người yêu đang kề cận cái chết trở về Mã Thái cổ quốc.

Khi đoàn người xuống phi cơ lại lập tức lên xe thể thao vội chạy tới hướng sa mạc có nhiều cồn cát. Dọc theo đường đi, Á Tư Đặc quốc vương đều gắt gao ôm lấy người yêu trong ngực không xa rời dù chỉ một lát.

“ Đại ca! Làm thế nào để tìm ra bây giờ? Cồn cát xung quanh đều dài như vậy lại giống nhau như đúc, thật sự không thể phân biệt nơi nào mới là căn cứ của Vũ nhân tộc a.” Mặc Ứng hao tâm tổn trí nói.

“ Không cần tìm nữa. Chúng ta dừng xe tại đây, bọn họ tự nhiên sẽ tự tìm đến.” Á Tư Đặc quốc vương thập phần tự tin nói.

“Ách, vẫn là quốc vương bệ hạ thông minh! Không giống cái đồ đầu heo, đầu óc không biết dùng để làm gì nữa.” Vương Gia Vĩ châm chọc nói.

“ Hừ, bản tù trưởng trên đầu không cần quá lợi hại, phía dưới lợi hại là tốt rồi!”

“ Cái loại nói không biết xấu hổ như vậy mà người cũng nói ra mồm được!”

Á Tư Đặc nhìn hai người đấu võ mồm khiến hần không khỏi hoài niệm đoạn thời gian của hần và người yêu trước kia. Nếu có thể làm cho Ái Nhĩ sống lại, khiến hai người lại có cơ hội cãi nhau ầm ĩ, nói giỡn đấu võ mồm, hần không tiếc dâng lên vương vị cùng mọi thứ hần có.

“ A! Có người đến! Lai Nhi!” Vương Gia Vĩ chỉ vào người đang bay từ trên trời xuống hưng phấn kêu to.

“ Lai Nhi! Chúng ta ở đây!” Mặc ứng ra khỏi xe liều mạng phát tay.

“ Trời ơi! Ta cuối cùng cũng tìm được các người!” Lai Nhi vẻ mặt lo lắng bay xuống dưới

“ Điện hạ đâu?”

“ Ở trong này, người mau cứu hần!” Á Tư Đặc quốc vương vội vàng ôm hần xuống xe.

“ Điện hạ!” Nhìn thấy bộ dạng suy yếu của Ái Nhĩ, Lai nhi cuống tới muốn khóc

“ Mau, quan trọng nhất là phải hồi Thiên Vũ tinh, nếu không sẽ không kịp mất!”

“ Được, bốn vương đi cùng các người!” Á Tư Đặc ngữ khí kiên định nói.

“ Cái gì?” Mặc Ứng nghe xong thì nhảy dựng lên!

“Đại ca! Người điên rồi sao? Người không phải đi nước ngoài mà là đi hành tinh khác đấy! Không phải muốn là có thể trở về đâu. Người phải nghĩ cho kĩ!”

“ Bốn vương đã nghĩ rất kĩ!” Quốc vương dùng ánh mắt nhu hòa chăm chú nhìn người yêu.

“ Hần có thể vì ta mà hi sinh tính mạng, ta bắt quá chỉ là đi một cái tinh cầu khác, nào có thấm vào đâu? Về sau cho dù đi bất cứ đâu, ta cũng không rời xa hần nữa!”

“ ô... vương hậu, cảm ơn người!” Lai Nhi cảm động tới mức hai mắt đầm lệ, ẩn tượng về người địa cầu thay đổi rõ rệt.

“ Tình hình của hần không ổn! Chúng ta phải mau khởi hành!

“ Đúng, thần lập tức đi chuẩn bị phi thuyền vũ trụ!”

“ Đại ca! Người thật sự muốn bỏ lại tất cả, cùng hần cao chạy xa bay?” Mặc ứng không dám tìm kêu to.

“ Mặc ưng! Người là người thứ hai có tư cách kế vị của Mã Thái cổ quốc, sau khi ta đi, vương vị cùng phi tử vương tử của ta đều phải giao cho người.” Á Tư Đặc quốc vương cười cười nói.

“ Cái gì? A a... không cần a!”

Một người nam nhân kêu lên thăm thiết, tiếng kêu cắt qua nhiều lớp sa mạc tới tận chân trời...

11. Chương 9

Á Tư Đặc quốc vương chờ đợi bên giường Ái Nhĩ điện hạ, phi thuyền chậm rãi hạ xuống.

Tác Đặc trí giả cùng thị nữ Hi Á mang theo thành viên hoàng thất lập tức tiến ra đón tiếp, bọn họ đã lo lắng chờ đợi thật lâu.

“ Tham kiến vương hậu.” Mọi người kích động thi hành đại lễ. Từ miệng Lai Nhi họ đã biết được Á Tư Đặc quốc vương vì điện hạ mà buông bỏ vương vị cùng cuộc sống ở địa cầu. Hơn nữa hân vì Thiên Vũ vương thất mà sinh hạ người thừa kế, địa vị của Vương hậu trọng lòng họ đã trở nên rất cao.

“ Mọi người miễn lễ.” Á Tư Đặc quốc vương mỉm cười mệt mỏi.

“ Mặc dù trên phi thuyền điện hạ đã được khẩn cấp trị liệu, tình huống đã tốt lên không ít nhưng trải qua du hành đường dài, thân thể vẫn có đôi chút không khỏe, phiền các người lập tức gọi ngự y tới khám.

“ Xin Vương hậu an tâm. Tất cả đều đã được an bài thỏa đáng.” Tác Đặc cung kính báo lại.

“ Điện hạ sẽ được đưa tới trung tâm chữa bệnh chuyên dùng của hoàng thất để trị liệu. Vương hậu nhất định cũng đã mệt mỏi rồi, ta thấy hay để Hi Á đưa Vương hậu trở về tắm cung tạm thời nghỉ ngơi trước.”

“ Không, ta không sao, ta muốn bồi điện hạ cho tới khi hân khỏe lại!” Á Tư Đặc quốc vương gắt gao cầm tay hân.

Tất cả mọi người đều thấy cực kỳ cảm động. Nhất định là Vương hậu rất yêu điện hạ. Thì ra người địa cầu si tình như vậy a. Ta nhất định phải đem sự tích tình yêu vĩ đại của họ lưu truyền rộng rãi.

Á Tư Đặc quốc vương không biết rằng hân mới bước lên Thiên Vũ tinh cầu không lâu đã thu phục được trái tim của tất cả mọi người.

Ái Nhĩ điện hạ sau khi trải qua trị liệu kỳ thật đã hoàn toàn khỏe mạnh nhưng hân vẫn thích ở trong lòng bà xã, hưởng thụ sự chăm sóc cẩn thận của Á Tư Đặc.

“ Hôm nay cảm thấy thế nào?” Á Tư Đặc quốc vương ôn nhu sờ mái tóc màu bạc hân.

“ Vẫn cảm thấy có chút suy yếu.” Ái Nhĩ điện hạ cố ý tỏ ra hữu khí vô lực nói.

“ Thật sao? Rõ ràng ngự y kiểm tra nói tất cả bình thường mà.” Á Tư Đặc quốc vương cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

“ Thật đó, chân của ta vẫn không có chút khí lực nào, căn bản là không thể đứng dậy. Vậy bà xã giúp ta tắm rửa đi.” Ái Nhĩ điện hạ làm nũng nói.

“ Đương nhiên là không sao. Nhưng tại sao có thể như vậy chứ, thật khiến cho người ta lo lắng mà.” Chân mày xinh đẹp của Á Tư Đặc quốc vương khẽ nhăn lại.

“ Không cần lo lắng, cho dù cả đời không đi lại được cũng không sao!”

“ Cái gì?” Á Tư Đặc quốc vương nhìn bộ dạng không chút lo lắng của hân thì trong lòng sinh nghi. Hân rốt cuộc đang diễn cái gì.

“ Vậy người chờ chút, ta đi chuẩn bị nước tắm.”

“ Được, đừng để ta chờ lâu quá nhé, bà xã.” Ái Nhĩ điện hạ khẽ hôn một cái lên trán hân.

Sau khi Á Tư Đặc quốc vương đi vào phòng tắm không lâu thì đột nhiên phát ra một tiếng kêu sợ hãi

“ A a...”

“ Bà xã! Em làm sao vậy?” Ái Nhĩ điện hạ kinh hãi, lập tức bay nhanh xuống đất chạy vào phòng tắm.

Á Tư Đặc quốc vương hai tay chống eo đứng ở cửa đường trường nhìn hẩn.

“ Hừ, bị ta phát hiện ra. Còn dám lừa ta nói chân không thể đi được. Ta giết ngươi!” Á Tư Đặc quốc vương giận tím mặt.

“ A. Bà xã tha mạng!” vua của tinh cầu luôn cao cao tại thượng ngoan ngoãn quỳ rạp xuống đất nhanh chóng ôm chân bà xã cầu xin tha thứ.

“ Ngươi được lắm! Nhiều lần lừa gạt ta như vậy! Ngươi cho rằng Á Tư Đạt ta là con nít ba tuổi hay sao? Thực đáng giận!”

“ Bà xã, em đừng giận! Ta cũng là bất đắc dĩ a.” Ái Nhĩ điện hạ ủy khuất nói.

“ Giả vờ bị bệnh mà còn nói là bất đắc dĩ? Đúng là già mồm át lễ phải.”

“ Là thật mà. Ta... ta sợ nếu ta khỏi bệnh rồi, em sẽ đòi trở lại Địa cầu. Cho nên mới giả vờ là vẫn bị bệnh... em tha thứ cho ta đi, có được không?” Ái Nhĩ điện hạ đáng thương hề hề nói.

“ Ngươi đúng là đứa ngốc.” Á Tư Đặc quốc vương vừa tức giận vừa buồn cười kéo hẩn đứng lên

“ Ai nói với ngươi là ta muốn trở về Địa cầu?”

“ Không ai nói nhưng mà ta cảm thấy sợ hãi!” Ái Nhĩ điện hạ gắt gao ôm lấy Á Tư Đặc khóc sụt sùi

“ Bà xã, ta không thể lại mất em một lần nữa, nếu em đi rồi, ta cũng không muốn sống nữa.”

Kì thực Á Tư Đặc quốc vương nghe xong cũng cảm thấy mũi lòng nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng

“ Khóc cái gì chứ? Nếu ta đi rồi, lần sau ngươi tới Địa cầu tìm một người khác là được rồi. Dù sao trên Địa cầu có bảy mươi triệu người, ngươi tùy tiện đều có thể lấy được.”

“ Không! Ta không muốn ai cả! Mặc kệ là người Địa cầu hay bất cứ tinh cầu nào khác ta đều không cần! Ta chỉ cần em thôi! Chỉ cần một mình em!” Ái Nhĩ điện hạ ôm chặt hẩn ở bên tai hẩn khóc kêu.

Màng nhĩ Á Tư Đặc quốc vương muốn thủng một lỗ, hẩn đành phải dùng sức vỗ vỗ an ủi

“ Được rồi, được rồi, ta biết rồi, dù xảy ra chuyện gì ta cũng không đi ở lại cùng với ngươi được không? Ngươi đừng có khóc nữa.”

“ Thật không?” Ái Nhĩ điện hạ hai mắt sáng lên lập tức nín khóc mỉm cười.

“ Bà xã vạn tuế! Thật tốt quá, vậy ta không cần giả vờ bị bệnh nữa. Hì, bà xã, vậy có phải buổi tối chúng ta có thể tiếp tục luyện tập “ Cổ quốc ái kinh” hay không... hắc hắc...”

Nhìn nụ cười đậm đàng của nam nhân, Á Tư Đặc quốc vương lập tức lại cười lạnh

“ Được, có thể a. Lần này đổi lại để ta thưởng ngươi, chúng ta đem một trăm lễ tám tư thể trong ái kinh đều luyện tập một lần a!”

“ Hả? Không cần a!”

Lần này đổi lại Ái Nhĩ điện hạ kêu lên thảm thiết tới tận chân trời...

Xem ra cái ngày vị chúa tể tối cao của Thiên Vũ tinh được thỏa mãn “ tính phúc” còn rất xa xôi a...

Hôm nay, thân là cha mẹ Ái Nhĩ điện hạ cùng Á Tư Đặc quốc vương đi tới trung tâm ấp trứng bảo bảo

Trứng của Vũ nhân sau khi sinh ra đều được tập trung tại lồng ấp ở đây, có chuyên gia giám sát khổng lồ chế độ ấm và tốc độ nở. Cha mẹ chỉ có thể nhìn bảo bảo phá vỏ mà ra sau đó mới mang về nhà nuôi nấng.

Vũ nhân từ thụ tinh đến đẻ trứng chỉ mất không đến một tháng mà ấp trứng nở ra thường thượng mất tới ba tháng thời gian.

Nhìn cái trứng trong lồng ấp lớn gần bằng hai bàn tay, kim quang lóe lóe, Á Tư Đặc quốc vương trước đây vô cùng bài xích giờ chỉ cảm thấy tràn đầy yêu thương.

Lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự to lớn của tình thân.

“Rất đẹp phải không?” Ái Nhĩ điện hạ ôm vai bà xã thở dài nói

“Mỗi lần ta nhìn đều cảm thấy đẹp quá, thật sự cảm tạ thiên thần đã ban cho chúng ta lễ vật xinh đẹp thần thánh như vậy!”

“Ừ, đẹp quá, trứng bảo bảo của chúng ta là quả trứng xinh đẹp nhất vũ trụ!” Á Tư Đặc quốc vương phi thường xúc động nói.

“Tham kiến điện hạ, Vương hậu!” Lãnh đạo của trung tâm ấp trứng nghe nói điện hạ và vương hậu tới đây liền lập tức đi tới bái kiến.

“Tình huống của bảo bảo thế nào rồi?” Á Tư Đặc quốc vương quan tâm hỏi.

“Bẩm báo Vương Hậu, tiến độ ấp trứng có chút chậm chạp, chúng thần đang tiến hành kiểm tra!”

“Sao lại vậy chứ?” Á Tư Đặc quốc vương nghe vậy lập tức lo lắng hỏi

“Đã tìm ra nguyên nhân chưa?”

“Theo như phán đoán của chúng thần thì có thể là do bảo bảo bị sinh non.”

“Vậy hiện tại phải làm sao? Các người đã nghĩ ra cách gì chưa?” Ái Nhĩ điện hạ ngữ điệu trầm trọng hỏi.

“Điện hạ, loại tình huống này rất hiếm thấy, vài chuyên gia của chúng thần đã thương lượng với nhau, to gan đưa ra một đề nghị.”

“Đề nghị gì?”

“Chúng thần hy vọng Vương hậu có thể tự mình ấp trứng!”

“Cái gì?” Ái Nhĩ điện hạ cùng Á Tư Đặc quốc vương kinh hô

“Không được! Ta không làm!” Á Tư Đặc quốc vương cuống tới độ kêu to.

Nói giỡn hay sao, hắn đâu phải gà mái hay là chim mẹ, làm sập mà ấp trứng được? Vạn nhất không cẩn thận khiến trứng hỏng mất, không phải là bằng với giết chết con của bọn hắn hay sao?

“Xin Vương hậu yên tâm, đề nghị của chúng ta là có căn cứ! Dụng cụ kiểm tra của chúng ta nhận thấy mỗi lần Vương hậu tới gần trứng bảo bảo, tim của bảo bảo sẽ trở nên rất ổn định, Vương hậu vừa đi, trứng bảo bảo lại trở nên an tĩnh. Đây đối với việc ấp trứng là phi thường có hại. Cho nên chúng ta mới đề nghị Vương hậu tự mình ấp trứng tới khi nở ra, hy vọng người có thể thường xuyên nói chuyện với nó, cho nó cảm giác yên ổn.”

“Đề nghị này thật là tốt!” Ái Nhĩ điện hạ sung sướng tới mức khoa chân múa tay

“Bà xã, điều này chứng tỏ chúng ta có thể đem bảo bảo về nhà!”

Á Tư Đặc quốc vương tức giận liếc hắn một cái

Người phải ấp trứng là ta, không phải là người nên người đương nhiên có thể cười được! Trời ạ, trứng này ấp làm sao a?

Đường đường là vua của sa mạc uy vũ anh minh, cũng cảm thấy đau đầu không thôi.

Tận tới khi về tới hoàng cung, đem bảo bảo mang tới hậu cung lại đổi lại thành Ái Nhĩ điện hạ cười không nổi.

“Cái gì? Em bảo ta đi phòng khác?”

“Vô nghĩa! Ta cùng trứng bảo bảo ngủ trên giường, người đương nhiên phải ra ngoài!”

“Không cần! Ta không muốn ra ngoài! Ta muốn cùng các người ngủ chung một giường!”

“Không được! Vạn nhất làm vỡ vỡ trứng thì làm sao bây giờ?”

“Yên tâm đi, vỏ trứng của Vũ nhân tộc rất dày, làm sao mà vỡ dễ dàng như thế được?”

“ Không được, ta rất lo lắng!” Á Tư Đặc quốc vương lần đầu ấp trứng tinh thần đặc biệt bất an.

“ Được được, vậy ta ngủ ở sàn không phải được rồi sao? Rời khỏi bà xã, ta sẽ không ngủ được a!” Ái Nhĩ điện hạ lùi một bước, dùng ánh mắt đáng thương hể hể nhìn Á Tư Đặc quốc vương

Á Tư Đặc quốc vương nhất thời cảm thấy thật ngọt ngào trong lòng

“ Được rồi, bồn vương tốt bụng cho phép người ngủ trên sàn!”

“ Hi, bà xã tốt với ta nhất! Ái Nhĩ điện hạ vui vẻ đem chăn bông trải xuống sàn.

“ Ngu ngốc, ngủ trên sàn mà còn vui như vậy!” Á Tư Đặc cười mắng một câu.

Hi, bà xã, ta có ngu ngốc hay không, buổi tối người sẽ biết!

Đêm đã khuya.

Á Tư Đặc quốc vương vẫn không thể nhắm mắt. Hắn nằm nghiêng trên giường, thật cẩn thận đem trứng bảo bảo đặt bên cạnh, dựa theo hướng dẫn mà liên tục vuốt ve tâm sự với nó.

“ Bảo bảo, đừng nghịch ngợm, phải nhanh chóng lớn lên, mau mau ra gặp chúng ta, đừng để ba mẹ lo lắng biết không?”

Nói một hồi lâu sau, Á Tư Đặc quốc vương cả ngày căng thẳng liền trầm trầm đi vào giấc ngủ...

Ái Nhĩ điện hạ nghe tiếng hít thở đều đều của vợ yêu mới rón ra rón rén bò lên.

“ Nga, bảo bối...” Nhìn bộ dáng nằm nghiêng hướng bộ mông rất tròn về phía hắn, Ái Nhĩ điện hạ sau bao ngày không được phát tiết không khỏi nuốt nước bọt thèm thuồng.

Nhẹ tay nhẹ chân vén áo ngủ của bà xã lên, Ái Nhĩ điện hạ cúi xuống người, đem mũi tới gần mông Á Tư Đặc quốc vương giống như một kẻ si mê không ngừng dùng sức ngửi “ cổ hương”...

“ Ân... thơm quá... không biết nếm thử có mùi vị thế nào?”

Nam nhân không nhìn được vươn đầu lưỡi liếm liếm

“ Nga nga... thật ngọt...” Ái Nhĩ điện hạ vừa nếm liền mê không ngừng liếm láp hăng say.

“ Hừ... ân...” Á Tư Đặc quốc vương phát ra một tiếng rên rỉ

Thấy bà xã đại nhân sắp tỉnh lại, Ái Nhĩ điện hạ rõ ràng có một cơn muốn được hai lần dùng sức bài khai cánh mông hắn, đầu lưỡi linh hoạt đâm mạnh vào cục huyết Á Tư Đặc quốc vương...

“ A a ...” Trong giấc ngủ mơ bỗng nhiên lọt vào “ lưỡi gian” khiến Á Tư Đặc quốc vương thét lên chói tai. Nộn huyết đã lâu chưa hoan ái vừa bị đầu lưỡi tiến vào gian đâm liên thoải mái mà tuôn đâm thủy dầm dề, toàn thân run rẩy...

“ A a... Mau thả ta ra... bảo bảo... bảo bảo sẽ nghe thấy...”

“ Nghe thấy càng tốt. Cho nó biết rằng phụ vương và mẫu thân có bao nhiêu ân ái a!” Ái Nhĩ điện hạ tà ác cười cười.

“ Người biến thái!” Á Tư Đặc quốc vương không muốn trái tim thuần khiết của chim non vị thành niên bị ô nhiễm

“ Bồn vương thích nhất là bị bà xã gọi là biến thái. Em càng gọi ta càng thấy hưng phấn a!”

Ái Nhĩ điện hạ cười dâm đãng lấy ra thánh điển trên giường – cổ quốc ái kinh, giở tới tờ cuối cùng

“ Bà xã, em nhìn xem, hôm nay em sẽ thích đến chết, ta tính dùng chiêu này mang em tới thiên đường.”

Á Tư Đặc quốc vương nhìn thấy không khỏi trờng mắt!

“ Không được! Trăm ngàn lần không được a!”

“ Hi, còn nói không được, vật nhỏ này cũng đã hưng phấn tới chảy nước miếng rồi...” Ái Nhĩ điện hạ nâng lên kê kê của Á Tư Đặc

“ A a ... không được... người mà dùng chiêu kia, ta nhất định sẽ phát điên... van xin người...” Á Tư Đặc quốc vương hiềm khi nào cầu xin tha thứ.

“ Chắc chắc, làm sao bây giờ? Bà xã càng như vậy ta lại càng muốn nhìn bộ dạng phát cuồng của người...” Ái Nhĩ điện hạ xấu xa cười, đột nhiên mở rộng cánh, từ giữa rút ra một cái lông vũ thật dài...

“ A a... không được...”

Mặc kệ Á Tư Đặc quốc vương giãy dụa ra sao hai tay vẫn bị trói chặt ở đầu giường, hai chân bị banh rộng, tiểu điều nhếch cao...

“A, bà xã, em thật đẹp...”

Ái Nhĩ điện hạ nhìn thân thể màu cổ đồng bị trói trước mắt không khỏi hô hấp dồn dập lên, ở phía dưới “ đại thần điều” cũng đã hưng phấn tới mức chảy nước miếng...

Hắn cầm lông vũ bắt đầu đầu nghịch nhũ tiêm màu đỏ tươi...

Nhũ tiêm mẫn cảm vừa bị kích thích lập tức đứng thẳng lên màu sắc càng ngày càng đậm...

“ A a... trời a...” Từng trận khoái cảm như có như không làm cho Á Tư Đặc quốc vương không chịu nổi phát ra tiếng rên rỉ ...

“ Hi, ai mà ngờ được vua của sa mạc lại có đầu vú dâm đẳng như vậy a, tùy tiện chơi đùa một chút liền phát tao...”

“ Hừ ân... cảm ơn! Mau buông lỏng vương ra! Nếu không ta sẽ...”

“ Người sẽ làm gì a?” Ái Nhĩ điện hạ học chiêu thức trong ái kinh, đột nhiên cầm lấy kê kê của Á Tư Đặc, dùng lông vũ nhẹ nhàng lướt qua lỗ nhỏ trên đỉnh...

“ Nga ... nga... hảo dương... hảo dương a...” thân mình Á Tư Đặc quốc vương như lá rụng trong gió, cuối cùng vô lực giãy dụa...

Ái Nhĩ điện hạ nhìn bà xã yếu ở dưới thân hắn bộ dạng như điên như cuồng, hưng phấn sắp vỡ tung. Hắn ngồi vào giữa hai chân Á Tư Đặc, đem “ đại thần điều” để ở trước huyết khẩu, mạnh mẽ đâm vào...

“ Ai nha a a a ...” Á Tư Đặc quốc vương mãnh liệt run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn đã đối khát từ lâu cắn chặt lấy côn thịt vừa mới xâm nhập.

“ Nga nga... cái miệng nhỏ dâm đẳng của bà xã cắn thật chặt a. Thích chết ta rồi...” Ái Nhĩ điện hạ điên cuồng động thân, mãnh liệt đâm vào mị huyết hắn yêu...

“ A a... thích... thịt heo bồng của ông xã làm ta thích chết...”

“ Vù vù... yên tâm... ông xã sẽ làm người càng thích... xem tuyệt chiêu.”

Ái Nhĩ điện hạ đột nhiên nắm lấy kê kê của Á Tư Đặc, đem chuôi lông mao đâm vào lỗ nhỏ trên đỉnh, vừa đâm vào vừa trườn sát phía sau...

“ Ô... a a ... a...”

Quá mức bén nhọn công kích làm Á Tư Đặc quốc vương mãnh liệt phát cuồng, thân thể càng không ngừng co rút thật nhanh, đem côn thịt trong cơ thể nuốt chặt lấy...

“ Nga nga... bảo bối... đừng cắn chặt như vậy a...” Ái Nhĩ điện hạ đúng là tự mình chuốc lấy khổ. Hắn mới thao có vài cái liền bị thất thủ, hắn không cam lòng, nhanh chóng đem tính khí rút ra khiến tinh dịch phun ra đều nhất nhất bắn trên mặt Á Tư Đặc...

“ Vù vù... bảo bối, em thật đẹp...”

Nhìn thấy nam nhân tuần mỹ gương mặt dính đầy tinh dịch của mình, Ái Nhĩ điện hạ hưng phấn tới mức có thể lại bắn mấy lần. Hắn vượt uy phong lẫm lẫm “ đại thần điều” đâm uế nói

“ Đến, đem đầu lưỡi vươn ra, bên trong vẫn còn một ít, mau liếm sạch sẽ...”

Á Tư Đặc quốc vương đang thất thần, nghe hắn nói liền ngoan ngoãn liếm lên...

Người yêu tuấn mỹ liếm tinh dịch của mình, bộ dáng dâm đang lắm cho thánh nhân cũng phải điên cuồng!

Ái Nhĩ điện hạ hưng phấn mà thở phì phò, dùng sức đem hai chân Á Tư Đặc ép lên tới ngực hắn...

Lông vũ cắm trên tính khí của Á Tư Đặc quốc vương vừa vặn đảo qua nhũ tiêm của hắn. Khoái cảm thỉnh linh ập tới khiến cho Á Tư Đặc quốc vương chấn động mạnh mẽ.

“Hi, thật thích phải không? Bảo bối, cái này cũng không phải là làm theo ái kính của các em nha, là sáng kiến của bốn vương đó, không sai đi? Yên tâm, phía sau còn khiến em càng thích hơn nữa...”

Ái Nhĩ điện hạ đắc ý cười cười, đem dương cụ của mình để ở tiểu huyết mạnh mẽ đi vào...

“y a a...”

Nam nhân mạnh mẽ động thân, dùng kiếm thịt to lớn mãnh liệt xỏ xuyên qua thân thể dâm loạn...

Sau mỗi lần xỏ xuyên, lông vũ cắm trên tính khí của Á Tư Đặc quốc vương sẽ lại không ngừng đảo qua nhũ tiêm mẫn cảm của hắn, trên dưới đều bị yêu thương, khoái cảm cực đại khiến hắn không ngừng điên cuồng kêu khóc...

“A a... thích chết ta... cho ta bắn đi... van cầu người cho ta bắn...”

“Bảo bối đáng thương, được, ông xã liền cho người thống khoái mà bắn tinh đi...” Ái Nhĩ điện hạ rút mạnh lông vũ...

“y a a a ...” Một cỗ tinh dịch trắng bóng rớt cuộc được tự do từ trong tính khí mạnh mẽ phun ra vẩy cả ra chung quanh... trong đó có vài giọt dính ở trên quả trứng màu vàng bên cạnh

“Chắc chắc, đúng là mụ mụ xấu xa, làm dơ cả bảo bối, còn không mau liếm cho sạch?”

Á Tư Đặc quốc vương xấu hổ không thôi vội vàng vươn đầu lưỡi liếm liếm.

“Còn nữa, mau cùng bảo bối xin lỗi.” Ái Nhĩ điện hạ vỗ mông hắn, cố tình ra vẻ tức giận nói. Á Tư Đặc hai mắt đầm lệ sờ sờ trứng bảo bối ấy náy nói

“Bảo bối, thực xin lỗi. Điều tại ba ba không tốt, hắn là đại sắc quỷ, hắn khi dễ mụ mụ, hắn...”

“Tốt lắm, bà xã xấu xa, dám cáo trạng với nhi tử, ông xã hôm nay liền thao chết người...”

“A a... ông xã tốt... người là ông xã tốt... không cần a...”

Hai vị vương giả lại bắt đầu triển khai một vòng chiến mới. Chìm trong rên rỉ khiến cho người ta tim đập chân run, hai người cũng không chú ý quả trứng màu vàng bên cạnh xuất hiện vài vết nứt...

12. Chương 10: Vĩ Thanh

Giường đôi cánh màu vàng, lưỡi biếng từ xác trứng đi ra một tiểu Vũ nhân...

Chiều cao của nó ước chừng lớn hơn hai bàn tay, mái tóc màu đen có cuốn kiêu, đôi mắt màu lam, da thịt trắng nõn, ngũ quan tinh xảo như thiên sứ, thật sự vô cùng khả ái.

“ô ô... đã đói bụng...”

Nó chớp lông mi thật dài, ở trên giường đi lại, bắt đầu tìm kiếm có thể làm cho no bụng. A, tìm được rồi.

Tiểu Vũ nhân nhìn đến hai người ôm nhau nằm trên giường, vui vẻ đi qua

Di, người nào là mụ mụ?

Tiểu Vũ nhân nhìn lại xem.

A, đây chắc là mụ mụ đi?

Tiểu Vũ nhân nhìn đến người có đôi cánh lớn giống hần, trực giác nghĩ đến chính là mụ mụ lập tức động tay động chân đi qua

“Hi, ta muốn thúc đẩy!” Tiểu Vũ nhân vui vẻ há mồm, dùng sức nhất cần!

“A!” Ái Nhĩ điện hạ đang ngủ đột nhiên cảm thấy đầu vú đau nhức liên bưng tỉnh

“Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Á Tư Đặc quốc vương cũng sợ tới mức tỉnh lại.

“Này... đây là cái gì?”

Hai người nhìn tới bảo bảo đang ghé vào ngực nam nhân, đầu tiên là hai mặt nhìn nhau sau đó thét chói tai.

“a a a! Chẳng lẽ đây là...”

Hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía kim dẫn lại chỉ thấy vỏ trứng đã bị vỡ ra.

“Bảo bảo? Bà xã, đây là bảo bảo của chúng ta!” Ái Nhĩ điện hạ mừng như điên kêu to. Một tay bắt lấy tiểu tử kia đưa lại trước mặt hần.

“Không thể nào...” Sự tình tới quá mức đường đột, Á Tư Đặc quốc vương vẻ mặt đại ra.

Tiểu Vũ nhân cùng hần bốn mắt trừng nhau, lát sau lại đột nhiên gào khóc.

“ô... oa...”

“Này... đây là có chuyện gì?” Mặc dù có 1 đồng hài tử, nhưng chưa bao giờ tự tay ôm qua chúng – Á Tư Đặc quốc vương, chân tay luống cuống hô to.

“Có thể nào là đối bụng?” Ái Nhĩ điện hạ dù sao cũng có vẻ có kinh nghiệm nuôi tiểu hài tử

“Em mau cho nó uống sữa.”

“Ngu ngốc!” Á Tư Đặc quốc vương tức giận thưởng cho hần một cái xem thường ánh mắt

“Ta cũng không phải là giống cái, làm sao có sữa?”

“A! Ta đi kêu Hi Á chuẩn bị chút sữa mang đến!”

“Nhanh đi a! Còn chờ cái gì?” Á Tư Đặc quốc vương một cước đạp hần xuống giường

“Hảo, ta đi ta đi”

Chỉ chốc lát sau, Ái Nhĩ điện hạ đem đến một lọ sữa to, hần đem bảo bảo ôm vào trong lòng, đem bình sữa đưa đến miệng bảo bảo.

Bảo bảo lập tức vui vẻ uống sữa.

Á Tư Đặc quốc vương mê mẩn nhìn hần.

“Đến, em ôm nó đi.”

“A?”

“Đến đây, sợ cái gì? Bảo bảo cũng ko cắn em mà.”

“Không phải nó mới cắn người sao?” Á Tư Đặc quốc vương hồ nghi nhìn hần.

“Vừa mới đó là ngoài ý muốn! Mau, em mau ôm nó một chút, thực nhuyễn, thực thoải mái.” Ái Nhĩ điện hạ cho hần một cái mỉm cười cổ vũ.

“Thật sự?” Á Tư Đặc quốc vương chần chờ đem bảo bảo nhận lấy.

“Cô cô...” Bảo bảo mở to đôi mắt tròn vo, dùng sức mút sữa, một bộ dáng cảm thấy mỹ mãn.

Bảo bối trong lòng quả nhiên thật nhuyễn, thật thoải mái.

Á Tư Đặc quốc vương ngạc nhiên phát hiện, hần thế nhưng cảm thấy thích loại cảm giác này.

Đây là hài tử của ta.....bảo bối từ trong bụng của ta đi ra.....

Trái tim của Á Tư Đặc quốc vương bị hòa tan trong im lặng

Suốt một đêm, hần đều gắt gao ôm lấy bảo bối trong lòng, một lát cũng không buông tay...

Biết tiểu vương tử nở ra, Thiên Vũ tinh cầu lập tức mở tiệc ăn mừng. Tinh cầu lân cận cũng đều phái đại sứ đến chúc mừng. Công chúa duy nhất của Ái Nhĩ điện hạ lại hưng phấn không thôi.

“Lị Vi nhi, đây là em trai.” Ái Nhĩ điện hạ chỉ vào tiểu bảo bối nằm trên giường nói.

“Nga, thật dễ thương!” Lị Vi nhi vui vẻ đùa đệ đệ

“Tên đệ đệ là gì?”

“Còn chưa có đâu, mẫu thân hần nói phải đợi trở về địa cầu tìm đoán mệnh sư thường lượng rồi mới đặt tên.”

“Đoán mệnh sư là cái gì?”

“Chờ người đi địa cầu không phải biết rồi sao?”

“A a! Phụ vương muốn dẫn ta đi địa cầu?” Lị Vi nhi hưng phấn nhảy dựng lên.

“Ân, là Vương hậu kiên quyết muốn dẫn người đi, nói muốn cho người nhìn những huynh đệ khác của người.” Ái Nhĩ điện hạ biết bà xã hần hiện tại đã biết sự trọng yếu của thân tình.

“Quá tuyệt vời! Khi nào thì chúng ta xuất phát?”

“Đợi đệ đệ đầy tháng, có thể thích ứng du hành vũ trụ, chúng ta có thể xuất phát.”

“Oa, đệ đệ cũng theo cùng ta đi, quá tuyệt vời!”

“Là, hần còn có một thúc thúc, phi thường muốn gặp đệ đệ.”

“Lị Vi nhi, người gặp gỡ thúc thúc quái dị kia phải phi thường cẩn thận.” Á Tư Đặc quốc vương từ ngoài cửa đi đến, vẻ mặt thận trọng nói với tiểu công chúa.

“Vì sao?” Lị Vi Nhi khó hiểu nghiêng đầu.

“Bởi vì thúc thúc quái dị kia rất thích mỹ nữ, mà Lị Vi Nhi chính là tiểu mỹ nữ xinh đẹp nhất vũ trụ nga.” Á Tư Đặc quốc vương sủng nịnh sờ sờ đầu của nàng.

“Oa, thúc thúc quái dị kia thật đáng sợ!”

“Đừng sợ.” Ái Nhĩ điện hạ bưng bình nháy mắt mấy cái

“Phụ vương biết quái thúc thúc sợ cái gì.”

“Hần sợ nhất cái gì?” Lị Vi Nhi tò mò hỏi

“Hần sợ nhất cây ớt nhỏ.”

“Phải không? Cây ớt nhỏ của địa cầu lợi hại như vậy?”

“Đúng. Phi thường lợi hại, chờ người chính mắt nhìn thấy sẽ biết!”

“Oa! Ta thật sự rất muốn nhanh chóng tới địa cầu!”

“Đúng vậy, đó là nơi phụ vương cùng mẫu hậu gặp nhau, là một tinh cầu xinh đẹp tràn ngập truyền kỳ...”

Bởi vì một quyền cổ quốc yêu kinh.

Ngay cả Thiên Vũ tinh cầu cùng địa cầu cách nhau xa xôi, nhưng tình yêu cùng sức mạnh thân tình, lại đem trái tim hai vị vương giả liên hệ chặt chẽ, vĩnh viễn chẳng phân ly được....

Toàn thư hoàn.

13. Chương 11: Đặc Điểm

Ái Nhĩ điện hạ mới đến địa cầu có vài ngày ngắn ngủi liền cùng Á Tư Đặc quốc vương giao phối, sinh sôi nảy nở hoàn thành sinh ra người thừa kế vương vị.

Có thể nói cổ quốc ái kinh là “một trận chiến thành danh”!

Từ đó tiếng hô để vương hậu phụ trách “kế hoạch của cuộc chiến sinh trứng mãnh liệt” không ngừng vang lên!

“Vương Hậu, người phụ trách không phải là người thì không được.” Tại đại sảnh thảo luận chính sự, trí giả Tác Đặc nói tới nước miếng tung bay, “mẫu chốt tồn vong của Thiên Vũ Tinh nằm ngay trên người Vương hậu.”

“Đừng cho ta mang cái mũ lớn như vậy!” Á Tư Đặc quốc vương miễn cưỡng phát tay, “Người tìm điện hạ các người đi, ta bận rộn chuyện của tiểu vương tử cũng đã đủ mệt mỏi rồi.”

Từ sau khi cái trứng ấp nở ra tiểu tử kia, cả ngày đều là dán lấy hần không rời, tách ra một bước liền khóc không ngừng.

Bất luận vú em nào cũng không muốn, nhất định phải là cái đại nam nhân như hần tự mình uy cho bé uống sữa, tắm rửa, thay tã, còn phải chính miệng hát ru bên nôi cho bé ngủ.

Á Tư Đặc quốc vương sinh ra hai mươi lăm con trai, cũng chỉ có bé dám ép buộc hần như vậy.

Ai, bốn vương đời trước rốt cuộc thiếu nợ cha con bọn họ bao nhiêu a?

Đáng thương Á Tư Đặc quốc vương chỉ có thể vô ngữ vẫn thương thiên.

“Vương hậu, Vương hậu!” Tác Đặc xem Vương hậu thất thần, lo lắng hô vài tiếng.

Cũng không trách hần gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng. Mắt thấy Thiên Vũ tinh cầu hầu như không còn sinh sản, năm nay một cái linh đản được sinh ra. Thân là thủ lĩnh thân cận nhất của điện hạ, hần tuyệt đối khó tránh vấn đề này.

Nay thật vất vả mới có được một hy vọng, người thừa kế của cổ quốc ái kinh ở ngay trước mắt, hần sao có thể không gắt gao bắt lấy?

Nếu có thể làm cho các tộc nhân hảo hảo học tập tinh túy của cổ quốc ái kinh, cả ngày giống Điện hạ và Vương hậu ham thích giao phối, vậy trung tâm ấp trứng liền sinh ý không dứt a!

“Vương hậu, kính nhờ người, tính phúc của các tộc nhân phải dựa vào người a, vương hậu, vương hậu!” Tác Đặc thao thao bất tuyệt nói nửa ngày sau mới phát hiện Vương Hậu thế nhưng đang ngủ.

Lúc này, Ái Nhĩ điện hạ từ ngoài cửa bước vào.

“Tham kiến điện hạ.”

“Hừ hừ, nói nhỏ một chút, đừng đánh thức Vương Hậu.”

“Nhưng là Điện hạ, việc này không nên chậm trễ, Vương hậu...”

“Đừng nói nữa.” Ái Nhĩ điện hạ yêu thương ôm ngang vương hậu của hần, “Người muốn nói gì bốn vương đều biết, người yên tâm, chuyện này cứ để ta lo.”

Tác Đặc nghe vậy mừng rỡ! “Cám ơn điện hạ!”

“Người đi chuẩn bị, buổi chiều bắt đầu tuyên truyền đi.”

“Thật tốt quá, tin rằng đến lúc đó nhất định tạo thành việc tranh mua đông đảo!”

Tác Đặc phi thường cao hứng bắt đầu chuẩn bị khởi động “kế hoạch của cuộc chiến sinh trứng mãnh liệt”!

“Người mua không?”

“Ta sáng sớm liền mua rồi. Người đâu?”

“Ta cũng mua.”

“ Lần này chỉ phát hành số lượng một trăm vạn bộ, nghe nói chỉ chốc lát đã bị cướp sạch, may mắn chúng ta tin tức linh thông, xuống tay mau lẹ a.”

“Đúng vậy, cái này phải hảo hảo cảm tạ Tác Đặc đại nhân.”

Hai vị cung nữ vừa nói xong, một vị cũng vội vàng chạy tới, lập tức hỏi “ Người mua chưa?”

Mấy ngày nay, toàn bộ Thiên Vũ tinh cầu lưu hành kiểu chào nhau mới, chính là – người mua chưa?

Đến tốt cùng là cái gì có thể tạo thành tranh mua hỏa bạo như thế?

“Vương bát dẫn! Ta giết người!”

Một mũi tên bắn mạnh lại!

Ái Nhĩ điện hạ đánh thương giống như chuột trên phố, nơi nơi tháo chạy...

“A a lão bà tha mạng!”

“ Tha cho người cái rắm! Vương bát dẫn! Hôm nay người chết chắc rồi!” Á Tư Đặc quốc vương giận tím mặt, đại cung khai mở liên tục bắn tiễn.

“Ô... lão bà bớt giận a! Ta thật sự không cố ý!”

“Vương bát dẫn! Không có sự đồng ý của bốn vương liên loạn báo tin tứ, bán cái gì mà “Ái Nhĩ điện hạ cùng Á Tư Đặc vương hậu tự mình chỉ đạo chân nhân bản Cổ quốc ái kính”, người muốn chết sao?”

“Ô... ta cũng chỉ vì tồn vong của Thiên Vũ tinh cầu thôi.”

“ Ta không quản nhiều như vậy! Dù sao cũng bị toàn vũ trụ nhìn đến bốn vương bị người áp, ta mặc kệ!”

“Nhưng tuyên truyền đều làm, tiền cũng đã thu, Thiên Vũ vương thất cũng không thể đổi ý a! Như vậy không thể nói công đạo với tộc nhân.”

“ Ta không quản người đi tìm chết!”

“ Lão bà, làm ơn, phối hợp một chút được không?” Ái Nhĩ điện hạ đau khổ cầu xin, dùng đôi mắt to màu lam, đáng thương hề hề nhìn hấn.

Á Tư Đặc quốc vương không thể chịu nổi ánh mắt vô tội như cún con của hấn, không khỏi trong lòng mềm nhũn.

Thôi thôi, xem như là bốn vương kiếp trước nợ hấn!

Nhưng vẫn cảm thấy không cam lòng, dựa vào cái gì mà đường đường quốc vương của một quốc gia phải bị hấn áp cả đời, vĩnh viễn không được áp người?

Ái Nhĩ điện hạ nhìn tâm can bảo bối của hấn về mặt không cam lòng thì thập phần áy náy.

Nam nhân kiêu ngạo này thật sự vì hấn hy sinh nhiều lắm.

“Bảo bối, người đừng khổ sở, ta cho em áp được hay không?”

“ Cái gì?” Á Tư Đặc quốc vương không dám tin tưởng lớn mắt. “ Người nói thật sao?”

“ Ân.” Ái Nhĩ điện hạ nặng nề mà gật đầu.

Vì lão bà yêu thương, mộng nở hoa cũng có tính là gì?

Hấn có thể trả bất cứ giá nào!!

“ Nha hô!” Á Tư Đặc quốc vương vừa cảm động vừa hưng phấn mà ôm hấn thật chặt! “ Khi nào? Chúng ta khi nào bắt đầu?”

Ái Nhĩ điện hạ sợ chính mình đổi ý, cắn răng một cái nói “ Tuyển ngày không bằng gặp ngày, không bằng hiện tại làm luôn đi!”

Nhìn nam nhân bộ dạng khảng khái hy sinh, Á Tư Đặc quốc vương không khỏi bật cười, “ Sao lại phải làm như thể sắp chết vậy? Không tin tưởng kỹ xảo của bốn vương tới vậy sao? Yên tâm, lần đầu tiên của người, bốn vương sẽ hảo hảo quý trọng, tuyệt đối cho người dục tiên dục tử, thử một lần liền nghiệm!”

Tại chiếc bàn lớn trong đại sảnh thảo luận chính sự

Từng có rất nhiều lãnh đạo các tinh cầu cùng nhau ngồi ở chỗ này, thảo luận qua rất nhiều vấn đề trọng yếu của vũ trụ. Ái Nhĩ điện hạ, nay lại trần như nhộng nằm ngang ở trên....

Mặt bàn màu đen khiến cho nam nhân tóc bạc cùng làn da trắng nõn không tì vết trở nên vô cùng động lòng người...

“ Thật đẹp... Người thật sự là đẹp tới mức thiên thần cũng phải điên cuồng ...” Á Tư Đặc quốc vương thở dài nói.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân này, chính mình đều dự đoán sẽ điên cuồng vì hắn.

Nay, hắn cũng đợi được một ngày này...

Á Tư Đặc quốc vương từ đôi môi phẩn nộ, một đường hôn đến nhũ tiêm đỏ tươi, lại tiếp tục xuống phía dưới bài khai hai móng của nam nhân, liếm lên nơi làm hắn ảo tưởng qua vô số lần “ dục vọng thâm uyên”

“ A...”

Bị liếm! Bộ phận để bài tiết của mình rốt cuộc bị nam nhân liếm!

Mặc dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng trình kích mãnh liệt vẫn làm cho Ái Nhĩ điện hạ nhin không được phát ra một tiếng kinh suyễn...

“Hừ... ân...” Á Tư Đặc quốc vương say mê dữ liếm, đột nhiên không hề báo trước liền đem đầu lưỡi tiến vào tiểu huyết, ở trong ruột điên cuồng mà một trận càn quét.

“A a... không cần... không cần như vậy...” Khó có thể nói hết được khoái cảm khủng bố làm cho Ái Nhĩ điện hạ xoay móng điên cuồng, âm thanh kêu to...

“ a a... bảo bối... tha ta... không cần liếm... nga nga... ta mau điên rồi...”

Quá nhiều kích thích làm cho Ái Nhĩ điện hạ rốt cuộc không thể thừa nhận.

Khi hắn giây dựa suy nghĩ thoát đi, nam nhân lại đột nhiên dùng sức bài khai móng hắn, đầu lưỡi dùng sức đâm mạnh về phía trước...

“ y nha a a a...”

Một cái tử huyết mà chính Ái Nhĩ điện hạ cũng không kiết đột nhiên bị đánh trúng!

Điên cuồng khoái cảm làm cho móng hắn một trận run rẩy kịch liệt, một hơi bắn đi ra...

Á Tư Đặc quốc vương đầu lưỡi vị thịt huyết hung hăng co rút, làm cho hắn không khỏi ngạc nhiên trước sự mẫn cảm của nam nhân.

Hắc hắc, xem ra mình đã nhặt được bảo vật a.

Hắn bắt quá chỉ dùng đầu lưỡi đi vào một chút đã khiến nam nhân thích như vậy, nếu hắn dùng thịt heo bông cắm vào thì sao? Ý nghĩ làm cho hắn khó chịu trước lớn!

“ Tiểu tâm can dám dâng của ta, lão công hiện tại khiến cho người biết đến cái gì kêu dục tiên dục tử!”

Á Tư Đặc quốc vương tà tà cười, đem thịt kiếm đã sớm trước tới cực đại để ở xử huyết kiêu diễm ướt át, dùng sức đâm vào...

“ ô a a a ...” Ái Nhĩ điện hạ phát ra tiếng thét chói tai thật dài...

Chúa tể tối cao của Thiên Vũ tinh cầu, vị vua trẻ trung tuấn mỹ nhất vũ trụ rốt cuộc bị đoạt đi tẩm thân xử nam!

Á Tư Đặc quốc vương hưng phấn mà kêu to! “Nga nga... ta có được người! Tâm can bảo bối của ta! Bốn vương rốt cục có được người!”

Tính khí vừa thô vừa lớn của nam nhân sáp vào sâu trong ruột khiến Á Nhĩ điện hạ chống đỡ thống khổ tới không chịu nổi, phát ra thống khổ rên rỉ...

“A a... hảo tướng... điểm nhẹ... Không cần sáp mạnh như vậy...”

“Hừ, mặc kệ... thời điểm người sáp bốn vương còn nhanh hơn đâu!”

“Hừ ừ... Ta nào có...”

“Còn dám nói dối! Bốn vương phải hảo hảo trừng phạt người!”

Á Tư Đặc quốc vương bảo trì tư thế tính khí còn cấm ở môn, đột nhiên xoay người hẳn lại...

“a a...”

Côn thịt thô to của nam nhân dạo quanh một vòng trong ruột mình, đại quy đầu như nắm tay trẻ con hung hăng quét qua tràng thịt mềm mại, làm cho cục huyết vốn đau chết khiếp đột nhiên nảy lên một trận khoái cảm khó có thể hình dung nổi...

Á Nhĩ điện hạ không nhịn nổi, sợ hãi dùng sức co rút lại...

“Nga nga... nhanh quá nhanh quá...”

Nam căn cứ rắn tới mức sáp nổ tung lại bị cục huyết nhỏ nhắn của nam nhân cắn chặt, Á Tư Đặc quốc vương thích tới mức tê rống liên tục, vội đứng dậy đóng cửa thất lưng rắn chắc, bắt đầu triển khai thể công...

Dương cụ thô to mỗi lần đều hung hăng sáp nhập tới chỗ sâu nhất, khi đi ra lại là rút tới mức gần thoát ly huyết khẩu, Á Nhĩ điện hạ bị kỹ xảo cao siêu của nam nhân thao tới thất thanh kêu thảm thiết, chỉ có thể không ngừng khóc cầu xin tha thứ...

“ô a a... tha ta đi... sáp chết ta...”

“vù vù... bốn vương mới không buông tha người... ta muốn hảo hảo đòi lại...”

Côn thịt đàng đàng sát khí của nam nhân ở tiểu cục huyết của hắn điên cuồng thao luyện, giống như muốn đem tràng ruột yếu ớt mảnh liệt xuyên qua!

Á Tư Đặc quốc vương đem quy đầu thô to nhắm ngay tử huyết của nam nhân, bắt đầu kịch liệt tiến công, mỗi lần đâm tới đó đều vặn vẹo phần eo, xoay tròn ma sát, được mấy lần, tử huyết đáng thương đã muốn bị thấm, không ngừng phun ra đại lượng máu dịch...

“a a ... không được... không cần lại tới... ta sắp chết...” Á Nhĩ điện hạ từ mái tóc màu ngân bạc xinh đẹp, toàn thân đều ướt đầm mồ hôi...

“Chắc chắc, như vậy liền chịu không nổi? Trước kia người không phải như vậy đối bốn vương sao? Ta hiện tại bất quá chính là hoàn trả lại toàn bộ mà thôi!” Á Tư Đặc quốc vương xấu xa kháp kháp mỉm cười.

“Ô... bảo bối... ta sai rồi... về sau không dám... em lần này hãy thủ hạ lưu tình đi...” Á Nhĩ điện hạ chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, đáng thương hề hề nhìn hắn.

“Đừng có làm bộ như thế!” Lần này Á Tư Đặc quốc vương không bị lừa nữa, “ta lần trước kêu người thủ hạ lưu tình, người chẳng những không có, còn làm tới khi bốn vương hôn mê! Chuyện này ta còn chưa tính với người đâu!”

Á Tư Đặc quốc vương mỗi lần nghĩ lại đều sinh khí.

Tại một lần khoản đãi nhóm đại sứ đến chúc mừng, siêu cấp sắc điệu này thể nhưng kéo hắn tới phía sau rèm của đại sảnh tổ chức yến hội, đem hắn hung hăng làm đến ngất xỉu, còn cùng người khác nói là hắn vừa tới Thiên Vũ tinh cầu, chưa thích nghi khí hậu.

Nghe thật là thối.

Ái Nhĩ điện hạ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Hân... không nghĩ tới bảo bối vẫn mang thù a.

“Cái đó cũng khô phải tại ta. Ai bảo ngày đó em muốn khiêu vũ cùng nhiều người như vậy, bốn vương chẳng qua là làm cho em hảo hảo nghỉ ngơi một chút thôi!”

“Nghỉ ngơi? Nghỉ ngơi tới mức tab a ngày đều không xuống giường được? Tốt, ta đây hôm nay cũng cho người hảo hảo “nghỉ ngơi” cho đủ”

“a a a ... không cần a! Bảo bối, em đại nhân đại lượng, đừng cùng ta so đo a.”

“Hừ, người địa cầu đều không độ lượng lắm đâu. Chúng ta một khi bị khi dễ đều sẽ hung hăng khi dễ trở lại. Cái này gọi là ăn miếng trả miếng, Người nhận mệnh đi!”

Á Tư Đặc quốc vương quyết định hôm nay đem thù mới hận cũ đều toàn bộ tính toán rõ ràng một lần.

Ngay tại lúc hân định tiếp tục công kích, đột nhiên nghe được tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến...

“Hội nghị hân là đã xong rồi?”

“Ta nghĩ đã xong rồi. Tác Đặc đại nhân cũng đi lâu rồi.”

“Vậy chúng ta vào quét tước đi.”

“Hảo, chúng ta đi lấy máy móc đi.”

Ái Nhĩ điện hạ nghe vậy kinh hãi!

Trời ạ! Nếu như bị mấy cung nữ này nhìn thấy quốc vương bị áp thành cái dạng gì, bốn vương làm sao ở Thiên Vũ tinh cầu a? Không được! Tuyệt đối không thể để cho các nàng vào trong!

Ái Nhĩ điện hạ đang muốn lên tiếng ngăn cản, lại bị nam nhân xấu xa che miệng lại!

Á Tư Đặc quốc vương ôm chặt hông hân, duy trì tư thế tính khí còn cấm bên trong, từng bước một đi tới phía sau bố rèm thật lớn ở phòng thảo luận chính sự...

Ồ ừ...

Á Tư Đặc quốc vương mỗi khi bước một bước, quy đầu thô to liền hung hăng va chạm trong huyết khẩu của Ái Nhĩ điện hạ, làm cho thịt huyết mẫn cảm không ngừng phun ra thật nhiều máu thủy, một giọt lại một giọt rơi xuống sàn nhà...

“Chắc chắc, điện hạ thật máu đáng, đem phòng thảo luận chính sự thần thánh biến thành máu thủy đầy sàn...”

“Ồ... còn không phải do em làm hại... Bảo bối, mau thả ta, chúng ta trở về tắm cung làm tiếp được hay không?”

“Không được, bốn vương muốn làm ở trong này! Lần trước không phải người cũng đem ta tới sau bố rèm làm hay sao? Hiện tại ta làm trở về, thật công bằng a. Cái này gọi là ác giả ác báo!”

Đúng lúc hai người đang đấu võ mồm, cửa bị mở ra.

Ái Nhĩ điện hạ vội ngậm miệng.

Nhìn bộ dạng khấn trương của hân, Á Tư Đặc quốc vương cảm thấy cực kỳ thú vị, đột nhiên không hề báo động liền vịn vẹo cái hông, điên cuồng mà đâm lên...

Ồ a a a...

Còn thịt cự đại của nam nhân dùng sức như muốn đem nơi sâu nhất của tràng ruột đâm xuyên, Ái Nhĩ điện hạ bị đâm vừa đau lại vừa thích, nhịn không được hai mắt nhắm nghiền trông ôm chặt cổ hân, hôn lên môi hân

Hai người điên cuồng ôm hôn, trao đổi nước bọt ngọt ngào, mà nơi kết hợp tính khí cũng là một mảng hỗn độn, không người thoát ra yếu dịch hưng phấn...

Tuy rằng hưng phấn sắp phát cuồng, Ái Nhĩ điện hạ vẫn cố gắng bảo trì tỉnh táo.

Hắn cũng không muốn bị các cung nữ phát hiện, ngày mai sẽ trở thành người trên trang bìa của nhật báo vũ trụ.

Á Tư Đặc quốc vương ghé vào lỗ tai hắn nói “ Bắn đi, bảo bối... không cần nhịn, ta muốn nhìn người bị ta thao tới bắn ra!”

Á Tư Đặc điện hạ liều mạng lắc đầu.

Hi, bổn vương không tin là ngươi không bắn!

Á Tư Đặc quốc vương quyết định dùng tới tuyệt chiêu. Hắn ở bên tai nam nhân nói “ ta yêu ngươi”

Ái Nhĩ điện hạ trừng lớn mắt. Một chiêu này đúng là bắn trúng hồng tâm!

Cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe hắn chính miệng nói, Ái Nhĩ điện hạ làm sao chịu được kích thích lớn như vậy, cuốc cùng nhin không được liền bắn ra, kích động tới hôn mê bất tỉnh...

Á Tư Đặc quốc vương rốt cục phản áp thành công.

Hắn cảm thấy mỹ mãn, lâm ly thống khoái bắn ra tình yêu đầy tràn...

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-quoc-ai-kinh>